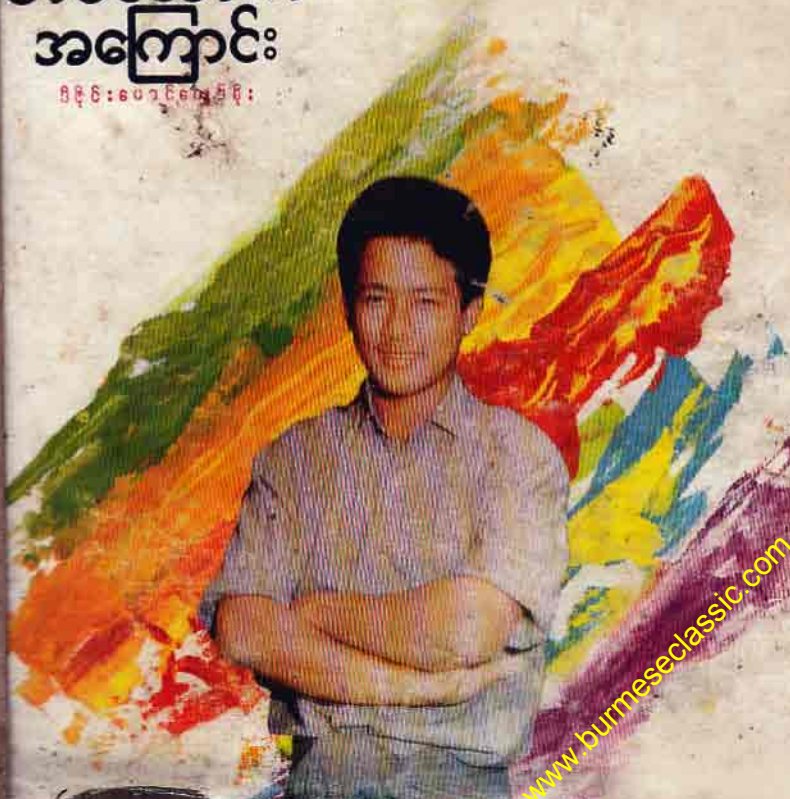

ချစ်စံဝင်း
မြန်မာလူငယ်
တစ်ယောက်
အကြောင်း

၈၈၆:၈၀၃၆၈၂၆၆

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်ကြိုတင် ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
(၁၃/၉၀-၈)
ဗျက်နှာဖုံးကြိုတင်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
(၅၁/၉၉-၂)

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
ပထမ အကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့် ဇ
၁၉၉၀-ခုနှစ်၊ မတ်လ

အုပ်စု
(၃၀၀၀)

ဗျက်နှာဖုံးရိုက်
စာပေလောက

စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်

တန်ဖိုး
(၃၀-ကျပ်)

ဒေါ်မော်မော်၊ ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ (၀၂၀၃၇)
အမှတ် ၂၃၃၊ အခန်း ၁၄၊ ရန်ကင်း
ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေ၍
ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၀)၊ စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

ချစ်ခံဝင်း

မြန်မာ လူငယ်

တစ်ယောက် အကြောင်း

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
- နိဒါန်း
- ၁ မြန်မာလူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း
- ၂ စိုင်းစက်ညီညာစွာဖြင့်
- ၃ အလုပ်စခန်းသို့ ရောက်မည့် စိတ်ဓာတ်
- ၄ ကျွန်မနာမည် အေးအေးသန်း
- ၅ မြန်မာ့လက်ရာ အမေ့လက်ရာ
- ၆ မိုးထိအောင်လျှောက်မည့် ခြေလှမ်းများ
- ၇ တစ်ကိုယ်တော် ပြေလည်မှုရှိသော်လည်း
- ၈ ဘဝိုင်းအုပ်စုက နိုင်ငံကိုတိုးတက်ချင်သူ
- ၉ အားမာန်ထုတ်၍ အလုပ်လုပ်ရန်အသင့်
- ၁၀ နိုင်ငံတိုးတက်စေဖို့အရင်း ၈၅၀ ကျပ်
- ၁၁ လေယာဉ်နှင့်ပင် ကြံချချင်ပါသည်
- ၁၂ ဆေးပေါ့လိပ်နိုင်ငံခြားပို့ရေး
- ၁၃ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်
- ၁၄ စိုင်းစက်သော ဆီးသီးများကိုထုတ်ပေးနေသည့် ဆရာဝန်၏ လက်ချောင်းများ
- ၁၅ မြန်မာ့ဘုန်း မြန်မာ့လက်ရုံးကိုပြုဆိုမည်
- ၁၆ ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက်နှင့် ပြုတိုက်
- ၁၇ ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါဦး
- ၁၈ ဥပဒေစကားအရ
- ၁၉ ဖွင့်သင့်တာဖွင့် ပိတ်သင့်တာပိတ်
- ၂၀ စိုင်းဖွင့်မှ ပွင့်မည်
- ၂၁ လက်တွေ့ကျမှ စီးပွားရေးသမား
- ၂၂ အပြောင်းအလဲနှင့်ဖွံ့ဖြိုးမှု

ဇာတ်ကား

၂၃	ပြောင်းလဲရုံနှင့် မတိုးတက်နိုင်သေး	၈၃
၂၄	စိန်တောင်ကြားသို့	၈၆
၂၅	မြစိမ်းရောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး	၈၈
၂၆	စားစရာပို့နိုင်သည့် ကျွန်တော်တို့ ဈေးကွက်	၉၀
၂၇	စတော်ဝယ်ရီမလို၊ ဝါးခြင်းလိုသည်	၉၄
၂၈	ပေါက်ပြားကိုင်သောလက်များ	၉၅
၂၉	အသည်းထဲက စိတ်ဓာတ်	၁၀၈
၃၀	မြန်မြန်မာမာ မြိန်မာများ	၁၀၅
၃၁	ကင်တီကရစ်မှ ပရော်ဖက်ဆာ	၁၁၁
၃၂	ကမ္ဘာမှာအကောင်းဆုံးဘီယာ	၁၁၅
၃၃	ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးလမ်း	၁၁၈
၃၄	ဟောစီကမ္ဘာမှာ ကျွန်မအလှဆုံး	၁၂၁
၃၅	မဂ်ညနေခင်း	၁၂၅
၃၆	ဥရောပတွင် မရှိသောအလှ	၁၂၇
၃၇	တို့ပြည် တို့ရွာ အလှကမ္ဘာ	၁၃၀
၃၈	စိတ်မချိုင်းသည့် တို့သမိုင်း	၁၃၅
၃၉	မိတ်အင် ဦးလှလေးလမ်း	၁၃၇
၄၀	ခြင်ထောင်သိမ်းသော စက်ခလုတ်	၁၄၂
၄၁	မြန်မာ လက်စွမ်းပြလိုက်ပြီ	၁၄၇
၄၂	ပိန္နဲကုန်းက ဆားကစ်	၁၅၁
၄၃	တီထွင်မှုဘုရင် ဦးခင်မောင်သွင်	၁၅၄
၄၄	ကား ရထားအစ ဦးခင်မောင်သွင်က	၁၅၇
၄၅	စေတနာထင်လင်း ဦးတင်ဝင်း	၁၆၃
၄၆	ဦးတင်ဝင်းနှင့် အပေါင်းအသင်းများ	၁၆၈
၄၇	စိန်ဖြင့်လုပ်သည့်ပန်း၊ စိန်ပန်း	၁၇၂
၄၈	ဦးဖိုးလှိုင်နှင့် မင်းသားကြီးတို့စခဲ့	၁၇၅
၄၉	ဥာဏ်ရောင်စတောက်ထိန် ဦးကျော်စိန်	၁၈၁

ဇာတ်ကား

၅၀	ဆရာဘပည့်ဆက်ဆံရေး	၁၈၆
၅၁	မြန်မာ ဦးနှောက်ထဲက ပစ္စည်းများ	၁၈၈
၅၂	ဝီဇာ သယ်လာတ ကြွယ်ဝတို့တို့နိုင်ငံ	၁၉၁
၅၃	သစ်ထွင်သော ခွန်အားများကို ပေးရန်အသင့်	၁၉၃
၅၄	ဤကိစ္စ မျိုးရိုးနှင့်မဆိုင်	၁၉၅
၅၅	အသက် ၂၈ မှ နှာရီကြည့်တတ်	၂၀၀
၅၆	စဉ်ဆက်မပြတ် အားထုတ်မှု	၂၀၄
၅၇	သိုင်းတိုးအေး မောင်နှင့်ဆွေ	၂၀၇
၅၈	စာအုပ်ကိုမှ လက်လီရောင်းလိုသူ	၂၁၁
၅၉	ဖြစ်လိုရာဖြစ်နိုင်	၂၁၉
၆၀	စေတနာရှေ့ထား ဟိုသည့်ကျား	၂၂၄
၆၁	အကောက်ဟူသမျှ ထင်းဘဝ	၂၃၀
၆၂	တင်ပြခဲ့သော အချ်ကြောင်းအရာသုံးရပ်	၂၃၂
၆၃	တင်ပြပါရစေ ခုနစ်ထွေ	၂၃၅
၆၄	အချိန်ကန့်သတ်ချက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လူ့ဘဝ	၂၃၈
၆၅	တစ်ဘဝတွင် အနှစ် ၂၀ အိပ်	၂၄၂
၆၆	နှစ်နှာရီသာလိုချင်သော နပိုလီယံ	၂၄၅
၆၇	လူ့ဘဝ၏ အခြေခံအုတ်မြစ်	၂၄၈
၆၈	ပခုံးနဲ့လက်ပြင်၊ ကြောခြင်ကသံချောင်း	၂၅၂
၆၉	တိုးတက်ကြီးပွားလိုသူတိုင်း စာဖတ်ပါ၊ ခရီးသွားပါ	၂၅၄
၇၀	ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ	၂၆၉
၇၁	အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ကျွမ်းကျင်ပါ	၂၆၁
၇၂	ခလေး ထုံးစံများကို ဂရုစိုက်ပါ	၂၆၄
၇၃	အမျိုးသားမာန်နှင့်မာန	၂၆၆
-	နိဂုံး	

၀၁။	မြတ်ပညာနှင့် သားထံပေးစေမှုများ	၁၉၀၇
	ပထမအကြိမ်	၁၉၀၇
	ဒုတိယအကြိမ်	၁၉၀၉
၉။	ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း	၁၉၀၉
	ဒုတိယအကြိမ်	၁၉၉၈
၁၀။	ယနေ့ မြန်မာ့ ရုပ်သေးသဘင်	၁၉၉၀
၁၁။	မြန်မာလူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း	၁၉၉၀

ဆရာချစ်စံဝင်း ပြုစုခဲ့သော စာအုပ်များ

၁။	အမေနှင့် အမေအကြောင်း	၁၉၇၇
	ပထမအကြိမ်	၁၉၇၀
	ဒုတိယအကြိမ်	၁၉၈၃
	တတိယအကြိမ်	၁၉၈၈
	စတုတ္ထအကြိမ်	၁၉၈၈
၂။	ပြည့်သူ့ ရင်သွေး	၁၉၇၉
၃။	အမေ ရင်သွေး	၁၉၇၉
၄။	နိုင်ငံသစ်နိဒါန်း	၁၉၈၀
၅။	မိုးသက်မြင့်သည့်စိတ် သားများ	၁၉၈၀
၆။	မြတ်လယ်တို	၁၉၈၉
၇။	ဤခရီးနီးသလား	၁၉၈၆
	ပထမအကြိမ်	၁၉၈၇
	ဒုတိယအကြိမ်	၁၉၈၈
	တတိယအကြိမ်	၁၉၈၈
	စတုတ္ထအကြိမ်	၁၉၈၉

ဆက်လက် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁။ ယသော်ခရော့အလွမ်း
- ၂။ မြန်မာသို့ကြွယ် တစ်ယောက်အကြောင်း
- ၃။ တန်မြစ်ဝှမ်းက တစ်ကောင်ကျား
(တေဇင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအကြောင်း)

စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်း

စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်း၏ အမည်ရင်းမှာ ဦးချစ်စံဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ ချစ်စံဝင်းသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ (၆) ရပ်ကွက်၊ တိုက် ၂၃၃၊ အခန်း ၁၄ တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဆရာ ချစ်စံဝင်းကို ပဲခူးဘိုင်း၊ ကဝမြို့နယ်၊ ရစ်ကဲကြီးရွာတွင် အဖ ဦးကျော်စိန်၊ အမိ ဒေါ်ဆုဆန်း တို့မှ ၁၃၀၁ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၄ ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။

ဆရာသည် ကဝမြို့နယ်၊ ရစ်ကဲကြီးရွာ အရှေ့ကျောင်း၊ သာသနာ့ဇောတိက မူဗ္ဗရာမ ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးဝိရိယ၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ရစ်ကဲကြီးရွာ အရှေ့ကျောင်း ဆရာတော် ဦးဝိရိယထံတွင် မြန်မာစာနှင့် ပါဠိစာပေများကို ငယ်စဉ်က သင်ကြားခဲ့သည်။

ဆရာသည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှစ၍ ပဲခူးမြို့၊ ဆရာကြီးဦးသာဝင်၏ အထူး သဒ္ဒါသင်ကျောင်းတွင် ပညာ ဆက်လက်သင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မြင်သည်။

ဆရာသည် ရန်ကင်းကောလိပ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ လုပ်ငန်းများ ကောလိပ်တို့တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိသည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှစ၍ သတင်းစာနှင့် စာပေလောကတွင်းသို့ စတင် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ဆရာသည် သာဓက (၄) ရင်ထွက် အစိုးရ မူလတန်းကျောင်းတွင် မူလတန်းပြဆရာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ငယ်စဉ်အထင်းကျေးဇူးတင် အမှုဆောင် အယ်ဒီတာ အဖြစ် ကျည်းကောင်း၊ တောင်သူလယ်သမား ကျွန်ုပ်တို့တွင် အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး၊ သုတပညာပေးစာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့ရာ ၁၉၈၆ ခုနှစ်က 'ကြံခရီး နီးသလား' နှင့်အညွှန်း အမျိုးသား စာပေဆုကို သုတပဒေသာ (ဝိဇ္ဇာ) သာသနာ့ရင်းမြစ် ရရှိသည်။ ဆရာသည် ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှစ၍ နိုင်ငံစကားနှင့် ဆက်သွယ်ကဏ္ဍ နိုင်ငံစကား ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း၏ ထောင် ရုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းမှ ရရှိခဲ့သော အတွေ့အကြုံများဖြင့် ဆရာသည် ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း ဟုသော စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့ရာ ယင်းစာအုပ်သည် မြန်မာစာပေရေး ဝေဖန်မှုနှင့် မြန်မာလူငယ်လောကတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သူတစ်ပါးအဖြစ် ဖြစ်ခဲ့၏။

ယခု မြန်မာလူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို ရေရှည်လျက် မြန်မာတို့၏ ကျေးဇူးတင်ရည်နှင့် မြန်မာ့ဇာတိသွေးဇာတိမာန်ကို ပေးပြုရင်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ သဘာဝ အလှတရားကို ဖော်ညွှန်းပြဆိုသော စာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ၏စေတနာကို ဖတ်ရှုစားနိုင်ရန် ပန်းမျိုးတစ်ရာ စာပေမှ ထုတ်ဝေ ပြန်ချိတ်ရပါသည်။

ထုတ်ဝေသူ

နိဒါန်း

ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်သည် အခြားလူမျိုးတစ်မျိုးကြီးစားအားထုတ်ပုံ၊ လုံ့လ စီရိယရှိပုံ စသည့်အကြောင်းအရာများကို ရေးသား ထားသောစာအုပ်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ရေးသားစဉ်ကပင် ကျွန်တော်သည် ထိုစာအုပ်လိုဖတ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို အားငယ်၍ အခြားလူမျိုးတစ်မျိုးအား အထင် ကြီးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့် အမျိုးသားတို့၏ အမှန် တကယ် ရှိသည့် ဇာတိသွေး ဇာတိမှာန်ကို ဖော် ညွှန်းသော စာတစ်အုပ်ရေးသားရန် ကြံစည်ခဲ့ပါ ၏။ ထိုအကြံအတိုင်း ကျွန်တော်သည် ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ် ထွက်ပြီးသည်နှင့် မြန်မာ ဇာတိသွေး ဇာတိမှာန်ကို ပြဆိုသည့် ဤမြန်မာလူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ကို စတင်ရေးသားရန် ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။

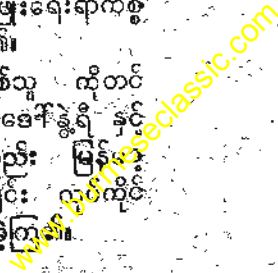
ထိုသို့ ပြင်ဆင်နေဆဲ ကာလတွင် ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးသည့်

နိဒါန်း

နောက် မျိုးချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ ကြီးပွား တိုး တက်လိုသောစိတ်၊ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး ဝေဖာက ဇာား စိတ်ဝင်စားသော စိတ်တို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လူမှုရှိလိအရတစ်များများ လာရောက် တွေ့ဆုံကြ ၍ စာအားဖြင့်လည်း လူငယ်များစွာက ရေးသား ဆက်သွယ်ကြပါ၏။ ရန်ကင်းမှ ကိုအောင်ကျီးဆိုလျှင် ညနေ စက်ပူသို့ ခရီးထွက်တော့မည် ရှိသည်ကို ကျွန်တော်နှင့် ထိုနေ့မနက်က မိမိနိုင်ငံ၊ မိမိလူမျိုး၊ ထိုးတက်ကြီးပွားရေးအတွက် ဆုပ်ဆောင်လိုသည့် အကြောင်းများကို လာရောက်၍ တက်တက်ကြွကြွ ဆွေးနွေးခဲ့ပါ၏။ အလားတူပင် ဗိုလ်တထောင် မြို့နယ်မှ ဦးအောင်မြင်က သုံးနိုင်ငံနယ်စပ်ခရိုင် မြစ်ကမ်းတွင် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ဆောင်ရန် စိတ်ရော ကိုယ်ပါဆွေးနွေးခဲ့ပါ၏။

ထို့အတူ ပဲခူးမြို့၊ ပန်းလှိုင်ဇာတိ မွေးကံတာ ဦးအောင်သူကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ၁၉၅၉ ခုနှစ် လောက်ကပင် ရန်ကင်းကောလိပ်တွင် အတူတက်ခဲ့ ပူးရာမှ ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ် ကို ဖတ်၍ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံ ဆက်သွယ်ကာ စိုက်ပျိုးရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး၊ နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးရေးရာကိုစွဲ အတွေ့အမြင်သစ်တို့ဖြင့် ဆွေးနွေးခဲ့၏။

ဗိုလ်တထောင်မှ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုတင် ထွန်း၊ ကမ္ဘာအေးမှ ဒီပဲရင်းသူ ဒေါ်နွဲ့နီ နှင့် မန္တလေးမှ ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့ကလည်း မြန်မာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးရန်အတွက် ချက်ချင်း လုပ်ကိုင် နိုင်မည့် လုပ်ငန်းများကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။

နိဂါန်း

ထို ဆွေးနွေးချက်တို့သည် ကျွန်တော် အတွက်
 စဟူသုတများစွာ ရရှိထားခဲ့ပါ၏။ ယခု ဤစာအုပ်
 ရေးသားရေး အတွက်လည်း အားတက်ခဲ့ပေပါ၏။
 အထူးသဖြင့် ဝမ်းကွဲမီးတောက်ညီနောင် အသည်
 စက်စဉ်းအောင်ဆန်းနှင့် သားချင်းဖြစ်သူ မိတ္ထီလ
 မှ ဦးထွန်းဝေတို့ကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ
 လာရောက် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြပါ၏။ ကန်ရိပ်သာ
 လမ်းမှ ထိုသန်းထိုက်နှင့် သဘာဝမှ ဦးတင်ဝင်းထို
 ကလည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်သာမက မိမိတို့ထံတွင်
 အလှိုင်ရှိနေသော အရိုးမွန်နှင့် သစ်များကို ပြည်ပသို့
 တင်ပို့ ရေးကို ဆွေးနွေးခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် ဧကဖြူမ
 ရှိစိန်တုခွန်း၊ မြောင်းမြမှ ကိုလှကြည်၊ ဟင်္သာတမှ
 ကိုဇွေးဝင်း၊ သစ်တောလမ်းမှ ကို သက်နိုင် ဦး၊
 မိတ္ထီလမှ ဦးအုန်းကျော်တို့ကလည်း အမျိုးသား
 စီးဝှားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုကို မိမိတို့အမြင် မိမိတို့ရွံ့ထောင်
 အစုံမှ စိတ်ဝင်စားစွာ သုံးသပ်ခဲ့ပါ၏။ အစား
 အသောက်လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတတ်သိပညာရှင်
 တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးစိန်မောင်၊ မိမိတို့ဦးရေး ကျွမ်း
 ကျင်သူ ဦးစောထိန်လင်း၊ ခေါက်တာ စိုးထွန်း၊
 မြင်းခြံ အောင်စက်မှုမှ ဦးတင်ထွန်းအောင် နှင့်
 ရွာစည်ရွာမှ ဦးအောင်သန်း စသည် ပုဂ္ဂိုလ်များ
 နှစ်ကား အလုပ်စခန်းထိုးတိုင် ဆွေးနွေးနိုင်ခဲ့ကြ
 ပါ၏။

ယခု ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာတွင် ယင်းကဲ့သို့
 သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဆွေးနွေးချက်၊ အတွေ့
 အမြင်များကို တလေးတစား ထည့်သွင်းရေးသား

နိဂါန်း

ထားပါသည်။ တစ်ဖန် ဂျပန် လူငယ် တစ်ယောက်
 အကြောင်း စာအုပ်ကို ရေးသားပြီး ကျွန်တော် ထံ
 စာရေးသား ဆက်သွယ်သူများအား တတ်နိုင် ထမ္မ
 တစ်ဦးချင်းဆီ စာပြန် ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်
 သည် ဤစာလအံတွင်း ကျန်းမာရေး အခြေအနေ
 နှင့် ခရီးယာယီ များခဲ့ပါသဖြင့် လူစေ့ အောင်
 စာမပြန်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရာ လူငယ်များ၏ မေး မြန်း ချက်
 များကို တတ်နိုင်သမျှ ဤစာအုပ်ငယ်၌ ထည့်သွင်း
 ပြန်ကြားလိုက်ပါ၏။

မြန်မာလူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်
 ကို ရေးသားရာတွင် စာအုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက် အလေး
 အနက် ထား၍ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ပထဝီဝင် ဌာနမှ
 ဆရာမကြီး ဒေါ်အမာတင်နှင့် မိသားစု၊ ရွှေပုပ္ပိုး
 ဦးအုန်းခိုင်၊ မန္တလေးမှ ဓာတ်ပုံ ကိုနီအောင်နိုင် အစ
 ရှိစော ပုဂ္ဂိုလ်များက နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်
 များကို ရှေ့တန်းတွင်ထား၍ ဝမ်းပန်းတသာ ကူညီ
 ခဲ့ကြရာ ယင်းကူညီမှုများ အတွက် အထူး ကျေးဇူး
 တင် ရှိစာ အလေးအနက် မှတ်တမ်း တင် အပ်
 ပါသည်။

ဤ စာအုပ်ကို ဂျပန် လူငယ် တစ်ယောက်
 အကြောင်း ဟူသော စာအုပ် ရေးသား ပြီးနောက်
 ထုတ်ဝေ သဖြင့် မြန်မာလူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း

နိဒါန်း

ဟု အမည် ပေးထားသော်လည်း ဤ စာအုပ်အည် မြန်မာ လူငယ် တစ်ယောက် အကြောင်း သာမဏ မြန်မာ လူငယ် အများ အပြား၏ အကြောင်း မြန်မာ တို့ အကြောင်း၊ မြန်မာ ပြည်သူ တို့ အကြောင်း၊ တစ်နည်း မြန်မာ့အကြောင်း အနည်း ငယ်မျှ ဖွင့်လှစ် ပြလိုက်သော စာအုပ် တစ် အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နိဒါန်း အားဖြင့် တင်ပြ ရပါသော် ဤစာအုပ်အည် အမိ မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက် စည်ပင် သာယာရေးကို ဆောင်ရွက်ရန် စိတ်ထက် သန်လျက် ရှိကြသော မြန်မာ လူငယ် များ အတွက် လုပ်ငန်း လုပ်ဆောင် ဆရာတွင် မြန်မာ လူငယ် တစ် ယောက် အကြောင်း စာအုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အားမာန်ကို ဖြည့်စွမ်းရေး အတွက် ရည်ရွယ်၍ ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

ချစ်စံဝင်း

၅-၁၂-၀၉

မြန်မာလူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း

ထွန်တော်သည် ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း ဟုစော စာအုပ်ကို ၁၉၀၉ ခုနှစ် ဩဂုတ်လအတွင်းက ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ၁၉၀၀ ခုနှစ်အတွင်းက လည်းကူးမြို့နယ်၊ ရွှေသားကြီး ကျေးရွာတွင် ဂျပန်သခွား အတုစိုက်ပျိုးစဉ်က ထွန်တော်နှင့်အတူ သခွားစိုက်ပျိုးခဲ့သော ဂျပန်လူငယ်များ အနက်မှ တစ်ဦး၏အကြောင်းကို အခြေခံ၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစာအုပ်တွင် ဂျပန်လူငယ်တို့ အလုပ်ကြိုးစားပုံ၊ ဇွဲလုံ့လ ဝီရိယရှိကြပုံ၊ လူကြီးမိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ လေးစား ထိုက်နားထက်ပုံနှင့် မိမိတို့နိုင်ငံ၊ မိမိတို့လူမျိုးကို မြတ်နိုးတတ်ပုံ၊ ကြီးမြင့်တိုးပွားလိုသောစိတ်ကို အမြဲရှေ့ရှု၍ လုပ်ဆောင်ပုံများ ထိုအလေးထား ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ် ၌ ထွန်ခဲသော ၂၆ နှစ်က အလွန်ဆင်းရဲသော ဂျပန်မိသားစု အင်စုတွင် ဖခင်ကြီး၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဆီဆုံးမမှုတို့ကြောင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်း ထမင်းကို

၂ ချစ်စင်စင်

ဆားဖြင့် ဆုပ်စားခဲ့ရသော မိသားစုဘဝမှ ဂျပန်နိုင်ငံတွင်
ထန်းကြွယ် မိသားစု၊ ကုလေ့ကြွယ်ချမ်းသာသော မိသားစုဖြစ်
လာပုံနှင့် ဆုံ့ရှုံးမှုကို အရင်းအနှီးပြုလုပ်ကာ အရှေ့ကမ္ဘာ၏
ပယ်ဖိဆင်ဟု နှာမည်ကြီးခဲ့သော ဗဟိုအရင်မင်းမြတ် မိကိမိတို့
အကြောင်း အစီအစဉ် ဂျပန်နိုင်ငံကို ထောင်ပေါင်းများစွာ
သော ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ညီညာသန်စွမ်းသော လက်များဖြင့်
မုန့်မကုပ် တည်ဆောက်ခဲ့ကြ၍သာ ဂျပန်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝ
ခဲ့ကြောင်းများကို တင်ပြခဲ့ပါ၏။

ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်သည် ဂျပန်
လူမျိုးတို့အပေါ် အားကျအံ့ထင်ကြီးသော စိတ်နေစိတ်ထား
ဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ဂျပန်လူမျိုးတို့ ကြီးပွားတိုးတက်
ခဲ့ပုံကို တင်ပြ၍ မိမိနိုင်ငံ၊ မိမိလူမျိုး၊ တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော
ဆန္ဒဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော်
ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခြင်း နှေးကွေးနေသော အမိ
မြန်မာနိုင်ငံအား မြန်မာလူငယ်တို့၏ ညီညာသန်စွမ်းသော
လက်များဖြင့် တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦးက ဆုပ်ကိုင်လျက် အမိနိုင်ငံ
ပျက်စီးသွားရုံကို ဦးတည်ကာ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ထိုနည်းဆိုရသော် ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း
စာအုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယနေ့ကျင့်သုံးလာသော တံခါး
ဖွင့်စီးပွားရေးဝါဒ၏ ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်မှ ကမ္ဘာ့
စီးပွားရေးဈေးကွက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ တွေ့ဆုံမှု မြင်ထမ္မာ
သော ဗဟုသုတကို နိုင်ငံချစ်စိတ်ကောင်း မျိုးချစ်စိတ် အရင်းခံ
ဖြင့် တင်ပြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

ဝိုင်းဝက် ညီညာစွာဖြင့်

ထိုစာအုပ် ထုတ်ဝေပြီး မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်
ဦးစောနိုင်ငံ အရပ်ရပ်မှ ကျွန်တော် ထံသို့ စာများ ရောက်ရှိခဲ့
၏။ အရပ်ရပ်တုဆိုရာတွင် ပြည်နယ်များ၊ တောင်ပေါ်ဒေသ
များ တိုင်းရင်းသားလူငယ်များထံမှ စာများ ရေးကြသလို
ကျွန်၊ မန္တလေးစသော မြို့ကြီးများမှသာမက ကျေးရွာများ၊
ကျွန်းကျေးများနှင့် ခရီးလမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ခက်ခဲဝေးလံသော
ထောင့်မှလည်း စာများ ရေးသားဆက်သွယ်ခဲ့ကြပါ၏။
ထိုမျှသာမက ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိနေကြသော မြန်မာ
နိုင်ငံခွဲရှင်တစ်ဦး၊ မန်နေဂျာတစ်ဦးနှင့် အာဖရိကနှင့် ဂျပန်
နိုင်ငံတို့သို့ ပြန်သွားနေသော သင်္ဘောပေါ်မှ သင်္ဘော
အထစ်ဦးနှင့် နိုင်ငံခြားရောက် သံအမှုထမ်းအချို့ ထံမှလည်း
ကျွန်တော် ထံ စာရေးသားဆက်သွယ်ခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော် ထံစာရေးသားဆက်သွယ်သူများထဲတွင် ခုနစ်
နှစ်၊ ရှစ်တန်းမှ ကျောင်းသားလူငယ်များ၊ ကာကွယ်လုံခြုံရေး

ကျောင်းသားများ၊ တွဲရလူငယ်များ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာသင်သိပ္ပံတို့မှ လူငယ်များ၊ မူလတန်းကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးများ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ကထိကများ၊ တပ်မတော်သားများ၊ ဝန်ထမ်းများ၊ ဆခြား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တေခင်သူများ၊ ငရုတ်၊ ကြက် သွန် လက်လီရောင်းချနေသော လူငယ်များ၊ လက်ပွေ့သတင်း စာရောင်းနေသော လူငယ်များ အပါအဝင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်ဘစ်ဦးလည်း ပါဝင်ပါသည်။

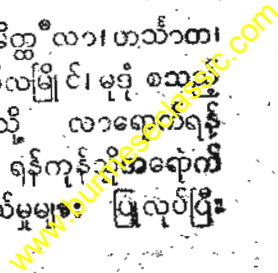
ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်သည် သူ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သားများ ရင်သွေးငယ်၏ အနာဂတ်ရေးကို မျှော်တွေး၍ ကိုယ် နိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးရေးကို ရည်သန်ကာ စာရေး ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် ထံသို့ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်တွေ့ဆုံကြ သူများလည်း ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရောက်ရှိလာသော စာများကို အသေးစိတ် ဖတ်ရှုခဲ့ပါ၏။ ပါဝင်သော အကြောင်းအရာများကို အသေး စိတ်လေ့လာခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော် ထံစာရေးကြသည့် အချို့ စာ ရေးသူများသည် ဂျပန်နှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံ ဆကားနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် ထက် အပို ကြီး ဗဟုသုတရှိသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ဂျပန် တစ်ယောက်လောက်နှင့်သာ တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ ပေါင်းဖော်ဖူးရာ ကျွန်တော် ထံ စာရေးသူများထဲတွင် ဂျပန် တစ်ရာမကနှင့် ပေါင်းသင်းလုပ်ကိုင်ဖူးသူများကိုလည်း တွေ့ရပါ၏။

စာရေးကြသူများထဲတွင် နိုင်ငံတကာ နယ်ပယ်၊ ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေးနယ်ပယ်နှင့် မြန်မာ့ စီးပွားရေး နယ်ပယ် တို့ တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အနေဖြင့် အမှန်တကယ် ဝန်ခံရသော် ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖတ်ရှုမိ၍ ရရှိသွားသော ဗဟုသုတထက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ ကျွန်တော်ရရှိသော ဗဟု သုတက အပိုကြီး များပြားပါ၏။

ထို သို့ ဆိုလျှင် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်တော် ထံ သို့ စာရေးကြသနည်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သမိုင်းဌာန၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တို့မှ ဆရာ ဆရာမများ၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် အင်ဂျင်နီယာ အချို့သည် ယင်းတို့၏ အဖိုးတန်သော အချိန်များကို မြန်းတီး၍ ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနွေးရန် ချိန်းဆိုခဲ့ကြပါ၏။ လူငယ်များစွာသည် သူတို့၏ အထိမ်းအမှတ်များကို ဝိုင်းစက်ညီညွှတ်စွာ သတိထား ဂရုစိုက်ရေး အားပြု၊ ကျွန်တော် ထံသို့ စာအစောင်စောင် ရေးစားပေးပို့ ခဲ့ကြပါ၏။

ကောလင်း၊ ဝန်းသို၊ လယ်ဝေး၊ အိမ်မဲ၊ ဒိတ္တီလာ၊ ဟင်္သာတ၊ ထောင်တွင်းကြီး၊ စဉ့်ကိုင်၊ ကျိုက်ထို၊ မော်လမြိုင်၊ မုချ စသည့် နယ်ပယ်တို့မှ လူငယ်များဆိုလျှင် ရန်ကုန်သို့ လာရောက်ရန် ခရီးစရိတ်မရှိ၍ ခရီးစရိတ်ကို ချေးငှား၍၊ ရန်ကုန်သို့ လာရောက် ဆက်သွယ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံဆက်သွယ်မှုများ ပြုလုပ်ပြီး

၆ ချစ်စိတ်

အမိနိုင်ငံ တိုးတက်ရေးအတွက် ဂျပန်လူငယ်စိတ်ဓာတ်
သူတို့ ကြိုးစားကြမည်ဟု ကတိစကားဆိုပါ၏။
ထိုသို့ ဆက်သွယ်ကြ ဆွဲများထဲမှ ကျောင်းသူကလေးတစ်
ယောက်ကို-
အာန်ကယ် ဦးချစ်စိတ်ဇော်

အာန်ကယ် ဦးချစ်စိတ်ဇော်

အမိ မနက်ပြန်တွင် စာမေးပွဲခံရပါမည်။ ခါ
မတ် ဂျပန်လူငယ် စာအုပ်ကိုဖတ်၍ သမီးရင်ထဲ
ဖြစ်ပေါ်လာမှုများကို အာန်ကယ်ထံ အခု စာရေးပ
စေဦး...ဟု ဆိုကာ ရှစ်မျက်နှာမျှရှိသော မြန်မာနိုင်
ငံ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် သူကြိုးစားမည့် အစီအစဉ်များ
ရေးသား၍ ပေးပို့ခဲ့ပါ၏။

အမိနှင့်စစ်စစ် ကျွန်တော်ထံ စာရေးသူများ၊ ဖုန်းဆက်
များ၊ တိုက်တိုင် ကိုယ်ကျလေရောက်သူများသည် ဂျပန်လူငယ်
တစ်ယောက်အကြောင်း ဟူသော စာအုပ်နှင့် ထိုစာအုပ်
အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စား၍ ဆက်သွယ်ကြခြင်း
ထက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့နိုင်ငံ၊ မိမိတို့ လူမျိုး
မြတ်နိုးတွယ်တစသောစိတ်ဖြင့်သာ စာရေးဆက်သွယ်ကြခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

မိမိတို့နိုင်ငံ၊ မိမိတို့လူမျိုးဆိုသည်ကား အခြားမဟုတ်
မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံကို တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးသော နိုင်ငံ
အဖြစ် မြင်လို တွေ့လိုကြပါ၏။ ထိုစိတ်ဓာတ်သည် မြန်မာ
လူငယ်များ အပါအဝင် မြန်မာပြည်သူတို့၏ ရင်တွင်း၌ တည်ရှိ
ကိန်းအောင်းနေစေရာ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင်
ဂျပန်နိုင်ငံ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးပုံ၊ ဂျပန်မိသားစုစစ်စစ် ချမ်းသာကြွယ်ဝ
လာပုံ၊ ဂျပန်လူငယ်တစ်ဦး၊ အလုပ်လုပ်ကိုင်ပုံတို့ကို ရေးသား၊
ထားသော ရေးသားချက်အချို့ကို ဖတ်ရှုရသောအခါ မြန်မာ
နိုင်ငံကိုလည်း အသားထူ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလိုသော ဆန္ဒများ
သည် စာဖတ်သူအသီးသီးတို့၏ ရင်ဝယ်ကိန်းအောင်းဖြစ်ပေါ်
လာခဲ့ပါ၏။ စာဖတ်သူတို့၏စိတ်မှာဂျပန်နိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
သလို မြန်မာနိုင်ငံကိုလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေလိုသော ဆန္ဒ
ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပါ၏။ ဂျပန် မိသားစုစစ်စစ် ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သလို မြန်မာ မိသားစုစစ်စစ် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသည်ကိုလည်း
မြင်လို လားကြပါ၏။ ဂျပန်လူငယ် တစ်ဦး၊ ဝိရိယစိုက်ထုတ်
အလုပ်လုပ်သလို မြန်မာလူငယ်တစ်ဦး ခွန်အားစိုက်ထုတ်အလုပ်
လုပ်နေသည်ကို မြင်လို တွေ့လိုစိတ်ချမ်းလည်း ပွန်းမျှစားလာ
ခဲ့ပါ၏။

အမိနှင့်စစ်စစ် ကျွန်တော်ထံ စာရေးသားကြသူများသည်
နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်၊ မြန်မာချစ်စိတ်၊ မြန်မာအား
မြတ်နိုးအေးစိတ်တို့ကို အရင်းခံ၍သာ စာရေးသားကြခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

အပည့်ရဲ့ မသိစိတ်က တပည့်ကို တိုက်တွန်းနေတာပဲ။ ညည်းဖို့ တောင် သတိမရတဲ့ သူတွေနဲ့စာရင် ငါ့တပည့်က ညည်းဖော် ရသေးတာပဲ။ ဆက်ညည်းကွာ၊ ဆက်ညည်းရာက စာကျက်တဲ့ ဆက်ကို ကူးသွားရင် ငါ့တပည့် အလုပ်ခန်းကို ရောက်သွား မှာပဲ ဟု ဆိုဖူးပါ၏။

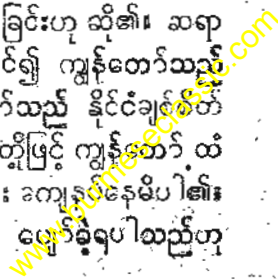
အလုပ်ခန်းသို့ ရောက်မည့်စိတ်နာတီ

ကျွန်တော် ဆယ်ဘန်းကျောင်းသားဘဝက ပဲခူးမြို့တွင် ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် နှစ်တင်ဝက်ကျိုး၍ ကျော်လွန်သည့် တိုင် သင်ခန်းစာများကို ဘာမှ မည်မည်ရရ မဖတ်ရသေးပါ။ အိမ်ကိစ္စ၊ ကျောင်းတွင်းရှိသော အခြားကိစ္စတို့ဖြင့်သာ အချိန် ကုန်နေရာ ကျွန်တော်က ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်တော်တော့ စာကို မကျက်ရသေးဘူး။ မြန်မာစာလည် မပြီးသေးဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာ လည်းကျွန်တော်တော်တော် စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလို အား မရပြင် သိမြင်သည်ညာရှိ ပြောမိပါ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်၏ငယ်ဆရာ ဦးအောင်ဥာဏ်က တပည့် ညည်းဆာညည်းနေ၊ အခုလို ညည်းနေတာဟာ တစ်နည်း ကံ လမ်း အားဖြင့်တော့ စာကျက်ဖို့ လိုအပ်နေတယ် ဆိုတယ်။

ကျွန်တော် ငယ်ဆရာက ကျွန်တော်အား ဤသို့ ဆုံးမ သည်ကို ထိုအခါက ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုအခါက ကျွန်တော် အား ဆရာသည် 'မင်းက ညည်းနေတာပဲ။ ညည်းသာရပါ။ စာကျက်' ဟူ၍ တိုက်ရိုက်မဆုံးမ ကောင်းလေသလားဟု ဆရာဆုံးမတာကလည်း တစ်မျိုးပဲ ဟု ဆင်မြင်ခဲ့ပါ၏။ ဆရာက စာကျက်ရန် တာဝန် ရှိသေးသည်။ စာ ကျက်ရသေးသည်ကို သတိရသေးသည့်အတွက် သောကရောက် နေသေးသည်ကိုပင် စာကျက်ရန် သတိမရတဲ့ နေခြင်း၊ စာကျက် ရန် တာဝန်ကို မေ့ နေခြင်းထက်စာလျှင် ညည်းနေတာက မဆိုး မိဘူ ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ စာကျက်ရန် သတိရနေခြင်း၊ သောက ဖြစ်နေခြင်း သည် မိခင်စာကျက်ဖို့အတွက် လမ်းစ ရှိနေခြင်းဟု ဆို၏။ ဆရာ ကြောသည်အတိုင်း ထိုလမ်းစကိုပင် ဆွဲကိုင်၍ ကျွန်တော်သည် စာကျက်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ယခုလည်း ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံချစ်စိတ် နှိုးနှိုးစိတ်၊ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသောစိတ်တို့ဖြင့် ကျွန်တော် ထံ ကျသားသေစေများကို ဖတ်ရှု၍ အထူး ကျေနပ်နေမိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ယင်းစေများကို ဖတ်ကာ ပျော်ရွှင်ပါသည်ဟု

၁၀ ချစ်စေင်း

ဆိုပါကလည်း မမှားနိုင်ပါ။ အတယ်ကြောင့်ဆိုတော့ သူတို့၏
ရင်တွင်းဝယ် ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး
ထည်ထည်ဝါဝါရှိလိုသောစိတ်များ ကိန်းအောင်းနေကြပါ၏။
ထိုသို့ ကိန်းအောင်းနေခြင်းသည်ပင် အနာဂတ် မြန်မာနိုင်ငံ
အတွက် ကြီးမားသော မျှော်လင့်ချက်ဟု ယူဆမိပါ၏။

ကျွန်တော် ထံစာရေးကြသောသူများအထဲမှ စာအချို့ကို
ကျွန်တော် အလေးအနက်ထား တင်ပြလိုပါ၏။

ကျွန်မနာမည် အေးအေးသန်း

ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်လာသော စာများထဲမှ တစ်စောင်
ဆိုလျှင်....

အန်ကယ် ဦးချစ်စံရှင်

ကျွန်မနာမည်မှာ အေးအေးသန်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။
အန်ကယ်ရေးတဲ့ ဂျာနယ်လွယ် တစ်စောင်ကတော့ကြောင်း
စာအုပ်ကို ဒီနေ့မှ အသိတစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းရီ
ဖတ်ရပါသည်ရှင်။ ဒီစာအုပ်ကို ဖြစ်မြောက်အောင် ရေး
သားတဲ့ အန်ကယ်ကို ပါးစပ်ဖျားမှမဟုတ်ပါ။ သကယ်
ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒီစာ
အုပ်ဟာ ကျွန်မတို့ လူငယ်များအတွက် အားမခန့်
ရှိပြီ။ အားတက်စေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လူငယ်များ

အတွက် အားကျမှု၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးကို အလေး
တူ ကြီးပွားစေချင်တဲ့ စိတ်များကိုလည်း နိုးကြားလာ
စေပါတယ်။ အန်ကယ်ရှင့်၊ ကျွန်မဟာ ကျောင်းမပြီး
သေးပါဘူး၊ စာသင်ဆဲ ရှိပါသေးတယ်။

အန်ကယ်ရှင့်၊ ကျွန်မတို့ မိသားစုဟာ အပေမရှိဘဲ
ရုန်းကန်နေရတဲ့ မိန်းမ စီးပွားရေး မိသားစု တစ်စု
ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက်
ရော ကျွန်မတို့ နိုင်ငံအတွက်ပါ။ အကျိုးရှိအောင် ကျွန်မ
ကြိုးစားပါ့မယ်ရှင့်။ ကျွန်မနိုင်ငံ၊ ကျွန်မလူမျိုး အောက်
တန်း နောက်တန်းကျ ဖြစ်မှာကိုတော့ ကျွန်မ အဖြစ်မခံ
နိုင်ပါဘူးရှင့်။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံ တိုးတက်အောင် ကျွန်မ
ကြိုးစားမှာပါပဲ။

အန်ကယ်ဆီ စာရေးရတဲ့ အကြောင်း ကတော့
အကြောင်းထူးရယ်လို့တော့ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါ
ဘူး။ ကျွန်မရင်ထဲက ရှိတဲ့ခံစားရတာကို ကျွန်မ ရေးမိ
တာပါပဲ။ အန်ကယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ အထူး
ကျေးဇူးတင်ကြောင်းက လွဲပြီး မခပြုတတ်တော့ပါ
ဘူးရှင့်။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်
အေးအေးသန်း
၅၁ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်း

ဤစာတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုးတက် ကြီးပွားသည်ကို အားကျ
ကြောင်း၊ စာတစ်လုံးမျှ မပါပါ။ ကျွန်တော် ခံစားမိသည်
ကတော့ ဂျပန်လူငယ်အကြောင်း အန်ကယ်ရေးတာကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ ကျွန်မ မိသားစု ကျွန်မနိုင်ငံ တိုးတက်အောင်
မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြိုးစားပြုပါမယ်ဟူသော
ရန်တွေ့စာလေးများလေးတို့ပင် ထင်မှတ်မိပါ၏။

ကျောင်းမပြီးဆေးတဲ့ စာသင်ကြားဆဲဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်
ထမီး အရွယ်ပဲ ရှိမယ့် မအေးအေးသန်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို
ကျွန်တော် လေးစားစွာ ဖော်ပြလိုက်ရပါ၏။

အခြား စာလေးတစ်စောင်ကို ကျွန်တော် အင်စတင်
ရစေ။

မြန်မာ့လက်ရာ အမေ့လက်ရာ

ဆရာဦးချစ်ဝင်းခင်ဗျား

ဆရာကို ရွာနဲ့တော် တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးပါ။ ကျွန်တော် နာမည် မောင်ကြည့်အေးလို ခေါ်ပါတယ်။ အသက် ၂၅ နှစ်ရှိပါပြီဆရာ။ ဒုတိယနှစ် ရှုပဗေဒ ကျောင်း ဆေးတစ်ယောက်ပါ။

တွေ့ခင်မျှ၊ မပြတ်သားမျှ၊ ထိုင်းမိုင်းမျှ၊ မစွန့်ရမူ စသည့် နယ်ပယ်ထဲမှတင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာ့စာအုပ်က ကျွန်တော် ကို ပုတ်နှိုးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ့ရဲ့ ဂျပန်စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော် အလန်တကြားနီးထလာခဲ့ရပါတယ်ဆိုရင်မမှားပါဘူး။ လွန်လဲမလွန်ပါဘူး။ ရွာနဲ့တော် ရှစ်ဘန်းကျောင်းသား ဘဝက ပျဉ်းမနားသွားသော မျက်စိတစ်ဆုံး လယ်ကွင်း တွေ၊ ဖုန်းဆိုးတွေ၊ ပျဉ်းမနားရောက်တဲ့ အထိ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ ရိုးမကြီးကြိုကြည့်ပြီး ဒါတွေကိုဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ပစ်ထားရတော့ မလေး။ ဒါတွေဟာ ငါ့တိုင်းပြည်အတွက် အရင်းအနှီးတွေပဲ။ ဒါတွေနဲ့ ငါ့တိုင်း

ပြည် ကြီးပွားရမယ်လို့ စိတ် ဖြစ်ပေါ် ခဲ့ပူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း စိတ်ကူးနဲ့ပဲ ပြီးခဲ့ရပါတယ်။

ဂျပန်နိုင်ငံ ဗို တစ်နေ့မှာ တို့တိုင်းပြည်လည်း ကမ္ဘာမှာ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ဖြစ်ရမယ်လို့တော့ အမြဲ ခံယူထားပါတယ်။

မနှစ်က သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက် တစ်ဆယ့်ငါး ကျပ်စုပြီး လမ်းထိပ်မှာ ဆန်ဖြုတ် ဖြုတ်ပြီး လှူတော့ တန်းစီပြီး စောင့်နေတဲ့ ကလေးတွေ၊ ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ လူကြီးတွေ ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ခံစားမိခဲ့ရပါတယ်။ ငါတို့ တိုင်းပြည်ဆင်းရဲလို့၊ ငါတို့တိုင်းပြည် ချမ်းသာရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထမင်း နပ် မှန် အောင် ရုန်းကန်နေရတော့ တောင်မင်း၊ မြောက်မင်း မကယ်နိုင်တဲ့ဘဝအဖြစ်က စိတ်တွေ ထွေနေချိန်မှာ 'ရိုးသားခြင်းနဲ့ ကြိုးစားခြင်းကို အရင်းပြုစေ' လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ဆရာ့စာအုပ်ဟာ ကျွန်တော် အတွက်တော့ အားဆေးတစ်ခွက်ပါဆရာ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်က ပန်းလုပ်ရောင်းထယ်၊ ပန်းဆိုတာက စက္ကူပန်း၊ ပလတ်စတစ်ပန်း မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ကျီချုပ်လို့ ပိုတဲ့ ဖြတ်စ ညှပ်စလေးတွေကို ကော်တင်ဇီးပုတိုက်၊ ဖြတ်ညှပ်ပြီးလုပ်တဲ့ လက်မှုပညာ ဆက်သက်ပါ။ ငါ့ကို ကျွန်တော်တို့ နွေဦးဆောင်း လုပ်ရပါတယ်။ ဒါဟာ မိသားစု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပဲ။ လက်

ရာကတော့ အမေ့ လက်ရာ တွေပါ။ ဈေးကွက်က
ထစ်ဆင့်ရောင်းရတော့ စိတ်ကြိုက်လည်းမလုပ်ရဘဲ တွက်
ချေတိုက်သလိုပဲ လုပ်ရပါတယ်။ ဂေါ်လဒ်ဆောင် ကတိ
ပြားလေးတွေ ထိုးပို့လေ့ကောင်းသား အဝယ်များပါတယ်။
တကယ်တော့ ဒီလုပ်ငန်းလေးဟာ မြန်မာ့လက်ရာလုပ်
ငန်းလေးပါ။ ဆရာခင်ဗျား ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမြန်မာ
လက်ရာ အမေ့လက်ရာကို ကမ္ဘာအထိ ပြန့်မယ်လို့
ပိုင်းဖြတ်ထားပါတယ်။ သူတို့ဈေးကွက်ဝင်အောင်တော့
ကျွန်တော် ကြိုးစားရပါမယ်။ အမေ့ဆိုးတဲ့ အမေ့
လက်ရာလေးနဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေပြီ။ မြန်မာ
ဆိုတာကို ကမ္ဘာက သိစေရမယ်ပေါ့ ဆရာခင်ဗျား။

ဆရာ ရှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ
မောင်ကြည်အေး

(၃၆) ၁-လမ်း၊ ၆-ရပ်ကွက်၊ အနောက်
သာကေတမြို့၊ ရန်ကုန်။

ကျွန်တော်သည် ဤစာလေးကို အခေါက်ခေါက် ဖတ်ပါ
သည်။ ဤစာတွင် မောင်ကြည်အေး၏ စေတနာသည် ပေါ်လွင်
နေပါ၏။ မောင်ကြည်အေး ခံစားချက်သည် ပေါ်လွင်နေပါ
၏။ ထိုစာကို ဖတ်တိုင်းလည်း ထိုခံစားချက်များကို ကျွန်တော်
ခွဲဝေခံစားရပါသည်။ မောင်ကြည်အေး၏ နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ မျိုး
ချစ်စိတ်တို့အတွက်လည်း အားရကျေနပ်ရပါသည်။

မိုးထိအောင်လျှောက်မည့် ခြေလှမ်းများ။

ဒီတော် အခြားစားတစ်စောင်ကိုလည်း အင်ပြလိုပါသည်။
အများ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်တောဝင်ပေဇာနည်မှ လက်
အောက်ကထိက ဒေါ်ရီရီအိမ်မှ မျိုးချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံချစ်စိတ်ဖြင့်
သွားလိုက်သော စာဖြစ်ပါ၏။

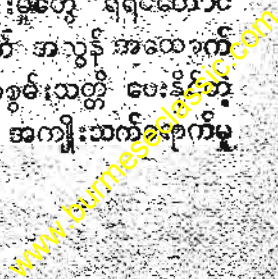
ဆရာ ဦးချစ်စိစင်ရှင်

ဆရာ၏ ကျ မန် လူ ငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း
စာအုပ်ကို ယခုပင် ဖတ်ရှုရ၍ ပြီးပြီချမ်း ဆရာထံ
ဤစာကို ရေးပို့ပါတယ်။ ဆရာစာအုပ်ကို ဖတ်ရတာ
အလွန်ပဲ အားရ၊ အားကျမိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုရင် ကျွန်တို့ရဲ့ တိုးတက်မှု၊ တိုးတက်မှုနဲ့အညီလိုက်
နိုင်သော ရိုးရာအစဉ်အလာ ထိန်းသိမ်းမှု၊ တစ်ဖက်တစ်
တိုးတက်မှု အစဉ်အလာ ထိန်းသိမ်းမှုကို တွန်းအား
ပေးနေသော စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုတွေကို အားကျခံစား
ကြရပါပြီဆရာ။ ဒီလိုအားကျတာဟာ ဘယ်သူ့ အတွက်

၅၀ ချစ်စိမ်း

အပ သူတို့အကြောင်းဟာ အားကျစရာချည်းပါပဲ။
 ဂျပန်က အားလည်းကျသင့်ပါတယ်။ အားကျတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နိုင်ငံ၊ ကိုယ်လူမျိုးအတွက် လမ်းစရုတ်အားကျတာမျိုးပဲ။ အခြားလူမျိုးတစ်မျိုးကို အလတူအထင်ကြီးနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ပြည့်စုံအများစု လက်ခံလာအောင်၊ မြင်လာအောင် အကြိုးပမ်းထောင်ရွက်ခဲ့တာကို ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာမိပါတယ် ဆရာ။ အခုဟာ ပထမဦး ခြေတစ်လှမ်းဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ခြေလှမ်းများစွာ လှမ်းပေးပါလိမ့် ဆရာ။ ဒါဆို ကျွန်မတို့ နိုင်ငံအတွက် အများဆုံးအထောက်အကူရမှာပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံလုံး နိုင်ငံငယ်ပြုထယ်လာတာမျိုး ဖေ့တံအပြင် ထားစေရုံ ဘေးခရံအောက်မှ ပြားပြားဝပ်ခဲ့တဲ့ နယ်သာလန်နိုင်ငံမှာ ကျွန်မ ပညာသင်ခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်။ သူတို့လည်း သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ ကြိုးစားနေကြတာပါပဲ.....
 ဆရာရှင်၊ တံခါးဖွင့်လာတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ စီးပွားရေး တံခါးဝကနေပြီး ကျွန်မတို့ဟာ ခြေလှမ်းထပ်တွေ မိုးထိအောင် လျှောက်ကြရမယ်။ အဲဒီခြေလှမ်းတွေဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံ ကျွန်မတို့လူမျိုး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ တပည့်၊ ကျွန်မတို့သားသမီး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်အတွက်ပါ။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံက သဘာဝ သယံဇာတတွေ ပေါ့တယ်။ သူတို့ဆီက TECHNOLOGY ရယ်၊ ဂျပန်တွေဆီက

TECHNOLOGY နဲ့ အတူပါလားတဲ့ သူတို့ရဲ့ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကို မြင်အောင်ကြည့်၊ ရအောင်ယူပြီး ကျွန်မတို့ နိုင်ငံအတွက် အသုံးချရရင်တော့ ကျွန်မတို့ဟာ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်မှာလို့ ကျွန်မလှူဆပါတယ်။ ဒီတော့ ဆရာစာအုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မတို့ ကြည့်ပြီးလေ၊ မြင်ပြီးဆိုရင် ကျွန်မတို့ကြီးစားဖို့တာဝန်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်ဆရာ။ ကျွန်မရဲ့လက်၊ ဆရာ့လက်၊ ကျွန်မတပည့်တွေရဲ့လက်၊ ဆရာ့ သားသမီး၊ ကျွန်မသားသမီး၊ ကျွန်မတို့ လူငယ်တွေရဲ့ လက်တွေဟာ မိမိရဲ့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မြင်မြတ်တဲ့ နိုင်ငံချစ်စိတ်မျိုးချစ်စိတ်တွေနဲ့ ကြိုးစားလိုက်ရင် ကျွန်မတို့ နိုင်ငံဟာ မချ တိုးတက်မှုစေ့ချောပါတယ်ဆရာ။ ဒီအချက်ကို သူငယ်အများစုကလည်း ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ လူငယ်တွေဟာ သူတို့ နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် သတော့ပေါက် နေကြပြီလို့လည်း ကျွန်မလှူဆပါတယ်။
 ဆရာ ဂျပန်စာအုပ်ထဲမှာ ရေးပြတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေဟာ ဘာအကျိုးအဓိကောင်တွေမှ မဟုတ်ရင်၊ ခတ်ရင်၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရရင်တောင် ပြန်မတ်ပြီး ထူနိုင် ထနိုင်ဖို့အတွက် အသွန် အထောက်အကူပြုတဲ့ အင်အားဖြစ်မယ့် အခွမ်းသတ္တိ ပေးနိုင်တဲ့ ဩဇာရိတ် ကြီးမားတဲ့ စာပေရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ပါဆရာ။

နှောက်ဆုံးတော့ တိုင်းပြည်က စီးပွားရေးတံခါးဖွင့်
လိုက်ပြီ။ ဇွင့်ထားမှုကို အကျိုးရှိအောင် ကျွန်ုပ်တို့
သုံးကြရမယ်။ စာလည်းရှည်စွာပဲ ပြီးဆရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့
လည်း ထားနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ဒီသားတွေကိုလည်း
နိုင်ငံအတွက် အမွေကောင်းတွေ ပေးပြီး ဒီသားတွေ
ဟာ နိုင်ငံရဲ့ သားကောင်းရတနာတွေဖြစ်ကုန်အောင်
ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတတ်ဖို့ ဆရာ့စာအုပ်ဟာ
အထောက်အကူ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ့ စာအုပ်ဟာ အလွန်လည်း ကျေးဇူးကြီးလှ
ပါတယ်ဆရာ။ အဆင်ပြေတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဆရာ့ထံ
ကိုယ်တိုင်လာရောက် တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်
ရည်မုန်းထားပါတယ်။

ဆရာ့အား လေးစားကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ရို

ဆရာမက ကျွန်တော် စာအုပ်ကြောင့် နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ မျိုးချစ်
စိတ်များ နိုးကြားခဲ့တည်ဟု ဆိုပါ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်သည် ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်ရင်
တွင်းမှ နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ကို ပိုမို ခိုင်မြဲရင့်စွာ
သံမဏိသားကျအောင် လေ့ကျင့်ရာတွင် ဆရာမ၏ ပေးစာကို
အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရှုခဲ့ရပါ၏။

တစ်ကိုယ်တော် ပြေလည်မှုရှိသော်လည်း

ကျွန်တော်သည် အခြားပေးစေ တစ်စောင်ကို တင်ပြလို
အား၏။
ထိုစာသည် ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ဗန်ကောက်မြို့မှ ပေးပို့သော
ဖြစ်ပါသည်။

နေ့စွဲ၊ ဗန်ကောက်၊ ၁၅၊ ၉၊ ၈၉
ဆရာ ဦးချစ်စိတ်၊ ခင်ဗျား။

ဆရာ၏ ရှုပန်လူငယ်တစ်ဆောက်အကြောင်း စာ
အုပ်ထဲ ဗန်ကောက်ပြန်ရောက်ခါမှ ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေ
လူငယ်တစ်ဦးထံမှ လက်ဆင့်တမ်းဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဆရာ
၏ မြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် နိုင်ငံသားတို့အပေါ်ထားရှိ
သော စိတ်စေတနာများကို များစွာ ချီးကျူးဂုဏ်ယူမိ
ပါ၏။ ဆရာ၏ စေတနာကို လက်တွေ့လုပ်နေစော
အလုပ်နှင့် ယှဉ်၍ လေ့လာမိရာ များစွာ စိတ်ထက်ဆန်
လစပြီ အားလည်းကျမိပါသည်။

ကျွန်တော် ပြည်ပမှာ ရောက်နေတာ ၆ နှစ်တော်
 ၇ နှစ်ရှိပါပြီ။ တစ်ကိုယ်တော် အဆင်ပြေမှုအားဖြင့်
 သည်း ဝါပေမယ်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် အကျိုးပြု
 နိုင်ငံအတွက်နှင့် မြန်မာပြည်အားအများအပြားတိုးတက်
 ကြီးပွားစေမယ် လုပ်ငန်းမျိုးအား ဒီနေ့အထိ ထိ
 ရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုမရှိလှသေး၍ ကိုယ်ကို
 ကို အားရကျေနပ်မှုမရှိလှပါ။ နိုင်ငံတော်ကို တစ်
 ဖွင့်ဝါဒ ကျင့်သုံးပြုဖြစ်၍ မကြာမီ တစ်ချိန်ချိန် အိမ်ပြု
 ရလျှင် ကိုယ်နိုင်ငံ၊ ကိုယ်လူမျိုး ကြီးပွားမည့်အလျှင်
 အထူးသဖြင့် မြန်မာ့အဘဝတောင်ခရမြေ သယ်တောင်
 ပစ္စည်းများကို အသုံးချပြီး ခေတ်နိမ့်ညံ့မညာနှင့် ထူထပ်
 လုပ်၍ ပြည့်ဘွင်းစေရကွက်ရာ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြား
 ခွင့်ရရှိမည့် ပြည်ပဈေးကွက်ပါ ပို့နိုင်မည့် ပစ္စည်းထုတ်
 ထုပ်ရောင်းချရန် အစီအစဉ်အချို့လည်း စီမံ စိတ်တိုက်
 ထားပါသည်။

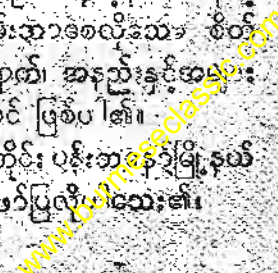
ကျွန်တော် ရစ်တွင်းက ဆန္ဒမှာ တစ်ဦးအကောင်
 တစ်ယောက်အကောင်း၊ ကောင်းစားရာအတွက် မဟုတ်
 ပါ။ အစောဆုံးကတည်းက ပြည်ပမှာ မြန်မာ့ခရမြေအား
 သယ်တင် စွမ်းအားကို အားပြုပြီး အခြားနိုင်ငံများ
 နှင့် ဂင်ပေါင်ထန်း၊ စီးပွားပြု ထိုးတက်စေချင်လို့ပါ
 ပဲ။ သရဉာအဆိုပါ ရေးသားချက် အားလုံး လိုလိမ့်
 စိတ်ဆန္ဒ၊ စေတနာမှန်ကန်ထက်သန်ပြီး အစဉ်အဆက်
 ထိန်းအပ်သည့် ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းပိုင်ပါ ပြည့်စုံသည့်

မှာ ထင်မြင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ခီမုဒ်ရှိနေစဉ် ကမ္ဘာ
 စီးပွားရေး မြန်မာဝင်ဆန်းရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရာ
 မှာ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တတ်စွာရှိရင် ခိုင်းပါ
 တာဝန်ပေးပါ။ သစ္စာရှိရှိ တာဝန်သိသဖြင့် ဦးလည်
 မသံ ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။

သစ္စာရှိစွာဖြင့်
U WIN PE
 Marketing Officer
 Skyline Tradine Ltd
 Chan-Roan Bangkok
 10120, Thailand

မြန်မာနိုင်ငံအား အများအပြားသည့် ပြင်ပသို့ ရောက်ရှိနေ
 ကြပါ၏။ ပြည်ပ ရောက်ရှိနေကြသူများသည် မြန်မာနိုင်ငံကို
 မချစ် မနှစ်သက်ဘဲ အခြားကမ္ဘာကို အထင်ကြီးသူများဟု
 မှတ်တင်စွဲလမ်းနေသူများလည်း ရှိပါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
 တစ်ကိုယ်တော် ထွက်ပေါက်ရရှိသည့်တိုင် ကိုယ်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်သူ
 မျိုးအပေါ် ကြီးမားသော သံသယဇဉ်၊ ကိုယ်နိုင်ငံ၊ ကိုယ်
 မျိုးနှင့် ဖတ်သက်လာပါက ကြီးပွားချမ်းသာစေလိုအား စိတ်
 ဓာတ်သည် အားနေရာသို့ပင်ရောက်ရောက်၊ အနည်းနှင့်အများ
 ရင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်း ထည့်ရှိတတ်မြေပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ထင်မရှိ ရှေးတော်တိုင်း ပန်းအနုခွံမြို့နယ်
 လူငယ်တစ်ဦးထံမှ စာတစ်စောင်ကို ဖော်ပြလိုပါသေး၏။

ဘဝိုင်းအုပ်စုက နိုင်ငံတို့ တိုးတက်ချင်သူ

ဦး ခင်ဗျား

လေးစားမှုများစွာနဲ့ စာရေး လိုက်ပါတယ်။ ရှေ့ဆက်လို့ စာမရေးမီ ဦးနဲ့ ဦးမိသားစုအားလုံးအတွက် အရာရာ အကောင်းဆုံး ရှိပါစေ။

စာရေးရခြင်းအကြောင်းကတော့ ဦးရေးတဲ့ ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ရပြီး ဦးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ရပြီး ကျွန်တော် အတွက် အဖိုးမပြတ်နိုင်တဲ့ အင်အားတွေ ရခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်ကို အတော်ပဲ လုပ်ချင်ပေမယ့် အရင်းအနှီးမရှိခဲ့ပါဘူး။ အခုလည်း ရှိသလားဆိုတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးရဲ့စာကို ဖတ်ပြီး အသိတရားတွေ ရခဲ့ပါတယ်။ ဇွဲလုံ့လ ရိုးသားမှုကို အခြေတည်ပြီး လုပ်ဆောင်ရင် တစ်နေ့ ဖြစ်ရမယ်လို့ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းလစခဲ့ပါပြီ။

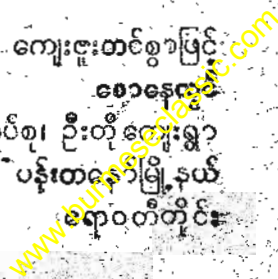
ဂျပန်တွေ အလုပ်လုပ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံတိုးတက်မှုကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားတာ ကြာလှပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းရဲသားစစ်စစ်ပါ။ လယ်သမားပဲ။

အခုဆိုရင် အသက် ၂၇ နှစ် ရှိပါပြီ။ ဒီနေ့အထိ လယ်သမားဘဝနဲ့ နိုင်ငံတစ်ဝန်းကို လှုပ်နေရတာကို တစ်ဝန်ကျေရုံလေခက်သွား လှုပ်နေရခြင်းလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။ ဦးစာအုပ်ကို ဖတ်ရပြီး ကျွန်တော်အလုပ်တွေ တိုးတက်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေ တိုးပြီး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဦး ဒီစာအုပ်မျိုးတွေများများရေးပေးပါ။ လူငယ်တွေ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ တိုးလာအောင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အားငယ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ရပြီး အားသစ်တွေ တက်လာခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ဂျပန်နိုင်ငံကို စိတ်ဝင်စားတာကလည်း ကျွန်တော် နိုင်ငံတိုးတက်ချင်လို့ပါ။ ရှိရှိဒိုးကို အားကျ လေးစားတာကလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိရှိဒိုးလို လူငယ်တွေပေါ်ပေါက်စေလိုတဲ့ စေတနာပဲ။ ဦးစာအုပ်ကို သဘောကျတာကလည်း ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်တိုးတက်ချင်လို့ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးရာ၊ ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော် လူမျိုး၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံကို တိုးတက်ချင်ပါတယ်။

လေးစား ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ဧရာဝတီ
ဘဝိုင်းအုပ်စု၊ ဦးတို့ကျေးရွာ
ပန်းတနော်မြို့နယ်
ဧရာဝတီတိုင်း

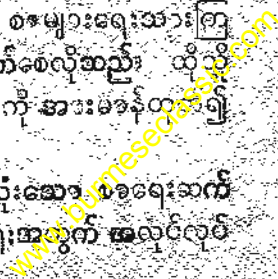

မောင်စောလွင်သည် ကချင်အမျိုးသား လူငယ်တစ်ဦးဟု
ထင်မှတ် ခုပါ၏။ လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပြုနေသော လယ်သမား လူငယ် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါ၏။
မောင်စောလွင်သည်လည်း သူ့နိုင်ငံကို သူတိုးတက်စေလို
သော ဆန္ဒများ သူ့ ရပ်ဘွင်းဝယ်အပြည့်အကျပ်ရှိသည်ကို သူ့ စာ
ထဲတွင် တွေ့မြင်နေရပါ၏။

အားမာန်ထုတ်၍ အလုပ်လုပ်ရန်အသင့်

အလားတူပင် ကချင်ပြည်နယ် မိုးညှင်းမြို့ နားခါဘောက်
ရပ်မှ ကိုဇော်ဝင်းလတ်၊ တောင်ငူမြို့ ချမ်းသာကြီးဘုရား
ထမ်း တိုးကုန်းရပ်မှ ကိုမောင်သန်း၊ သီရိလမ်း စမ်းချောင်းမှ
ကိုဇော်ဝင်း လယ်စေးမြို့ ဈေးအနောက်တက်တန်းမှ ကိုခင်
မောင်ထွန်း၊ ကိုခင်မောင်စိုး၊ ကိုဇော်လင်း၊ ကိုသိန်းရွှေ
ထိုထွန်းမောင်နှင့် ကိုစင်ဝင်း၊ တောင်ငူမြို့၊ ပြည်ထောင်စစ်
ရိပ်ဆားမှ မောင်ဝင်းခိုင်၊ ကသာမြို့ ရပ်ကွက် ၅ မှ ကိုအေး
မောင်၊ မိတ္ထီလာ ဆောက်လုပ်ရေး တပ်ဆွယ်မှ ဦးချမ်းသာ၊
၅၁ လမ်း ရန်ကင်းမြို့မှ မောင်သန်းထိုက်စိုး၊ မြောင်းမြမြို့
ရေမီးကုန်းမှ မောင်မြင့်ကျော်၊ ရွှေဘောင်မြို့ ချည်ထည်စက်ရုံမှ
မောင်စောင်းထိုက်၊ တနင်္သာရီတိုင်း ထားဝယ်မြို့ သုခလင်းမှ
ထိုစိုးလွင်စိုးတို့ကလည်း ကျွန်တော် ထံ စာများရေးအားဖြင့်
ရာတွင် အမိန့်မာနိုင်ငံကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေလိုသည့် ထိုသို့
အမိန့်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် တျာတဂဝန်ကို အားမာန်ထုတ်၍
အလုပ်လုပ်ရန် အသင့်ဟု ဆိုကြပါ၏။

ရာနှင့် ချီသော စာများတွင် အားလုံးအော့ဖွယ်ရေးဆက်
ဖွယ်သုတိုက် အမိန့်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်

၃၀ ချစ်ခင်စင်

ပါရစေး အလုပ်လုပ်ကြပါမယ်ဟု သန္တဝိဋ္ဌာန်ပြုထားကြသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ကုန်ဈေးတန်း လမ်း၊ မချိုမာညွန့်ဆိုလျှင် -

ဦးလေး ဦးချစ်စံရှင်။

သမီးအသက် ၁၉ နှစ်ရှိပါပြီ။ သမီးတို့ မိသားစုမှာ သမီး အသက်အငယ်ဆုံးပါ။ သမီး မြန်မာပြည်ကိုချစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေကို ရိုးသားကြိုစားကြသူများအဖြစ် သမီး သိပ်ဖြစ်စေ ချင်ပါတယ်။ သမီးတို့နိုင်ငံဟာ တစ်နေ့တွင်တော့ မုချကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ရပါမယ်။ သမီးဘို့ဆရာ အမြဲပြောတဲ့ စကားတစ်ခုအရ ပြောရရင် "There is nothing impossible under the SUN" လို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သမီးကတော့ ယခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေဟာ ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်း အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် လူမှုရေးယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ် အသီးသီးမှာပါ သင့်လျော်တဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပေးလာရပါမယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆပါတယ်ဟု ရေးသားခဲ့ပါ၏။

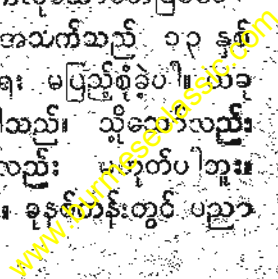
မချိုမာညွန့် ရေးသားဖော်စုစာမှာ အရှည်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကြိုသမီးငယ်စာမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင်အတွေးအခေါ်များ၊ ထင်မြင်ယူဆချက်များ ပါဝင်ပါသည်။ ဖတ်ရသူတို့အမှန်တကယ် အစွဲထက်စေခဲ့သော စာတစ်စောင် ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံတိုးတက်စေဖို့ အရင်း ၇၅၀ ကျပ်

အခြား တစ်ပြုလိုသော စာလေး ထစ်စောင်ကား မောင်မြ သွင်ထံမှ ပေးပို့သော စာဖြစ်ပါ၏။ ထိုစာလေးကိုဖတ်တိုင်း ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်စွာ ခံစားမိသောကြောင့် ဤစာကို အလေးထားတင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာတွင် -

ဦးလေး ဦးချစ်စံစင်ခင်ဗျား။

ကျွန်တော် ဒီစာကို လေးစားရိုးသစ္စာ ရေးရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးလေး၏ ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ကို ဖတ်ရ၍ ဂျပန်လူငယ်များလို ကြီးပွား တိုးတက်လိုသောစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အသက်သည် ၁၃ နှစ်ရှိပါပြီ။ ငယ်စဉ်က ကျန်းမာရေး မပြည့်စုံခဲ့ပါ။ ယခုလည်း ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း အလွန်အမင်းကြီး ချို့တဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားပါ။ ခုနစ်တန်းတွင် ပညာ

၃၂ ချစ်ခင်စင်

ဆင်ကြားနေပါသည် ဦးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် စာကြို
စားပါသည်။ သို့သော် အာတော်သူ တစ်ဦးလည်း
မဟုတ်ပါ။

ဦးရှဲစားအုပ်ကိုဖတ်ရအော့ ကျွန်တော် နိုင်ငံကိုလည်း
ရဲပန်နိုင်ငံလို တိုးတက်စေချင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ကျွန်တော်သည် ပြိုဟ်သားတစ်ဦးနှင့် တွေ့၍ ထိုပြိုဟ်
သား၏ အာကုအညီဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ချမ်းသာ
အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့လည်း
ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီတို့၏ အာကုအညီများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ
ချမ်းသာ တိုးတက်အောင် ကျွန်တော် စိတ်ကူးပါသည်။

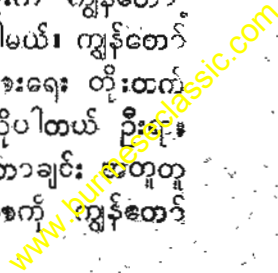
ဘယ်စိတ်ကူးနဲ့မှ တိုင်းပြည် မချမ်းသာလာပါ။
ပြိုဟ်သားတွေ ဇော်ဂျီတွေနဲ့လည်း တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပါ။
ဦးစားအုပ်တို့ဖတ်ပြီး ပြိုဟ်သားတွေ၊ ဇော်ဂျီတွေတို့
အားကိုး၍မရ။ ကိုယ့် နိုင်ငံ ကိုယ်တိုးတက်စေလိုပါက
ကိုယ်စားကိုယ် ကြိုးစားပါမှ တိုးတက်မည်ကို သိလေ
ရပါသည်။

ကျွန်တော် နာမည် မောင်ခြံသွင် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော် အဖေမှာမည်က ဦးမြသွင် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်ကို အဖေတူသားဟု သူငယ်ချင်း များက
ခေါ်ကြပါ၏။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်
နာမည်နှင့် အဖေ နာမည် တူနေလို့ပါ။

ဦးရာ... သူများနိုင်ငံတိုးတက်တော့ တွေ့တော့ မြန်မာ
နိုင်ငံလည်း တိုးတက်စေချင်ပါသည်။ သူများနိုင်ငံ

တိုးတက်တော့တွေ့ကို နိုင်ငံခြား စာအုပ် တွေထဲမှ
ပြိုဟ်တုဆတင်းတွေမှ တွေ့ရတော့ပါ။ ဒီဒီယိုကားတွေ
ကြည့်ရင်လည်း တွေ့ရပါတယ်။ အလျင်က ကျွန်တော်
ရန်ကုန်ကို မရောက်ဖူးပါ။ ရန်ကုန်ကို မရောက်ဖူးခင်က
တော့ ရန်ကုန်ဟာ နိုင်ငံခြားလိုပဲလို့ အထင်ကြီးခဲ့ပါ
တယ်။ အဖေနဲ့အတူ ရန်ကုန် ရောက်ဖူးတော့ ရန်ကုန်
က ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးလေစက်တောင် အိမ်ကြီး
အိမ်ကောင်းတွေ မရှိတာကို တွေ့ရတော့ ပိုပြီး စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားရပါတယ်။

ဦးရာ... ကျွန်တော် မှာ ပိုက်ဆံက စုထေးတစ ငွေ
၈၅၀ လောက် ရှိပါတယ်။ ဒီပိုက်ဆံက ကျွန်တော်တို့
နိုင်ငံတိုးတက်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုပြီး စုထေးတစပါ။ အခု
အဲဒီပိုက်ဆံ ၈၅၀ ကျပ် ကျွန်တော် မှာ ရှိပါသေး။
ကျွန်တော်ဘာမှ မသုံးပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံ တိုးတက်ဖို့
အတွက် ကျွန်တော် အဲဒီပိုက်ဆံ ၈၅၀ ကို ဦးကို ပေး
ပါမည်။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ဒါသာ
တတ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကို တိုးတက်
အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ဦးက ကျွန်တော်
အား ညွှန်ကြားပါ။ ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ်။ ကျွန်တော်
ကတော့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံကို စီးပွားရေး တိုးတက်
အောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာသာ သုံးလိုပါတယ် ဦးရာ။
ပန်းနှစ်ဖက်ကြားက ခေါင်းပေါက်တာချင်း အတူတူ
ကျွန်တော်တို့ လူမျိုး ဆင်းရဲနေတာကို ကျွန်တော်

မခံချင်ပါ။ ဦးစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ဦးကို ကျွန်တော်
အား ကိုးပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေး
ဦးလုပ်စရာရှိရင် ကျွန်တော် ဝိုက်ဆံ ၀၅၀ ကို ဦးယူပြီး
လှူပါ။

ဦး နေဇက်စာအုပ်ရေးရင်လည်း သဘာဝစာက
ကြော်ငြာပါ။ ဒါမှ စာအုပ်ထွက်မှန်း ကျွန်တော်ဘာ
သိရပြီး ဝယ်လို့ရမှပေါ့။

ဦး ကျွန်တော်ထံ စာပြန်ကြားပါက ဆောက်
လိင်စာအုပ်စား ပြန်ရန် ရိုကျိုးစွာ စာရေး အစီရင်
အပ်ပါသည်။ ခင်ဗျား။

ဦးအား ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်
မောင်မြတ်
၂၆။ ဘိယုတ်
မန္တလေးမြို့

လေယာဉ်နှင့်ပင် ကြံချချင်ပါသည်

ဤစာသည် ကျွန်တော် အား စိတ်အသိခိုက်ဆုံးစာ ဖြစ်ပါ
၏။ ၁၃ နှစ်သား၊ စုနစ်တန်းကျောင်းသား၊ ကျန်းမာရေး
ပျက်နေသူ လူငယ်လေးတစ်ဦးက သူ့နိုင်ငံ သူ့လူမျိုးအား
သက်စေလိုသောဆန္ဒ ရှင်ထံတွင်အပြည့်အဝ အချုပ်အသိပ်
ပေးပါ၏။

ဗီဒီယို ကားများကို ကြည့်တိုင်း ဆယ်ဆယ်တိုက် အထပ် တစ်
ခုသောတိုက်၊ ကျယ်ဆန် ရထားများ၊ ခေတ်ပေါ် မော်
တော်ကားများ၊ အသံထက်မြန်သော လေယာဉ်ကြီးများ၊ စက်
ရုံသော ပစ္စည်းများ၊ ဇိမ်ခံသင်္ဘောကြီးများနှင့် သူများတကာ
စွာ စားနေကြပုံ၊ သောက်နေကြပုံ၊ သွားလာနေကြထိုင်ကြ
ပုံများကို တွေ့ရသောအခါ ကိုယ်နိုင်ငံ ကိုယ်လူမျိုး နေထိုင်
ရေးလေး စားသောက်ပုံများနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ကိုယ်နိုင်ငံ ကိုယ်
မျိုးများကိုလည်း သူတို့လို နေထိုင်စားသောက်စေလိုသော
ဆန္ဒများ မေ့မိမြေ့ရ၏ စိတ်တွင် ကိန်းအောင်းခဲ့ပါ၏။
ထိုအခါ မောင်မြတ်သည် ဆေးမြီးတို့ဖြင့် မိမိနိုင်ငံ
သက်စေရန် ပြုတ်သားများ၊ ဝိဇ္ဇာနှင့် ဇော်ဂျီများကို
အကိုး မိခဲ့ပါ၏။

မောင်မြသွင်သည် သူ့ မုန့်ဖိုး ထဲမှ သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဆုရသော်လည်းကောင်း၊ စုဆောင်းထားသောငွေ ၈၅၀ ကျပ်ခန့် ရှိနေဟန် တူပါ၏။ ထိုငွေလေးကို မစားရက်၊ မဝတ်ရက် လူ့နိုင်ငံ ကြီးပွားရေး အတွက် သုံးမည်ဟု စိတ်ကူးတာ စုဆောင်းထားဟန်တူပါ၏။ သူ့ နိုင်ငံတိုးတက်ရေးအတွက် ငွေ ၈၅၀ ကျပ်နှင့် မည်သို့ သုံးမည်ကိုလည်း စိတ်ကူးမတည့်ဘဲ ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။ ထိုသို့ဖြစ်နေရာမှ မောင်မြသွင်သည် ဂျပန်လူငယ်စာအုပ် ဖတ်မိပြီး တိုင်းပြည်ကို တိုးတက်အောင် လုပ်ဖို့ ငွေ ၈၅၀ ကျပ်ကို ကျွန်တော်ထံ ပို့ပေးပါမည်ဟု စာရေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစာလေးကို ဖတ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးရေး လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ကျွန်တော် ငွေ ၈၅၀ ကျပ် ယူသုံးနိုင်ပါသည်ဟု ရေးထုစာရေး မောင်မြသွင်၏ အရေးအသားကို အချို့က ပြုံးမိ၊ ရယ်မိကောင်း ပြုံးမိရယ်မိမိမည် ဖြစ်ပါ၏။

ဆို့သော် ကျွန်တော်သည် မပြုံးနိုင်မရယ်နိုင်ပါ။ ကလေးငယ်က သူ့ မုန့်ဖိုးငွေမှငွေ ၈၅၀ ကျပ်ကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာဖြင့် နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးကဏ္ဍ တည်ဆောက်ရာတွင် အသုံးပြု လိုသည်ဟု ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော် စာရေးသူပင်လျှင် ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ်လှုပ် ဆိုင်လောက်အောင် အရှက်ရခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော် တွင်

၈၅၀ ကျပ်မက ရှိခဲ့ပါ၏။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးကဏ္ဍ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ၈၅ ကျပ်ကိုမျှ တိုင်းပြည်အတွက် ရင်းနှီးရန် စိတ်ထူးမိခဲ့ပါ။

ထိုမျှသာမက နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးကဏ္ဍ အုပ်ချုပ်တွင် ၈၅ ကျပ်ကိုမျှပင် လှူဒါန်းရန် စိတ်မကူးမိဘဲ၊ လွတ်လပ်ရေး ဖြစ်ချိန်မှစ၍ လူကြီး လူကောင်းအမည်ခံ ရာပေါင်းများစွာ ထား မြန်မာ အမျိုးကောင်းသားကြီးများ၏ ကိုယ်ကျိုးရှာမှု စီးပွားကြောင့် ၈၅ ရာ၊ ၈၅ ထောင်၊ ၈၅ သောင်း၊ ၈၅ သိန်း၊ ၈၅ သန်းမျှစော နိုင်ငံတော်၏ ငွေပင်ငွေရင်းများစွာ ဆုံးရှုံး ချား ရှိခဲ့ပါ၏။

နိုင်ငံတော်တွင် နိုင်ငံတော်ပိုင်ပစ္စည်းကို အလွဲလုံးစားပြုမှု၊ အစားပေးလခတ်ယူမှုများကို အစိုးရဆိုင်ရာရုံးတိုင်း၊ အဆောက်အအုံတိုင်းတွင် ပိုစတာများကပ်၍ သတိပေးရသည်အထိ ဖြစ်နေ ည့်မှ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ၊ ရှက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မောင်မြသွင်၏ ပေးစာကို ကြိုစားအုပ် နှစ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြရုံမျှဖြင့် အားမရနိုင်ပါ။ မောင်မြသွင် ၏ ပေးစာကို အစောင်စောင် ရိုက်နှိပ်၍ ကျွန်တော်သည် အထာပိုင်ပေါ်မှ ကြေညာလိုပါ၏။ နိုင်ငံတော်ကို ချစ်ပါသည်။ စိတ်နှိုးပါသည်ဟု ပါးစပ်မှ ပြောဆိုနေသူအားလုံး အသံထွက် ပြီး ဖတ်ကြားစေလိုပါ၏။ ကျွန်တော် အတွက် မောင်မြသွင် ၏ ပေးစာသည် ရင်တွင်း၌ ထိခိုက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ ဖတ်ရှု စားရသော စာတစ်စောင် ဖြစ်ပါ၏။

ဆေးဝေ့လိပ် နိုင်ငံခြား ဝိုရေ၊

ကျွန်တော် ထပ်၍ တင်ပြလိုအောင် စာလေး ထစ်စေရပါမိသေး၏။ ပဲခူးမြို့ ဆန္ဒပွင့်လမ်းနေ့ မောင်ကျော်ဖေထံမှ ပြစ်ပါ၏။

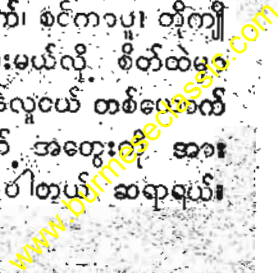
ဦးချစ်စုံ (ချစ်စုံဝင်း)

ဆရာခင်ဗျား။ ဆရာ့ရဲ့ ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီး ဒီစာကို ကျွန်တော် ရေးလိုက်ခြင်း ပြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တော် အနည်းငယ် မိတ်ဆက်ပေးပါရအေး။ ကျွန်တော်က ရှစ်တန်း ကျောင်းဆင်းပါ။ ဆရာ့ရဲ့ မြတ်မဲ့ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကိုလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်အကြောင်း စာအုပ်လည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီစာတွေ ဖတ်ကတည်းက စာရေးမလို့ပါ။ မရေးဖြစ်ပါဘူး။ အခုမှ စာရေး ပြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရွှေမိဘများက ပဲခူးမှာ ဆေးလိပ်လုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘကြီးကလည်း ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းပဲ လုပ်ပါတယ်။ ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက် အကြောင်း စာအုပ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ဘကြီးက ဝယ်လာပြီး ငါတို့ ဒီစာအုပ်ကို သုံးခေါက် ဖတ်ရမယ်လို့ ဆိုပြီး ပေးသွားတာပါ။ ဖတ်ကြည့်တော့လည်း သုံးခေါက် မကဖါဘူး။ အမြဲတမ်း ဆောင်ထားဖို့ ကျွန်တော် စာအုပ်စင်မှာ ဒီစာအုပ်ကို စိတ်အားဆေးကြီး အပြစ် ထားရှိထားပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ကြီးဝင်တယ်ပဲ ပြောပြော ကျွန်တော် အဖေအမေ၊ ဘကြီး ဦးလေးတို့က ပဲခူး၊ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင်မြို့တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အလုပ် လုပ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထက် မှလည်း ဆရာရယ် ပဲခူး၊ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနဲ့ မော်လမြိုင်မြို့တွေလေ့လာနေပုံ တင်းတိမ်နေရင် မိဘအရိပ် ကိုမှီပြီး စားတာလေ့လာပုံလို့ ယူဆမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့လက်ထက် စီးပွားရေး လုပ်ရင်တော့ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်၊ ဗန်ကောက်၊ စင်ကာပူ၊ တိုကျို အထိသွားပြီး လုပ်ဖို့အထိ ကြိုးစားမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အမြဲကူးထားတာပါ။ ဆရာ၊ ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက် အကြောင်း စာအုပ်က ကျွန်တော် အတွေးတို့ အားဆေးကြီးလို့ အထောက်အကူ ပြုပါတယ်။ ဆရာရယ်။

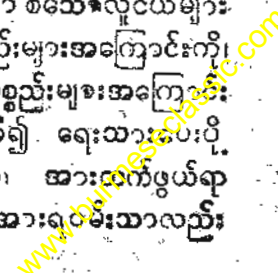
ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော်က စိတ်ထားဆေးကြီးလို့ ခေါ်တာပါ။

ကျွန်တော် မိဘများက ဆေးပေါ့လိပ် လုပ်ငန်း လုပ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာသာရှိတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို နိုင်ငံခြားရော ပို့လို့ မရဘူးလား၊ အဲဒါက ဆရာ့ထံမှ အကြံဉာဏ် ယူချင်ပါတယ်။

ဆရာ့ဆီက အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများက ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။ အနာဂတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ လူငယ်တွေ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး နယ်ပယ်မှာ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ကျတဲ့ နေရာမှာ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှနဲ့ ပါဝင်ကြိုးစားပါမယ်လို့ ဆရာ့ကို ကတိပြုပါတယ်။

ညုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်

အလားတူပင် ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေး ဈေးကွက်တွင် အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အနေဖြင့် ကြိုးစားပါမယ်လို့ စာရေးသား၍ ကတိပေးသူမှာ ၆၃ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ဇလွန်မြို့မှ မောင်ကျော်ဆွေ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအတူ နန်းချောင်းရွာ၊ သံတွဲမြို့မှ ဆိုရဲမြင့်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ မင်းတန်းရပ် မုဒုံမြို့မှ ကိုအောင်ကျော်ဦး၊ သံတောင်လမ်း၊ တောင်ငူမြို့မှ မောင်ခင်စိုး၊ ဆရာတန်း ရွှေကူရပ် ပြည်မြို့မှ မောင်ဇော်လင်းကျော်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ သုဇိတာ (၁) လမ်းမှ မောင်ဝင်းဖေ၊ ယေယျ (၁) လမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပမှ ကိုခင်မေဇာ်အေးနှင့် ဧည့်မြားလမ်း၊ ကျိုက္ကဆံမှ မောင်သန်းဇော် စသော လူငယ်များ အလည်း ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ဝင် ပစ္စည်းများအကြောင်းကို ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်သို့ တိုးဝင်မည့် မြန်မာပစ္စည်းများအကြောင်းကို မိမိဘဝ အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံ၍ ရေးသားပေးပို့ကြသည်မှာ များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ၊ အားထက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာလူငယ်များအတွက် အားရဝမ်းသာလည်း

ပြင်မိမိ၏။ အနားဝတ် မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ထိုလူငယ်များအား အားလည်း ကိုးမိပါ၏။

ထိုအထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို နိုင်ငံခြားပို့ ရေးဟူသောပို့ ကျွန်ုပ်တို့ အသစ် ကြံဆခဲ့အည့် မောင်ကျော်ပေ၏။ အတွေးကို မြန်မာ ဆေးပေါ့လိပ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက အလေးအနက်ထားသလို ပါ၏။ မြန်မာ့ဆေးပြင်းလိပ်သည် နိုင်ငံခြားဈေးကွက်ဝင် ပို ကျန်တစ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။

အလားတူပင် မြန်မာ့ ဆေးပေါ့လိပ် နိုင်ငံခြားဈေးကွက် ဝင်ရေးအတွက် မောင်ကျော်ပေ၏ အတွေးကို စဉ်းစားသိ သော ကိစ္စဖြစ်ပါ၏။ ဆေးပေါ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ မြန်မာ နိုင်ငံတွင် အလွန်ပေါ့သည်။ ပဲခူးမြို့သည် လျှင် ဆေးပေါ့ မြို့ဖြစ်၏။ မြန်မာ့ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထိုင်၊ မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ ဗီယက်နမ် စသော နိုင်ငံ များတွင် ဈေးကွက်ရှာဝါက ရနိုင်ကောင်းပါ၏။

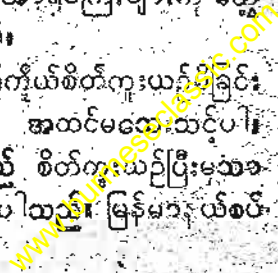
ကျွန်တော်သည် ဂျပန်များနှင့်အတူနေရာတွင် တစ်ခါတစ် လယ်ကွင်းထဲတွင် ငါးသုံးလုံး မာပိုလို စသော စီးကရက်များ မရသောအခါ ရရာဆေးပေါ့လိပ်များကို ဂျပန်များအားပေး သောက်ပါသည်။ ပထမတွင် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသောက်သည်မှ နည်းနည်းစိမ်းနေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးပေါ့လိပ် ခဲနေသော ဂျပန်များကို မကြာခဏ တွေ့ရပါ၏။ ဂျပန်များ ထည် အလုပ်နားချိန်တွင် မြန်မာ လုပ်သားများ ထံမှပင် ဆေးပေါ့လိပ်များကို တောင်းယူ သောက်သုံးကြပါသည်။ တစ်ဖန် ညနေပိုင်း အရက်သောက်ရာတွင်ပင် ဆေးပေါ့လိပ်

ကလေးခဲ၍ သောက်တတ်သည်ကို မောင်ကျော်ပေ၏စာကိုဖတ် ရမှ ပြန်မြင်လာမိပါ၏။

ဖြစ်နိုင်သော ပို့ ကျန်တစ်ခုဖြစ်၍ ဆေးပေါ့လိပ်သမားများ စုပေါင်း စဉ်းစားသင့်ပါ၏။ မီးပွားမကျအောင် လုပ်ဆောင် ရန်တော့ လိုမည့်ဟုထင်ပါ၏။ ရှေးအခါက စီးပွားစီမံပွား မကျသော ဆေးပေါ့လိပ်ဟု ကြော်ငြာရောင်းသည်ကို ကြားခဲ့ မိဖူးပါ၏။ ကျွန်တော်က ဆေးပေါ့လိပ်အထောက်အထားကြောင့် ဆေးပေါ့အကြောင်း သိင်မသိပါ။

သို့သော် စီးကရက်ကို ကျန်းမာရေးရှုထောင့်မှ အမျိုးမျိုး ကန့်ကွက်နေချိန်တွင် ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် စီးကရက် သောက်သုံး ရာတွင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှုသည် ဆေးပေါ့လိပ်က မည်မျှ သက်သာသည်ကို သုတေသနလုပ်၍ ကြော်ငြာနိုင်ပါ၏။ 'ကင်ဆာ'ဖြစ်မှုနှင့် အဆုတ်ရောဂါအမျိုးမျိုး ရရှိမှုကို ၇၀ ရာခိုင်နှုန်း ထက်သာသော မြန်မာ့ဆေးပေါ့လိပ်ကို သောက်ပါ တဲ့ ကြော်ငြာနိုင်လျှင် မြန်မာ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို စတိုင်ကျကျ ခဲလျက် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးရာ လုပ်ငန်းများကို တွေးတော စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်နေသော ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် ဂျပန်ကြီးများ၊ မျက်နှာဖြူကြီးများနှင့် အာရှပိုကြီးများကို တွေ့ မြင်လာနိုင်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိပါ၏။

ဒါကတော့ ကိုယ့်ထွက်ကုန်အတွက်ကိုယ်စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းဟူ၍လည်း အထင်မထင်သင့်ပါ။ ကမ္ဘာကျော် လုပ်ငန်းအားလုံးသည် စိတ်ကူးယဉ်ပြီးမှသာ အကောင်အထည်ဖြစ်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ့ ယဉ်

၅၄ ချစ်စိတ်ဝင်း

တွင် နေထိုင်ကြသော ထိုင်းလူမျိုးအများအပြားသည် မြန်မာ့
ဆေးပေါ့လိပ်ကို သောက်ဆုံးကြသည့်ဟု ဆိုပါ၏။ ထိုသို့
ဆိုလျှင် နယ်စပ်မှနေ၍ ကျွန်တော်ဘို့ ဆေးပေါ့လိပ် ရောင်းချ
ရေးကို တွင်ကျယ်အောင် ရွေးကောက်နိုင်ပါ၏။ ဆေးပေါ့လိပ်
ကိုစွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်ရာ တစ်ခါက
ဩစတြေးလျသို့ မြန်မာ့ဆေးပေါ့လိပ်ကို တင်ပို့ဖူးကြောင်း
သိခဲ့ရပါ၏။ သယံဇာတပစ္စည်းများကို အလွယ်တကူ ရောင်း
စားမည့်အစား ထိုကဲ့သို့ ပို့ကုန်အမည်သစ်များကို တင်ပို့
ရေးကို အလေးအနက်ထား စဉ်းစားသင့်ပါ၏။

**ပိုင်းစက်သော 'ဆီး'သီးများကို ထုတ်ပေးနေသည့်
ဆရာဝန်၏ လက်ချောင်းများ**

ထိုကဲ့သို့ ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ကို
စတင်၍ စာရေးဆက်သွယ်ကြသူများရှိသကဲ့သို့၊ လူကိုယ်တိုင်
လာရောက်ခဲ့ကြသော လူငယ်များ၊ လုပ်ငန်းရှင်များ၊ မျိုးချစ်
စိတ်၊ နိုင်ငံချစ်စိတ် ရှိသူများလည်း ရှိပါသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနမှ ကထိကများ၊ လက်
ထောက်ကထိကများ ဖြစ်ကြသော ဦးသိန်းလှိုင်၊ ဦးမြဟန်း၊
ဦးစံဝင်းတို့က မြန်မာ့ စီးပွားရေးနှင့် မြန်မာ့စိုက်ပျိုးရေးကဏ္ဍ
ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် လိုအပ်သော အချက်အလက်များကို
ထွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာတို့နှင့်
ဆွေးနွေးရသည်မှာ များစွာ ဗဟုသုတ ရရှိပါ၏။

ထို့ပြင် လယ်ဝေးမြို့ ဦးဘိုးစိန် တွင်ခုံမှ ကိုမြင့်၊ အနောက်
ကြို့ကုန်းမှ ကိုထင်မောင်ချို၊ ပဲခူးမြို့မှ ဦးခင်မောင်ရှိ၊ မိတ္ထီလ
ဆောက်လုပ်ရေးတပ်မှ ဗိုလ်ကြီး ဝင်းမောင်၊ ပဲခူးမြို့နယ်မှ
လက်ပံဝင်းရွှေမှ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဝင်းနိုင်၊ မိတ္ထီလနေ

လူထုသတင်းစာတိုက် သတင်းထောက်ကြီး ဦးရွှေ၊ ဆရာဝန်ကြီး ဦးတင်မြင့်၊ ကောလင်းမြို့မှ အင်ဂျင်နီယာ ဦးသိန်းအောင်၊ ရန်ကုန်မှ ဦးမောင်မောင်ဇော်ဝင်းနှင့် ရွှေပုဗ္ဗား ဦးအုန်းခိုင်၊ ဝါရင့်သတင်းထောက်ကြီး ဦးသိန်းရွှေ အစရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါ၏။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ယင်းတို့၏ အရေးကြီးသော ကိစ္စများကို ပစ်၍ ဘာကြောင့် လာကြသနည်း။ အင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထံတွင် ရှိသော အရေးကြီးကိစ္စများထက်ပို၍ အရေးကြီးသော ကိစ္စများကို ပြောကြားလို၍ လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ပို၍အရေးကြီးသော ထိုကိစ္စကို ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ကျွန်တော် ထံတွင်မဟုတ်၊ အခြားဘစ်နေရာတွင် ဆွေးနွေးခွင့်ရကြမည်ဟု ဆိုပါကလည်း အခြားနေရာသို့ သွားကမည်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်သည် အရေးမကြီးလှပါ။ သူတို့ဆွေးနွေးလိုသော အကြောင်းအရာကသာ သူတို့အတွက် ပို၍ အရေးကြီးကြပါ၏။

သူတို့အရေးထကြီးထားသော ကိစ္စကား မည်သို့သော ကိစ္စနည်း။ ထိုကိစ္စသည် အခြားကိစ္စမဟုတ်။ အမိနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊ စည်ပင်သာယာ ဝေပျာအေးဖြစ်ပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပိုကုန်အမည်သစ်များ တီထွင်ရေး၊ မြန်မာ့ပို့ကုန်များ အရည်အသွေး မြင့်မားရေး စသည်တို့ကို ဆွေးနွေးကြပါသည်။

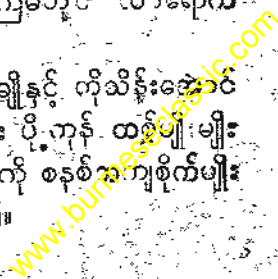
ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက မြန်မာ့စီးပွားရေး တံခါးဖွင့်ဝါဒ ကျင့်သုံးလာကြပြီဖြစ်ရာ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်စတမ်း

အချိန်မဆွဲဘဲ အလုပ် လုပ်ကြရန် ဆွေးနွေးကြပါ၏။ ထိုမြန်မာ့ပို့ကုန်များ တိုးတက် မြှင့်တင်ရန် နည်းလမ်းများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြပါ၏။

တကယ်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် လူငယ်များသည် မိမိတို့ နိုင်ငံအပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်သော စိတ်၊ မိမိတို့ နိုင်ငံကို တိုးတက်စေလိုသော ဆန္ဒ၊ တိုးတက်ရေးရန် နည်းလမ်းများ ရှာကြလိုသော ဇောများနှင့် ဆွေးနွေးကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပဲခူးမြို့နယ် လက်ပံဝင်းရွာမှ မူလတန်း ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဝင်းနိုင်ဆိုလျှင် မိမိကျောင်းမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် အလွန်ဆင်းရဲကြသည်။ ကျောင်း မှန်မှန် ထက်ရေးအတွက်ပင် အခက်အခဲ ရှိသည်။ မိမိဘာည့်များ အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ ပညာသင်ကြားရေးအတွက် သူတို့ မိဘများ စီးပွားရေး ချောင်လည်ရန် အရေးကြီးသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံကို ပို့နိုင်သော သစ်ခွေးသီးကို ကလေး မိဘ တောင်သူ လယ်သမားများ သီးထပ်အဖြစ် စိုက်ပျိုးရေးအတွက် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် တွေးသော ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် နှစ်ကြိမ်တိုင် လာရောက်ခဲ့ပါ၏။

အလားတူပင် ကိုမြင့်၊ ကိုထင်မောင်ချိုနှင့် ကိုသိန်းအောင်တို့က လူငယ်များ စုပေါင်း၍ နိုင်ငံခြား ပို့ကုန် ထုတ်ပျိုးပျိုးသို့မဟုတ်ပါက ပြည်တွင်းသီးနှံထစ်ခုခုကို စနစ်ကျစိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးကြပါ၏။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးတင်မြင့်သည် ကျွန်တော်နှင့် ယခုမှ သိသူ မဟုတ်ပါ။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဝန်းကျင်မှစ၍ အနာကြီးရောဂါ ပပျောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ရင်း သိကျွမ်းခဲ့ကြသူ များ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကရုဏာကို တောင်းခံနေသော အနာကြီး ရောဂါသည်များ၏ ဘဝကို ဆရာနှင့် ရင်းနှီးမှုပင် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ပွားခွင့်ရသူ ဖြစ်ပါ၏။ အနာကြီး ရောဂါရှင်များနှင့်ပတ်သက်၍ မေတ္တာထားဆက်ဆံရန် လိုအပ်ကြောင်း ဆောင်းပါးပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့်သာ ရေးဖြစ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

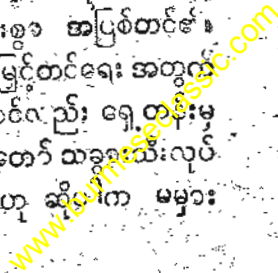
ဆရာသည် ရင်တွင်း၌ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားကို သိမ်းဆည်းထားရင်း ဆရာ၏ လက်များက လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် မြေကိုတူးဆွ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဆရာ၏ လက်များသည် လှပဝိုင်းစက်သော ဆီးသီးများ၊ စံချိန်မီ ကျွဲကောသီးများနှင့် အရောင်အသွေ့ လှပသော ပန်းမျိုးစုံကို မြေကြီးထဲမှ နှစ်စဉ် ဆွတ်ယူပေးနေသော လက်ချောင်းများ ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာသည် နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံ ရှိသူ ဖြစ်၍ မြန်မာအကြောင်း၊ မြန်မာဘဝကို ပိုမိုသဘောပေါက်နားလည်၏။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်မြေကြီးကို ဆရာက ချစ်မြတ်နိုး၏။ ယခုလည်း ကျပန်လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ကို ဖတ်၍ ပြည့်ပ ဈေးကွက်ဝင် ယီးနှံများ တိုးချဲ့စိုက်ပျိုးရေးအတွက် ဆွေးနွေးခဲ့ပါ၏။

တစ်မနက်တွင်တော့ အယ်ဒီတာ ဦးမောင်မောင်လော်ဝင်းနှင့် ရွှေပုပု၊ ဦးအုန်းခိုင်တို့ ကျွန်တော်ထံ ရောက်ရှိလာပါ၏။

ဦးမုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးစလုံးမှာ စာပေနယ်မယ်၊ ဂျာနယ်လောက၊ နိပညာလောကမှ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် နာမည်ကြီးအားသိ၍ လူချင်းယခင်က မသိခဲ့ကြပါ။ ထိုနေ့တွင်တော့ ဦးအုန်းခိုင်က ကျွန်တော် အိမ်နားက ဆရာဝန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဒီစာအုပ် ပတ်ကြည့်ပါဦးလို့ ဆရာ့ရဲ့ ကျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ဖတ်ကြည့်တာ ဆုံးသွားတော့ ဒီစာအုပ်ဟာ လူငယ်တွေအတွက် ပြန်နဲ့ ဖို့လိုတယ်။ နိုင်ငံတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်တာ အထောက်အကူ စာအုပ်ဖြစ်လို့ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် အုပ်အကြောင်း ရေးသားလို၍ လာရောက် တွေ့ဆုံတာပါ ဆိုလေ၏။

ထက်ယ်တော့ သူတို့လည်း သူတို့နိုင်ငံ သူတို့လူမျိုး၊ မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာလူငယ် မြန်မာလူရွယ်များ ဖွံ့ဖြိုးတက်စေလိုသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မကျေမနပ် ရောက်ရှိလာသူ ကြားပုဂ္ဂိုလ်ကား ဦးအောင် ဖြစ်၏။ ဦးအောင်က ကျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ကို ပထမဆုံးမပေးမပို့တောင်းထားဟု ကျွန်တော် အား ရှေးဦးစွာ အပြစ်တင်၏။ ထက်ယ်တော့ မြန်မာစီးပွားရေးဏ္ဍ ဖြင့်တင်ရေး အတွက် ဦးပမ်းနေသော လူငယ်များတွင် ဦးအောင်လည်း ရှေ့တန်းမှ ဝင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သခွားသီးလုပ်ငန်း စတင်ရာတွင် ဦးအောင်ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါက မမှား

၅၀ ချစ်ခင်စား

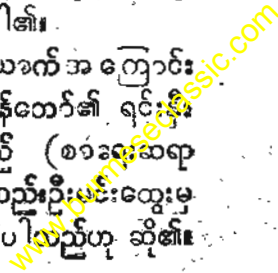
နိုင်ပါ၊ ဦးအောင်သည် ကမာရွတ် အ-ထ-က(၂) ကျောင်းသား
ဟောင်းများအသင်းကို ထက်ဝင် လှုပ်ရှားစေ၍၊ ကျောင်းသား
လူငယ်များကို စုစည်း၍၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်
ကာ လူငယ်များအား စီးပွားရေးကဏ္ဍနှင့် ဆက်စပ်ပေးနေသ
တစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံရော ပြည်တွင်းရေး
အတွေ့အကြုံများ ပါရှိ၍ တက်ကြွသော လူလတ်ပိုင်း သို့ ရောက်
နေသော ဦးအောင်ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မိမိနိုင်ငံ မိမိလူမျိုး၏
ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုကို မြင်လိုလှပါသည်။

ကျွန်တော် ယခုအထိ တင်ပြနေသော အချက်တို့မှာ မြန်မာ
နိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးအတွက် မြန်မာလူကြီး၊ လူငယ်
လူရွယ်၊ လူလတ်များ မည်မျှ စိတ်ထက်သန်နေကြသည်၊ အ
နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် လူငယ်များ မည်မျှ ပိုင်းဖြတ်
ထားကြပြီး ဖြစ်သည်ကို တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာ့ဘုန်း မြန်မာ့လက်ရုံးကို ပြဆိုမည်

ယခု မြန်မာလူငယ် တစ်ယောက် အကြောင်း စာအုပ်ကို
ဖတ်လက် ရေးသား တင်ပြမည် ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာလူငယ်
အယောက်အကြောင်း စာအုပ်သည် မြန်မာတို့၏ အစားငယ်
စား၊ မီးခဲပြာဖုံး ဖြစ်သော စိတ်များကို ဖယ်ရှား၍ မြန်မာတို့
ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်၊ မြန်မာတို့၏ တီထွင်ကြံဆမှု
မြန်မာတို့၏ပီဇာ၊ မြန်မာတို့၏ပလ၊ မြန်မာတို့၏ ဘုန်းလက်ရုံး
ပြဆိုလို၍ ရေးသားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မြန်မာ လူငယ် တစ်ယောက် အကြောင်း
အုပ်ကို စကင်ရေးသား နေချိန်တွင်ပင် ကျွန်တော်၏ ရင်းနှီး
သော မိတ်ဆွေ တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးအောင်ရည် (စာရေးဆရာ
ချီးခေါင်) က ကျွန်တော်ထံ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ဦးမင်းထွေးမှ
ဆိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက တွေ့လို၍ ချိန်းလိုပါသည်ဟု ဆို၏။

၅၂ ချစ်စံဝင်း

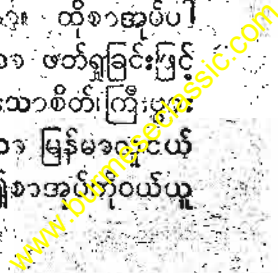
ဦးမင်းထွေး၊ ဦးသေခင်ညော်တို့မှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော်
 ကျွမ်းလုရသော မိတ်ဆွေမှာ ပြည်မြို့မှ ကျားပျို ဦးအုန်းမောင်
 ဖြစ်ပါ၏။ ဦးအုန်းမောင်အား ယခင်က ကျွန်းတော်သည် ကြား
 လည်း ကြားဖူးပါ။ တွေ့လည်း မတွေ့ဖူးပါ။ ဦးအုန်းမောင်
 သည် အသက်အားဖြင့် ၆၀ ခန့် ဟု မှန်းဆရ၏။ လူပုံပန်းမူ
 ပီနီပီနီပါးပါးဖြစ်၏။ ဦးအုန်းမောင်နှင့် တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း သူ
 ကို ပန်လူငယ် တစ်ယောက် အကြောင်း စာအုပ်သည် မြန်မာ
 လူငယ်များ တိုးတက်ရေးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး
 တို့အတွက် စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် မျိုးစေ ချပေးရာ ရောက် ကြောင်း
 ထိုမျိုးစေသည် စည်ပင်ဝေဆာသော သစ်ပင်ကိုသာမက အဖွဲ့
 အပွင့်၊ အသီးများစွာတို့ကို သီးစေနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျပန်
 လူငယ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်သည် မြန်မာလူငယ်တို့အတွက် နမူနာ
 တစ်ခုဖြစ်ကာ မြန်မာလူငယ်များလည်း ကြိုးစားသူ၊ ရိုးသား
 သူ၊ ကြံ့ခိုင်ကျန်းမာသူများအဖြစ်နှင့် တိုးတက် ကြိုးပွားသူ
 များ ဖြစ်လာရန် လမ်းခင်းပေးမှုဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကြောင့်
 အထူးပင် ကျေးဇူးထင်ရှိပါသဖြင့် တွေ့ဆုံ မိတ်ဆက် ရခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ဦးအုန်းမောင်သည် ထိုသို့ တွေ့ဆုံ မိတ်ဆက်ပြီး ဦးအုန်း
 မောင်သည် ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်များ၊
 အခြား ကျွန်တော်ရေးသားသော စာအုပ်အချို့ စုစုပေါင်း
 တင်ပို့၊ ကျွန်တော်ထောင်းခွဲပိုးခန့်ကို လေးငါးကြိမ်ခွဲ၍ ဝယ်
 ခါသည်။

ဦးအုန်းမောင်သည် ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း
 စာအုပ်များကို သိသိုဝယ်ယူပြီး မိမိ၏ မိသားစုဝင်အားလုံး
 နှိ ဖတ်စေသည့်အပြင်၊ ရန်ကုန်ရှိ လူငယ် လူရွယ်များ ရှိသော
 အသင်းစုများပြည်သဲကုန်း၊ ပုတီးကုန်းမြို့များအပြင်ဟင်္သာတ၊
 ရွှေ၊ ကြို့ပင်ကောက်၊ မကွေး၊ တောင်ကြီး အစရှိသောမြို့ကြီး
 မြို့ရွာများမှ လူငယ် လူရွယ်များအား ဂျပန်လူငယ် တစ်ယောက်
 အကြောင်း စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုစေရန် ပေးပို့ လှူဒါန်းခဲ့ပါ၏။
 လူငယ်လူရွယ်များရှိသော ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိသားစုများ
 အားလည်း ဦးအုန်းမောင်က ဂျပန် လူငယ် တစ်ယောက်
 အကြောင်း စာအုပ်ကို တစ်မိသားစုလျှင် စာအုပ် တစ်အုပ်ကျ
 ပေးပို့ လှူဒါန်းခဲ့ပါ၏။

ဦးအုန်းမောင်၏ လုပ်ရပ်ကို ကျွန်တော်သည် အလေး
 နှက် စဉ်းစားခဲ့ပါ၏။ ဦးအုန်းမောင်သည် ကျွန်တော်အား
 အားစား ခင်မင်ရုံသက်သက် ဆိုပါက ကျွန်တော်ကို ကျပ်ငွေ
 ခံသောင်းခွဲကို ပေးလိုက်ရုံသာ ရှိပါ၏။

ဦးအုန်းမောင်က ထိုသို့မဟုတ်၊ ကျွန်လော် ရေးသော
 စာအုပ်ကို ဝယ်ယူလှူဒါန်း ဝါနပြုခြင်းသည် လူပုဂ္ဂိုလ်ကို
 ခင်မင်၍ ပေးခြင်းထက် စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကို
 နှစ်သက်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်စေလိုသော စေတနာ၊ ထိုစာအုပ်ပါ
 အကြောင်းအရာတို့ကို လူငယ်တို့ လေ့လာ ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့်
 စိတ်ချစ်စိတ်၊ လူမျိုးချစ်စိတ်၊ အလုပ်လုပ်လိုသောစိတ်၊ ကြိုးပွား
 ရှိသေးစိတ်၊ ရိုးသား၍ လိမ္မာရေးခြားရှိသော မြန်မာလူငယ်
 အားပေါ် တွန်းလာစေရေးကို ရည်သန်၍ ကြံစာအုပ်ကိုဝယ်ယူ

၅၄ ချစ်ခင်စင်

လှူဒါန်းခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် စာပေရဲဘော်မျိုးကမူ ဦးအုန်းမောင်၏ ဒါနတို့ မြင့်မြဲသော ခေတ်သစ် အလှူအဖြစ် တင်စား၍ သတင်းရေးပေးခဲ့ကြပါသည်။

ထို့ပြင် ဦးအုန်းမောင်သည် တစ်နံနက်တွင် ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်လာ၍ မြင်းခြံမှ ဦးလေးဦးအောင်နှင့် မိတ်ဆွေပေးပါ၏။ ဦးလေးဦးအောင်က ဦးလေးတို့ကတော့ စာနဲ့ရေးသားပြီး တိုင်းပြည်ကို ပြုပြင်ဖို့ မကျွမ်းပါဘူး။ စီးပွားရေးပဲ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဦးလေးလဲ တိုင်းပြု ပြည်ပြု စာပြန်ပွားရေးကိစ္စမှာ တတ်နိုင်သမျှ အားပေးပါရစေ။ အတားတားသော ဆရာသနားအတွက် ဦးတို့တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားရမှာပဲ။ အထူးသဖြင့်တော့ နိုင်ငံကြီးပွားရေးကို အထောက်အကူပြုမယ့် စာများကို ဆက်ရေးပါ။ ဦးလဲ ကူညီပါ့မယ်ဟဲ့ ဆိုပါ၏။

ဦးအုန်းမောင်သည် တောင်ကြီးမြို့မှ ညီဖြစ်သူ ဦးစိန်တင်ပြည်မြို့မှ ရှေ့နေကြီးဦးစန်းမောင်၊ သူ၏ မိတ်ဆွေရင်းခင်ဖြစ်သော ဦးအောင်မင်း၊ မြို့နယ်လှုပ်စစ်မျိုးကြီးဦးတင်အောင်၊ ဦးသောင်းစိန်၊ ကုန်သည်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဦးတင်ဦးနှင့် ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်၊ ဦးကြည်မောင် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါ၏။ ထို့ပြင် ဦးအုန်းမောင်သည် ကျွန်တော်အား ပြည်မြို့သို့ လာရောက်လည်ပတ်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပေးပါသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပြည်မြို့သို့ သွားခဲ့ပါသည်။

ပြည်မြို့သို့ ရွာနဲ့တော်သွားခဲ့သော ခရီးသည် ကျွန်တော်အတွက် မိတ်ဆွေများစွာ ရရှိခဲ့သော ခရီးတစ်ရပ် ဖြစ်၏။ အနောက်ဖက်လွန်မင်းသည် ပြည်မြို့ကိုတိုက်ခိုက်ရာ အောင်လေလို့ ပြည်မြို့ကို အလုံးအရင်းဖြင့် တိုက်ရာတွင် ရှင်တစ်ဆူနှင့် လူတစ်ယောက် ရေညှိဟု ဆို၏။ ရှင်တစ်ဆူမှာ ဘောင်ဖိလားအကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၍ လူတစ်ယောက်မှာ ငံထင်ငယ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ပြည်မြို့သို့ ဦးအုန်းမောင် ဖိတ်ခေါ်၍ ရောက်ခဲ့ရာ ပြည်မြို့ နဝင်းရပ်သို့ ရောက်ခဲ့၍ ကျေးဇူးရှင်စာရာဏသီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်ခွင့် ရခဲ့သည့်အပြင်၊ ဗာရာဏသီ ကျောင်းတိုက်ရှိ သံဃာတော်များကိုပါ ကြည်ညိုခွင့်ရခဲ့ပါ၏။ ဇောတီကာရုံ ပါဠိတက္ကသိုလ်သို့လည်း ရောက်ခဲ့ပြီး ဇောတီကာရုံ ဆရာတော်ဘုရားအားလည်း ဖူးမြော်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

ပြည်မြို့၌ ကျွန်တော်သည် ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက်နှင့် ပြတိုက်အပြင် စိန်ထောင်ကြားသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကာ ရင်းနှီးခင်မင်သူ အများအပြားလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။

ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက်နှင့် ပြတိုက်

ပြည်မြို့ဆောက်စဉ်အတွင်း ကျွန်တော်သည် ရှေ့ခန့်ကြဲ ဦးစန်းမောင် ရင်းနှီးထူမိတ်ဆွကြီး ဦးအောင်မင်းတို့နှင့်အတူ ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက်နှင့် ပြတိုက်သို့ ဇာနည်ခဲ့ပါ၏။

ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက်နှင့် ပြတိုက်မှ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးလှဖေ၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးများဖြစ်သော ဦးချစ်ဖေနှင့် ဦးမြင့်ဦး အတွင်းရေးမှူး ဦးမျိုးတင့်၊ အခြား အမှုဆောင်များ ဖြစ်ကြသော ဦးမျိုးမြင့်၊ ဦးကိုကို၊ ဦးထွန်းကြည်၊ ဦးလှစော၊ ဦးကျော်လန်း၊ ဦးသိန်းတန်၊ ဦးခင်မြင့်၊ ဦးတင်မြင့်၊ ဦးလင်း၊ ဦးစံဦး၊ ဦးကျော်ဦး၊ ဦးတင်ညွန့်၊ ဦးမောင်သေး၊ ဦးသန်းနွဲ့ အာရှီယေး ပုဂ္ဂိုလ်များက ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော် အား ဖိတ်ကြားကာ စာကြည့်တိုက်တွင် ဧည့်ခံပါသည်။

ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက်နှင့် ပြတိုက်သည် ၁၉၅၀ ခုနှစ်မှ ရှေ့ သန္တတည်ခဲ့ပြီး စာကြည့်တိုက်တစ်တိုက်၏ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပြည်ပြည်စုံစုံ တည်ရှိနေသော စာကြည့်တိုက်တစ်ခုဖြစ်၏။ အောက်ပေါင်း ၁၅၀၀၀ ခန့်ရှိ၍ ပေစာတစ်ထောင်ကျော်၊ ဝူလုပ်ကိန်နစ်ရာနီးပါးနှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအမျိုးအစား ၅၀၀၊ အမည် ၁၀၀ ခန့်ကို စုဆောင်းထားရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြည်မြို့ဒေသသည် ရှေးဟောင်းဒေသ တစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် ရွှေဘုန်းပွင့် ပြတိုက်တွင်လည်း အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအမျိုးအပြားကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင် စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားသည့်ကိရိယာများ တွေ့ရသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများကို တွယ်တာ၍ ရှေးဟောင်းကို ဝါသနာထုံဆေး ရွှေဘုန်းပွင့်စာကြည့်တိုက်နှင့် ပြတိုက်မှ အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်များသည် အမိနိုင်ငံ၊ အမိမြေ၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာလူမျိုး တိုးတက်ကြီးပွားရေးအတွက်လည်း နိတ်ဓာတ်ရှင်သန်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်နှင့် စာကြည့်တိုက် အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်များ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရာတွင် အမှုဆောင်လူကြီးများက ရှေးဦးစွာ စာကြည့်တိုက်အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ ထိုနောက် လိုက်လံ ပြသသည်။ ဆက်၍ စာကြည့်တိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ အကြံပေးမှုများ ထောင်းခဲပြီးသည်နှင့် ဆရာ ခင်ဗျား၊ ဆရာပြည်မြို့ကို ရောက်စဉ် နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးနှင့် အာရှတိုက် စီးပွားရေး အခြေအနေ၊ ထိုအခြေအနေတွင် ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆောင်ရွက်ရမည့် မြန်မာပြည် အနေအထားနှင့် ယခု တံခါးဖွင့်ထားသော

မြန်မာ့ စီးပွားရေး တံခါးဖွင့်ဝါဒအကြောင်းများကို တော
ပြောစေလိုပါသည်။ ဟု-မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုအကြောင်းအရာများသည် အလွန်
ကြီးကျယ်သဖြင့် ကျွန်တော် အနေဖြင့် ပြောဆိုရန် ဝန်လေးလှ
ပါကြောင်း ပြောသောအခါ ဆရာ အတွေ့အကြုံ မျှကိုသာ
ပြောပါဟု ထပ်မံ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပထမတော့ ကျွန်တော်၏ သဘောထားကို
ရှင်းပြရသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ ပို့ကုန်လုပ်ငန်းရှင်
အဖြစ် လုပ်ဆောင်နေသော်လည်း ယင်းကိစ္စမှာ မတော်တဆ
ယာယီမျှသာဖြစ်သည်။ တစ်သက်တာကလေးပတ်လုံး အဆက်
မေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတာဝန်အဖြစ်
လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် တကယ်လုပ်ဆောင်မည့် အလုပ်
သည် သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာအဖြစ်သာ လုပ်ဆောင်
သွားမည့်သူ ဖြစ်သည်။

ယခု စီးပွားရေးကဏ္ဍသို့ ခေတ္တဝင်ရောက်နေခြင်းမှာတံခါး
ဖွင့်လာသော စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် ပြောင်းလဲလာသော
ခေတ်နှင့်အညီ အတွေ့အကြုံ ရစေရန်၊ နိုင်ငံတကာ အဆက်
အသွယ်ဖြစ်စေရန်၊ ခေတ္တဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခြင်းသာဖြစ်သည်
များကို တင်ပြပြီး မျက်မှောက် မြန်မာ့ စီးပွားရေး အခြေအနေ
ကို ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ ကြပါ၏။ ထိုအခါ စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦးက
ဆရာ၊ တံခါးဖွင့် စီးပွားရေး ဝါဒဆိုတာကို ရှင်းပြပါဟုဆို၏။
ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် မြန်မာ့ စီးပွားရေး တံခါးဖွင့်
ဝါဒကို တတ်သိမှတ်သားခဲ့မိသမျှ ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

မြန်မာ့ စီးပွားရေး တံခါးဖွင့်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ခေမြို့
၁၀ ရပ်ကွက်နေ ချင်းအမျိုးသား လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်
ကီးထန်ကီးကလည်း ဆရာ ခင်ဗျား၊ စီးပွားရေး တံခါးဖွင့်သည်
ဟု ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များ နားလည်
အောင် ရှင်းပြစေလိုပါတယ်။ တံခါးဖွင့်တယ်ဆိုတော့ ယခင်က
တံခါး ပိတ်ထားလို့လား၊ စီးပွားရေး တံခါးဖွင့်ဝါဒ ကျင့်သုံး
လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ တတယ်ပဲ ချမ်းသာလာတော့မှ
လား ဆရာ ဟု စာရေးသား၍ မေးခဲ့ဖူးပါ၏။

ရွှေတံခါးကြီး ဖွင့်ပါဦး

တံခါးဖွင့်ဟူသော ကိစ္စရပ်ကို ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကစားကြရာတွင် 'ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါဦး' ဟု ဆိုကာ နာမည်တတ်ကြ၏။ ထိုစဉ်မှစ၍ 'တံခါးဖွင့်' ဟူသော စကားကို ကျွန်တော် စတင် သိကျွမ်းခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ထိုကစားနည်းကို တော့ ယခု မေ့သွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။

နောက်...နည်းနည်းကြီးလာတော့ အာရပ် ပုံပြင်မျှစထဲမှ အလီဘာသာပုံတွင် 'Open Sesame' ဟူသော စကားကို ကြားဖူးပါသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲ၌ ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုရုပ်ရှင်ကားကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝသည် 'Open Sesame' 'Open Sesame' ဟု အော်တတ်ကြပါ၏။ ရွှေငွေရတနာများထားရာ ဂူကြီးကို 'Sesame' ဟူသော ယခင်စဉ်ကြီးက စောင့်နေရာ ထိုဂူကြီးထဲသို့ ဝင်ခါနီးတွင် နှမ်းစေ့ ကြီးရေ တံခါးဖွင့်ပါဦး ဟု အော်ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ပုံထဲတွင်တမင်ရယ်စရာဖြစ်အောင် နှမ်းစေ့ ကို တံခါးစောင့် ခန့်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

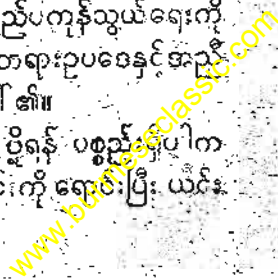
ဤကား ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က တံခါးဖွင့်ပါဟူသော စကားရပ်နှင့် ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံဖြစ်၏။

ထိုနောက်တော့ အရှေ့ဖျားနိုင်ငံများထဲမှူးမှူးဂျပန်နိုင်ငံ အကြောင်းကို ဆင်ကြားရာတွင် တံခါးပိတ်ဝါဒ ကျင့်သုံးနေရာမှ အမေရိကန်ရေတပ်မှ ဗိုလ်ချုပ် ငယ်ရှိသည် စစ်သားတစ်ဦးဖြင့် လာရောက်၍ ဂျပန်နိုင်ငံအား တံခါးဖွင့်ခဲ့သည့် အကြောင်းကို သင်ကြားခဲ့ရ၏။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယနေ့ ကျင့်သုံးနေသော စီးပွားရေးဝါဒ ဟု တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒ ဟု ခေါ်ကြ၏။ ယခင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံတော်မှခွင့်ပြုထားသော ကင်းလွတ်ကုန်အချို့မှ အပ ကျန်မစည်းမျဉ်းကို ပုဂ္ဂလိကသည် ပြည်တွင်း၌ပင် ရောင်းဝယ်ခွင့်မရှိ၊ အဓိကအားဖြင့် ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်သွယ်မှု ဆိုင်ခန်းကို နိုင်ငံတော်က ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ လုပ်၏။

ယခင်က ပြည်ပကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းကို နိုင်ငံတော်ကသာ စိုးလုံးလျှားလျှား လုပ်ကိုင်သည်၊ ပုဂ္ဂလိကသည် နိုင်ငံတော်က နှိပ်သွယ်မှုကို လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ ပုဂ္ဂလိကသည် နိုင်ငံတော်က နှိပ်သွယ်မှုမပြုရ ဟူသော အချက်ကို ဥပဒေဖြင့် တိတိကျကျ ခြိတ်ပင်ထားသည်။ ပုဂ္ဂလိကအနေဖြင့် ပြည်ပကုန်သွယ်ရေးကို လုပ်ပါက ထိုသို့သောပြုလုပ်မှုသည် တရားဥပဒေနှင့်အညီ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်၍ မှောင်ခိုကုန်ကူးခြင်းဟု ခေါ်၏။

ထိုအခါ ပုဂ္ဂလိကသည် နိုင်ငံတော်က သိဗိုရန် ပစ္စည်းရှိပါက မြန်မာသွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကော်မရှင်းကို ရောင်းပြီး ယင်းပစ္စည်းတစ်ဆင့် ပေးပို့နိုင်သည်။

၆၂ ချစ်ခင်

ယခုတော့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒကို ကျင့်သုံးလိုက်၏။ တံခါးဖွင့်ဝါဒ ကျင့်သုံးလာသဖြင့် ပြည်တွင်း ပြည့်ပ ကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို နိုင်ငံတော် တစ်ဦး တည်းသာမကဘဲ ဖက်စပ်၊ သမဝါယမနှင့် ပုဂ္ဂလိကတို့ကပါ လုပ်ကိုင်ခွင့် ရှိလာ၏။

ထိုသို့ လုပ်ကိုင်လာနိုင်စေရန် ယခင်က ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပိတ်ပင်ထားခဲ့သော အမိန့်များ၊ ကြေညာချက်များ၊ ညွှန်ကြားချက်များကို ရုပ်သိမ်း ခဲ့သည့်အပြင် တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒအတွက် လိုအပ်သော ဥပဒေ အမိန့်၊ ကြေညာချက် စသည်တို့ကို ထုတ်ပြန်ပေးခဲ့ ပါ၏။

ဥပဒေစကားအရ

တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒဟူသော ကိစ္စကို ဥပဒေစကား များအရ ပြောရလျော် ယခင်က....

- ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဆိုရှယ်လစ်စနစ် တည်ဆောက်မှုကို ဆန့်ကျင်ခြင်းမှ ကာကွယ်သည့် ဥပဒေ၊
- ၁၉၆၅ ခု ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှု အတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေ၊

စသည့် ဥပဒေများကို ပြဋ္ဌာန်း၍ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်း ပြည်ပစီးပွားရေးလုပ်ငန်းအရပ်ရပ် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို နိုင်ငံ တော်ကသာ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်၏။

သို့သော် နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ကော်မရှင်လက်ထက်ပြီးသောအခါ ဥပဒေအမှတ် ၉/၈၉ ဖြင့် နိုင်ငံတော်ပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဥပဒေ ထုတ်ပြန် ခဲ့သည်။

ထိုဥပဒေအရ လုပ်ငန်း ၁၂ မျိုးမှအပ ကျန် ပြည်တွင်း ပြည်ပ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အရပ်ရပ်ကို နိုင်ငံတော်နှင့်အတူ ပုဂ္ဂလိကနှင့် သမဝါယမတို့ကပါ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိလာခဲ့၏။

နိုင်ငံတော်ကသာ လုပ်ကိုင်မည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ၁၂ ရပ်မှာ...

၁။ ကျွန်းသစ်ကို ထုတ်လုပ်၍ ပြည်တွင်းပြည်ပ ရောင်းချခြင်း။

၂။ ကျေးရွာပိုင် ထင်းစိုက်ခင်းမှအပ သစ်တောစိုက်ခင်းများ ပြုစုထိန်းသိမ်းခြင်း။

၃။ ရေနံနှင့် သဘာဝဓာတ်ငွေ့ ရှာဖွေထုတ်လုပ် ရောင်းချခြင်း။

၄။ ပုလဲ၊ ကျောက်စိမ်းနှင့် တွင်းထွက်ရတနာများ ပြည်ပသို့ ရောင်းချခြင်း။

၅။ သုတေသနပြု အင်းများတွင် ငါး၊ ပုစွန် မွေးမြူထုတ်လုပ်ခြင်း။

၆။ စာတိုက်နှင့် ကြေးနန်းလုပ်ငန်း။

၇။ လေကြောင်းနှင့် ရထားပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း။

၈။ တက်လုပ်ငန်းနှင့် အာမခံလုပ်ငန်း။

၉။ အသံလွှင့်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်း။

၁၀။ သတ္တုရှာဖွေခြင်းနှင့် ပြည်ပသို့ ရောင်းချခြင်း။

၁။ ဥပဒေအရ ခွင့်ပြုထားသော လျှင်စစ်ဓာတ်အား ထုတ်လုပ်ခြင်းမှအပ အခြား လျှပ်စစ် ဓာတ်အားထုတ်လုပ်ခြင်း။

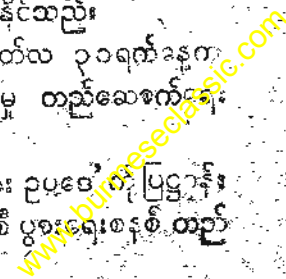
၂။ အစိုးရက သတ်မှတ်သည့် လုံခြုံရေးနှင့် ကာကွယ်ရေးဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်းများ ဖြစ်၏။

သို့သော် အစိုးရကသာ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရန် သတ်မှတ်ထားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ၁၂ ရပ်မှ တစ်ရပ်ရပ်ကို နိုင်ငံ၏ အကျိုးစီးပွားအလိုငှာ အစိုးရသည် ပုဂ္ဂလိကနှင့်ဦးစီး၍ သို့မဟုတ် အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ရပ်အား အမိန့်ဖြင့်ပြောစေထုတ်၍ ခွင့်ပြုနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂလိကကဏ္ဍသည် မည်သည့် လုပ်ငန်းမဆို ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်သွယ်မှုပြုနိုင်၏။ အထက်ပါ ဥပဒေအရ အစိုးရက ဆက်လက်လုပ်ပါမည့်ဟု စာတမ်းထုတ်သော လုပ်ငန်း ၁၂ ရပ်ကိုပင် နိုင်ငံအကျိုးရှိမည်ဟုဆိုပါက ဥပဒေက ပြန်၍ ပုဂ္ဂလိကအား လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးနိုင်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့က ထုတ်ပြန်သော နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝင်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဥပဒေအရ ၉/၈၉ ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်ပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းနိုင်စေရန် ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၈ ရက်နေ့တွင် အစည်းအဝေးပြု၍ ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၈ ရက်နေ့ ထုတ်ပြန်

အောက်မှအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေထုတ်
လည်း အလိုအလျောက် ရုပ်သိမ်းသွားပြီး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ ပြည်သူလူထုသည် စီးပွားရေး
ကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို လွတ်လပ်စွာ ပြည်တွင်း
ပြည်ပ လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီဟု ဆိုနိုင်၏။

တစ်နည်းဆိုရသော် ဥပဒေအရ အစိုးရကသာ လုပ်မည်ဟု
ကန့်သတ်ထားသော ဘဏ်လုပ်ငန်း၊ လေကြောင်း၊ မီးရထား
စာတိုက်၊ ရေနံနှင့် သတ္တု ကျွန်းနှင့် ကျေးဇူးကျက်ရတနာ လုပ်
ငန်းများကို ပုဂ္ဂလိကမလုပ်မလား၊ လုပ်မည်ဆိုပါက ဤဥပဒေ
အရ နိုင်ငံမတော်အကျိုးကို မထိခိုက်၊ နိုင်ငံတော်အကျိုးရှိမည်
ဆိုပါက လုပ်ကိုင်နိုင်သည် ဟူသော အဖြေထွက်ရှိပါ၏။

ဖွင့်သင့်တာနှင့် ပိတ်သင့်တာပိုက်

ကျွန်တော် ထံ စာရေးသားကြသူများထဲတွင် မောင်ကီး
နီးကီးကဲ့သို့ တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါအကြောင်း မေးမြန်း
၍သကဲ့သို့ တံခါးဖွင့် လုပ်ဆောင်ရာတွင် တွေ့ကြုံရသော
အခက်အခဲများကို မေးမြန်းသူများလည်း ရှိ၏။

ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဂျပန် လူငယ် ဘစ်ယောက် အကြောင်း
အုပ်၌ သခွားသီးစိုက်ပျိုး၍ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ တင်ပို့ရာတွင်
စီပျိုးထုတ်လုပ်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်
သွယ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောတင်ရာတွင်လည်းကောင်း၊
ဆိပ် ပို့ဆောင်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ အခက်အခဲများရှိ
အကြောင်း ရေးသားခဲ့ပါ၏။ ယခုအခေအထားကို ယထာ
ဏကျကျ လေ့လာဆန်းစစ်ပါက ယခုကာလကို တံခါးဖွင့်
ဆဲကာလ၊ ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးစနစ်သို့ အသွင်ကူးပြောင်း
ဆဲကာလဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ၏။ အသွင်ကူးပြောင်းဆဲကာလ
ပါက လူအတော်များများက လွန်နေဆဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
စိစစ်ကံ ယခုထက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်ရန်
အပ်ပါ၏။

၆၈ မျစ်စံစင်

တံခါးဖွင့်ခြင်း ပိတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိရှိသဘောပေါ်ရန် လိုအပ်သည်မှာ နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးတံခါးကို ပိတ်ခြင်း ဖွင့်ခြင်းသည် မိမိအိမ်မှ တံခါးများကို ဖွင့်ခြင်းပိတ်ခြင်း ထကောထား ထပ်တူထပ်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

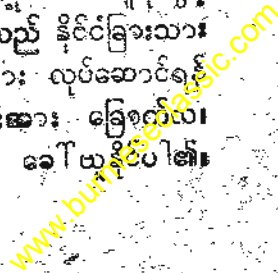
အိမ်တစ်ဆောင်ဆောက်ရာတွင် တံခါးမပါရှိလျှင်မရပေ။ တံခါးမပါပါက အိမ်မဟုတ်၊ ဇရစ်သားဖြစ်နိုင်၏။ အိမ်တစ်ဆောင်ဟုဆိုပါက တံခါးမကြီး၊ လေသွားပြတင်း၊ နောက်တံခါး၊ အိမ်ရှေ့တံခါး၊ တံခါးများ အစုံအလင်ပါမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့အိမ်တစ်အိမ်တွင်တံခါးများကို အင်္ဂါစုံအောင် ထားပြီးနောက် ထိုတံခါးများကို ပိတ်သွင်သည့် အချိန်တွင် ပိတ်ဖွင့်သင့်သည့် အချိန်တွင် ဖွင့်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ပိတ်သင့်သော တံခါးများကို ပိတ်ထား၍ ဖွင့်သင့်သော တံခါးများကိုလည်း ဖွင့်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။

အိမ်ဆောက်ရာတွင် တံခါးအစုံအလင် ထည့်သွင်းဆောင်ရွက်ပေးသောလည်း ထိုတံခါးအားလုံးနေ့စဉ် ညပါဖွင့်ထားရမည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ညအခါတွင်လည်းကောင်း၊ ရာသီဥတုဆိုးလေပြင်းကျသောအခါ မိုးသည်းထန်စွာ အခါများ တံခါးများကို ပိတ်ထားကြပါ၏။ သူခိုး၊ ဓားပြ လူရမ်းကမ်းများ ထကြွသောအခါများတွင်လည်း အိမ်ရှင်မတို့က တံခါးကို ပိတ်ထားတတ်ကြပါ၏။ သို့သော် တံခါးများ မပတ်သည့်အိမ်မှ အမြဲပိတ်ထားကြပါ။ လေကောင်းလေအချိန်ရန် လူဝင်လူထွက်ပြုလုပ်ရန်၊ အိမ်သို့ ညှော်ကောင်းဆောင်ရွက်ရန်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၊ သတင်းပေး ပုဂ္ဂိုလ်များ ဝင်ရောက်ကြရန်အတွက်လည်း တံခါးများကိုအချိန်နှင့်စွင့်ထားရမည်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအတူ နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးတံခါးကို ဖွင့်ရာတွင်လည်း ထို...လုပ်ပေတော့ဟုဆိုကာ မြန်မာ စီးပွားရေးတံခါးကို လေယာယံဇရပ်လို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဖွင့်ပေး၍မရပါ။ တံခါးဖွင့်ရာတွင် ဥပဒေနှင့် စည်းကမ်းနှင့်တော့ စနစ်တကျ ဖွင့်ပိတ်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။

စီးပွားရေးတံခါးဖွင့်ခြင်း ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုရာတွင် ယခင်က အစိုဇာတစ်ဦးတည်းက ပြည်တွင်းပြည်ပ ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများကိုလုပ်ကိုင်ရာမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကနှင့် သမဝါယမသော အဖွဲ့အစည်းများသို့ပါ ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ပြည်တွင်းပြည်ပ၌ လုပ်ဆောင်ရန်ခွင့်ပြုခြင်းသည် စီးပွားရေးတံခါးဖွင့်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ စီးပွားရေး တံခါးဖွင့်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ယခင်က ကန့်သတ်ထားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လွတ်လပ်စွာလည်း ပြည်တွင်းပြည်ပ လုပ်ကိုင်ခွင့် ပေးအပ်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယခင်က ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြားသား များအား ကျွန်တော်၏ ဧည့်သည်အဖြစ် ပြည်တွင်းသို့ ခေါ်ယူနိုင်ခွင့် မရှိပါ။ သို့သော် ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြားသားများကို ပြည်တွင်းသို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ရန် ခေါ်ယူနိုင်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားများအား ခြေစက်သုံးစွဲရန်အထိ သူ့စည်း သူ့ကမ်းနှင့်အညီ ခေါ်ယူနိုင်ပါ၏။

၇၀ ချစ်စံဝင်း

၁၉၈၈ နိုဝင်ဘာလမှ ၁၉၈၉ ဇွန်လအထိ နိုင်ငံခြားသားဦးကို ကျွန်တော်သည် ပြည်တွင်းသို့ ခြေစက်ကြိမ်မျှ မပို့ပေးရဲပါ။ သွင်းခဲ့ပါသည်။

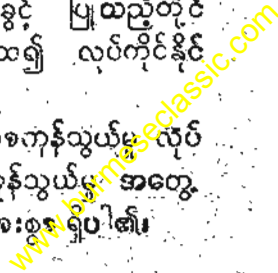
ဤသည်မှာ မြန်မာ့စီးပွားရေးကဏ္ဍ၏ တံခါးဖွင့်စီးပွားရေးဝါဒကြောင့် ရရှိလာသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အစိုးရက ဥပဒေတစ်ရပ်ကို ပြဋ္ဌာန်း၍ မြန်မာ့စီးပွားရေးကဏ္ဍအစစ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တံခါးဟူသည် ဖွင့်တိုင်း ပွင့်စေရန်အရာ မဟုတ်။ တိုင်းလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး ချက်ချင်း ဖွံ့ဖြိုးလာမည် မဟုတ်။ မြန်မာ တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် အောင်မြင်မြင် လုပ်ဆောင်ရေးကိစ္စသည် အစိုးရတစ်ရပ်တည်းနှင့်သာ ဆိုင်ဆောင်ကိစ္စမဟုတ်။ အစိုးရအရာ ပါဝင်လုပ်ဆောင်မည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များနှင့်ပါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ပတ်ဆဲသော ကိစ္စဖြစ်ပါ၏။

ပိုင်းဖွင့်မှ ပွင့်မည်

စီးပွားရေးကဏ္ဍ၏ စီးပွားရေးတံခါးကို ဖွင့်ရာတွင် မည်သည့် အစိုးရအဖွဲ့အစည်းပင် ဖြစ်ပါစေ၊ အစိုးရတစ်ရပ်တည်းသာ ဆောင်ရွက်ချက်ဖြင့်၊ တစ်နည်း အစိုးရတစ်ရပ်က နိုင်ငံစီးပွားရေး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီဟု ဆိုရုံမျှနှင့် တံခါးက ပွင့်သောအထိ မဟုတ်နိုင်ပါ။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို နိုင်ငံတော်အာဏာ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ် သုံးစုနီးပါးကြာမြင့်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်များအား အနှံ့အပြားလုပ်ငန်း အရပ်ရပ်ကို လိုပီကိုင်ခွင့် ပြုသည်တိုင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ချက်ချင်းထေ့ရှင် လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် မရှိပါ။

ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံတကာကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းနှင့် အဆက်ပြတ်နေခြင်း၊ နိုင်ငံတကာကုန်သွယ်မှု အတွေ့အကြုံ မရှိခြင်း စသော အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ရှိပါ၏။

ယခင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုဂ္ဂလိကပိုင်းမှ နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်မှု အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုအတွေ့အကြုံ သန့်စင်ပေါင်း ၃၀ နီးပါးမျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ယခင်က လူ့သန်ပိုင် နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေး အတွေ့အကြုံရှိသော ဦးဘ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အသက်သည် ၄၀ ဟုဆိုကြပါစို့။ ယခုထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အသက်သည် ၇၀ နီးပါးရှိနေပြီဖြစ်၏။ ယခု စီးပွားရေး စတင်လုပ်ဆောင်ရန် ပြင်ဆင်နေသော အသက် ၄၀ အရွယ် ဦးဘ၏ သား ငယ်တို့သည် ဦးဘ နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်သွယ် လုပ်ကိုင်စဉ်က ဆယ်နှစ်သမီး ဆယ်နှစ်သားသာ ရှိနေပါသေး၏။ ယခုသော ဦးဘကလည်း အိုခင်းမစွမ်း ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ဦးဘ၏ သားငယ်တို့က မိသားစုမျိုးရိုးရှိ၍ ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းကို လုပ်လိုသော်လည်း အတွေ့အကြုံ မရှိနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒကို ကျင့်သုံးရာတွင် ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်များဘက်ကရော နိုင်ငံတော်ဘက်ကပါ လက်တွဲလုပ်ဆောင်ရန် ကိစ္စ များစွာ ရှိပါသေး၏။ ရုပ်ရှင်ပုံပြင်ထဲကလို 'Open Sesame' ဟု ဆော်ရုံဖြင့် တံခါးကြီး ပွင့်ထွက်မလာနိုင်ပါ။

ပုဂ္ဂလိကပိုင်းမှ အခက်အခဲရှိသလို နိုင်ငံတော်ပိုင်းမလည်း အခက်အခဲများ ရှိပါသေး၏။ ယခင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြား ဘဏ်ပေါင်း ၂၀ ခု ရှိပါ၏။ ယခုအခါ တစ်ခုတည်း ရှိပါ၏။ ယခုမှ မြန်မာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဘဏ် အသစ်တစ်ခု ထပ်၍ ဖွင့်ပေးနေရပါသေး၏။ ယခင်က မြန်မာလူမျိုးများ အတွင်းမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနိုင်

ခြား၊ ငွေစာရင်းဖွင့်ခွင့် မရရှိခဲ့ပါ။ ယခုအခါ နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်၍ ရရှိသောငွေကို ပုဂ္ဂလိကမှ နိုင်ငံခြား ငွေစာရင်းဖွင့်ခွင့် ရရှိလာပါ၏။ ထိုသို့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး စာ နိုင်ငံခြားငွေစာရင်းဖွင့်ခွင့် ရသည့်ဘဝ ဘဏ်လုပ်ငန်း အခွင့်အလမ်း နိုင်ငံတော်မှ ထပ်၍လုပ်ဆောင်ပေးစရာများကလည်း ထွန်းရှိနေပါသေးသည်။ ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော ဥပဒေများကို ပြင်ဆင်ကြရဦးမည် ဖြစ်ပါ၏။ နည်းစနစ်များကို သွယ်ဘူဆောင် ပြင်ပေးရဦးမည် ဖြစ်ပါ၏။ ဘဏ်ဝန်ထမ်း များ တိုးချဲ့ခန့်ထားရဦးမည် ဖြစ်ပါ၏။ အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဥပဒေများကိုလည်း ပြင်ဆင်ကြရဦးမည် ဖြစ်ပါ၏။ ဥပဒေကိုပြင်ရာတွင် နေ့ချင်း ညချင်း ပြင်၍မရပါ။

ကျွန်တော် အယူအဆအရ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတံခါး နှိပ်ဖွင့်ရာတွင် အစိုးရကသာမက ပြည်သူ့လူထုကပါဝင်ပေါင်း ဖွင့်မ စီးပွားရေးတံခါး ဖွင့်မည်ဖြစ်ပါ၏။ တံခါးတော့ဖွင့်ထား ပါ၏။ ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များက မလုပ်အတ် ကိုင်တတ်၊ ငွေအရင်းအနှီးမရှိ၊ နိုင်ငံတကာ အသက်အသွယ် မရှိဘဲ မလုပ် ကိုင်နိုင်ပါကလည်း တံခါးဖွင့်ပြီဟု မဆိုသစေပါ။ တံခါးတော့ဖွင့်ထားပါ၏။ သို့သော်ပြင်ဆင်စရာမရှိသော ဥပဒေ များ ပြင်ဆင် ပြောင်းလဲ၍ မရသေးလျှင်လည်း တံခါးကြီးပွင့် မှားပြီဟု မဆိုသစေပါ။

ဤကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်ရာတွင် နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ် ကိုင် အောင်မြင်မှု ဖွံ့ဖြိုးမှုလုပ်ငန်းမျှ နောက်ကနိင်သလို မြန်မြန်လုပ်ပါကလည်း အများများ ဝါနိုင်ပါ၏။ သို့သော်

လည်း စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် သိပ်နှေးနေ၍လည်းမရပါ။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် အစိုးရကလည်း တစ်ဖက်မှ ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေး ကဏ္ဍ တွင်ကျယ်လာစေရန် ကူညီမှုများ ပြုနေသလို ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များဖက်မှလည်း နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို အတွေ့အကြုံ သင်ကြားနေရဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအခါ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ဖွင့်လှစ်လျက်ရှိသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များအတွက် ကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းများ ဆိုင်ရာ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲများသည် တံခါးဖွင့်စီးပွားရေး ဝါဒ တွင် အရေးကြီးသော အထောက်အပံ့များ ဖြစ်ပါ၏။ ယုတ်စွာ အဆုံး နိုင်ငံတကာကုန်သွယ်ရေးကို လုပ်ဆောင်မည့် မြန်မာ စီးပွားရေးသမားတို့သည် စီးပွားရေးပေးစာ ပြန်စာများကို ဝင် လေ့လာသင်ကြားနေရဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

ကုန်တော်၏ အတွေ့အကြုံအရ ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန သည် ဖွင့်ထားသော မြန်မာ့စီးပွားရေး တံခါးမကြီးမှ မြန်မာ တို့ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်အောင် စေတနာ့သန့်သန့်ဖြင့် ကူညီလျက် ရှိပါ၏။ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနသည် နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်မှု အတွေ့အကြုံရှိသော ဌာနကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။ ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်ရှိ ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးဌာန၊ မြန်မာ့ ထုတ်ကုန် သွင်းကုန် လုပ်ငန်း၊ ကုန်ပစ္စည်း စစ်ဆေးရေးနှင့် ကိုယ်စားလှယ် လုပ်ငန်းတို့မှ ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူ များ၊ အရာရှိကြီးများသည် တကယ် ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင် များအား ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကူညီနေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ထို့အထဲတွင် မြန်မာ့ထုတ်ကုန်သွင်းကုန် လုပ်ငန်းမှ ဦးဆောင်

ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဝင်းကြည်ဆိုလျှင် ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေး ထုပ်ဝန်းရှင်များအား ဣလိက်သည်းလှိုက် ကူညီဆောင်ရွက် ပေးလိုသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ အခြားသော အစိုးရဌာနများ၊ ထုပ်ဝန်းများမှလည်း ထိုသို့ စေတနာ့ ရှေ့ထမ်း ကူညီပါမှ တုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်း တိုးတက်ပြီး နိုင်ငံလည်း ဖွံ့ဖြိုးကာ အသွင် တူးပြောင်းရေး ကာလသည်လည်း တိုတောင်းမည် ဖြစ်ပါ၏။

လက်တွေ့ကျမှု စီးပွားရေးသမား

တံခါးဖွင့်စီးပွားရေးဝါဒနှင့်ပတ်သက်၍ ယခု ပန်းဆိုးတန်း ကုန်သိုက်တွင် ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ပြ ဖွင့်လှစ် ထားသော စင်ကာပူ ကုမ္ပဏီမှ ခါးရိုက်စာခပြစ်သူ Mr. Lek Eng khian က ကုန်သည်လုပ်မည့်သူများသည် စိတ်ရှည်ကြံရမည်။ စီးပွားရေးသမားသည် လက်တွေ့ကျရမည်။ စီးပွားရေးသမားသည် စီးစနစ်ရှိ၍ ခိုင်မာသော ယုံကြည်မှုရှိရမည်။ ထို့ပြင် စီးပွားရေးသမားသည် တယ်အခြေအနေမှ စီးပွားရေးသမားနှင့် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိရမည်။ စီးပွားရေးလုပ်ရန် အရေးကြီးသည်မှာ ရိုးသားမှု ဖြစ်၏။ ရိုးသားမှုသည် အရှည်ကြာတံ့၍ မရိုးသားမှုသည် တိုတောင်း၏။ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များကို အရှည်ကြာ လုပ်ဆောင်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ လုပ်ဆောင်ကြရမည် ဟု ကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းများဆိုင်ရာ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲတွင် ပြောကြား သွားခဲ့ဖူးပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးသည် နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးအတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများ ကြွယ်ဝအောင် အထူးကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။

တံခါးဖွင့်သည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့ အတွေ့အကြုံမရှိမကြီးစားကြပါက ထိုဖွင့်ထားသောတံခါးသည် အဝင်အထွက်မရှိ၊ ခြောက်သွေ့ ကာ ကျီးနှင့်ဖတ်ဖတ်သာ ရှိမည်ဖြစ်ပါ၏။ ဖွင့်ထားသော တံခါးတွင် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူတို့နှင့် စည်ပင်နေစေရန် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သူတိုင်း ပါဝင်စိုင်းဝန်းကြိုးစားကြရဦးမည် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရောင်းချစရာများကို ညီညာသောလက်နားနှင့် ဖန်တီးကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ရောင်းစရာ မရှိပါက ဝယ်မည်သူ ရောက်မလေနိုင်ပါ။ ရောင်းစရာဟုဆိုရာတွင်လည်း ဝယ်ချင်သူ ဝယ်လိုသော ရောင်းစရာများဖြစ်ရန် လိုအပ်ပါ၏။ ပြည်ပစေ့ကွက်ကြိုက် ထုတ်ကုန်များကို ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကိစ္စနှင့် တစ်ဆက်တည်း တင်ပြလိုသော အကြောင်းအရာ တစ်ရပ် ရှိပါ၏။ ကျွန်တော် တံခါးစားရေးသားကြသူများအတွက် ဝယ်ချုပ်လမ်း ဇလွန်မြို့မှ မောင်ကျော်ဆွေ၊ ဝါလမ်းကျွန်းက ဆိုက်အလုပ်စခန်း၊ ကျောက်ဆည်မြို့မှ ကိုမြင့်ဆွေ၊ အထာမြို့ ဆနက(၁) ကချင်မှု ဘုံစိုးလွင်၊ မန္တလေး ရုံးတော်ကြီး ရဲရင့်စာပေမှ ကိုထင်လင်းအောင်၊ ထားဝယ်မြို့ သူခင်မင်းမှ ကိုစိုးလွင်တို့က နိုင်ငံတော်တွင် တံခါးဖွင့်ဝါဒနှင့်သုံးပြီး စီးပွားရေး အပြောင်းအလဲ လုပ်ရပ်ကို ဆုပ်ကိုင်

နိုင်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတော့
မှာလား၊ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးအတွေ့အကြုံများနှင့် ဆရာ လေ
လရပြီး ပြောကြားစေလိုပါသည်ဟု စာများ ရေးသား ပေးပို့
ကြပါ၏။ အခြားလူငယ် အများအပြားသည် ဤမေးခွန်းကို
မေးခဲ့ကြပါ၏။ ကျွန်တော် ထင်ပါ၏။ ထိုမေးခွန်းများသည်
ယနေ့ အနေအထားတွင် အလွန် အရေးကြီးသော မေးခွန်း
ဖြစ်ပါသည်။

အပြောင်းအလဲနှင့် ဖွံ့ဖြိုးမှု

ယခုအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒ
ကို ကျင့်သုံးနေပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကျင့်သုံးမှုသည် နိုင်ငံတော်၏
အရေးကြီးသော အပြောင်းအလဲ တစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ထိုသို့
အပြောင်းအလဲ တစ်ရပ် ကြုံတွေ့ရုံမျှဖြင့် မကြာမြင့်မီသော
အခါတွင် နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို လက်မီ လက်ရ ဆုပ်ကိုင်
နိုင်တော့မည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ပါ။

နိုင်ငံတိုင်း၏ သမိုင်းတွင် အပြောင်းအလဲများ၊ ပြုပြင်
ပြောင်းလဲမှုများ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။ အပြောင်းအလဲပြုလုပ်တိုင်း
နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးလာသည်မဟုတ်ပါ။ အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်သော်
လည်း မတိုးတက်ဘဲ ခုရှင်းခုရှင်းဖြစ်မှုများလည်း ရှိသည်ကို
လေ့လာအနက် သတိပြုရန် လိုအပ်ပါသည်။

ဥပမာ တရုတ်နိုင်ငံ သမိုင်းကို လေ့လာပါက ၁၈၅၀ ဝန်း
ကျယ်တွင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု တစ်ကြိမ် ပြုခဲ့၏။ ပညာရေး

၈၀ ချစ်ခင်စင်

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး ကဏ္ဍအသီးသီးတွင် ပြောင်းလဲခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို ဗုဒ္ဓဘာသာကဲ့သို့သော မိဖုရားကြီးနှင့် ဆင်ကိုးဖန် ကဲ့သို့သော ဩဇာတရုတ်အရာရှိကြီးများက မထောက်ခံခဲ့။ ထိုပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုအရာ တရုတ်လူငယ် အများအပြားကို အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့ပြီး ပညာသင်များ စေလွှတ်ခဲ့၏။ အချို့ တရုတ်လူကြီးများက ထိုသို့ အနှောင့်အယှက်ပေးသော သွားသည်ကို မနှစ်သက်ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း ၁၈၇၀ ခုနှစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုသည် တရုတ်ပြည်ထောင်စုတွင် အရာမရောက်သော ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

၁၈၉၀ ခုနှစ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံ၌ ရက်တစ်ရာပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ်ကို လုပ်ခဲ့သေး၏။ သုံးလအတွင်း ဥပဒေ အများအပြားကို လုပ်၍ အဆောင်ရွက်ရာ တရုတ်အရာရှိများက ထိုဥပဒေတို့ကို မလိုက်နာ၍ အာဇာတ်မြင့်မှု မရှိခဲ့ပါ။

တစ်ဖန် တရုတ်နိုင်ငံတွင် တရုတ်တို့သည် ဂျပန်နိုင်ငံအား စစ်ရှုံးပြီးသည့်နောက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် လုပ်ခဲ့၏။ ထိုပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွင် ဆွန်ယက်ဆင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်ခဲ့၏။ ယင်းပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုသည် တရုတ်ပြည်ထောင်စုအတွက် မျိုးစေ့ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

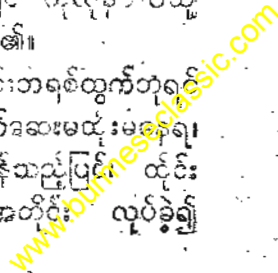
တစ်ဖန် ဂျပန်နိုင်ငံသမိုင်းကို လေ့လာပါက ခရစ်သက္ကရာဇ် ၆၀၄ တွင် ရှိတိုးကို မင်းစားသည် တိုက်ကပီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို လုပ်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ထိုပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုသည် တာရှည်မခံပါ။

၁၈၆၈ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ချာတာအုတ်ကို ကြေညာ၍ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။ မေဂျီဘုရင်သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်ရေး၊ စစ်ရေး၊ ပညာရေး၊ ဘာသာရေး ပြုပြင်မှုများသာမက အမျိုးသားတော်နှင့် စက်မှုလုပ်ငန်းတိုးတိုးခြင်း၊ ပါလီမန်ကို ဖွဲ့စည်းခြင်းပါ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ဂျပန်ပြုပြင်ရေးသည် ဂျပန်နိုင်ငံအား သိသိသာသာ တိုးတက်စေခဲ့၏။ မျက်မှောက်ခေတ် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မျိုးစေ့လည်းဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

မြန်မာ့သမိုင်းကို လေ့လာသော အခါတွင်လည်း အနက်အဓိပ္ပာယ် သာလွန်မင်း၊ မင်းတုန်းမင်း၊ အာရုံသူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

ထိုင်းနိုင်ငံ၏သမိုင်းကို လေ့လာသော အခါတွင်လည်း စူဠာဘောင်ကွန်ဘုရင်လက်ထက်တွင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို အာဇာတ်မြင့်မှု နိုင်ငံ တိုးတက်လာခဲ့၏။ ကနောင်မင်းသားနှင့် ယောစောဘွားမင်းတို့၏ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများသည် စူဠာဘောင်ကွန်ဘုရင်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများထက်ပင် နှစ်အနည်းငယ် စောသည်ဟု ယူဆနိုင်ပါ၏။ ကနောင်မင်းသားနှင့် ယောစောဘွားမင်းတို့၏ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုသည် အားပေးမှု မရရှိခဲ့သည့်ပြင် ကိုလိုနီဘဝသို့ ရောက်သော အခါ လုံးဝဖျက်ဆီးခြင်း ခံခဲ့ရ၏။

ထိုင်းဘုရင် စူဠာဘောင်ကွန်၏သား ကင်းဘရစ်ထွက်ဘုရင်က ၁၈၆၈ ခုနှစ်တွင် ကျောက်အေးမင်းမနေရာမှ တနင်္သာရေသို့ ပညာ မထင်မနေရာ ဥပဒေထုတ်ပြန်သည့်ပြင်၊ ထိုင်းဘုရင်များကို အင်္ဂလန်မှ ကျောင်းများအတိုင်း လုပ်ခဲ့၍

၈၂ မျစ်ဝံဝင်း

ထိုင်းအမျိုးသမီးများကိုလည်း ဆံပင်ရှည်ထား၊ ထာဘီ ခေါ်
တောင်းကျိတ် ဝတ်ဆင်သည်ကို ဥရောပမှ အမျိုးသမီးများ
အတိုင်း ဆံပင်ကို အထိုထား၍ ဂါဝန်ဝတ်စေခဲ့၏။

လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် အမြဲတိုးတက်ပြောင်းလဲနေရာ ပြောင်း
လဲနေသောခေတ်နှင့် စနစ်နှင့်အညီ၊ ပြောင်းလဲရန်ကား လိုအပ်
သည်။ ရှေးအခါက နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ
ပြုလုပ်မည် ဆိုပါက ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို မလိုလားသော
ရှေးရိုးကျသမားနှင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို အမြန်လုပ်လိုသော
သူများ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြရ၏။ ယခုခေတ်တွင်ကား ထိုအနက်
အသားမျိုးများ မရှိတော့ပါ။ ကမ္ဘာကြီးသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
တိုးတက်ပြောင်းလဲနေသဖြင့် တိုးတက်နေသော ကမ္ဘာနှင့်အညီ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများသည် နိုင်ငံတိုင်းတွင် အစဉ်လိုအပ်နေ
သည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် အရိုးကို အရွက်ဖုံးစေဘဲ မိမိလူမျိုး၏
ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့စရိုက် အားမစန့်တို့ကို မထိခိုက်စေဘဲ
ပြောင်းလဲရန် လိုအပ်သည်များအားလုံးကို အချိန်မီ ပြောင်းလဲ
လုပ်ဆောင်ကြရန် လိုအပ်ပါ၏။

ပြောင်းလဲရုံမျှနှင့် မတိုးတက်နိုင်သေး

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ခေတ်သစ်သမိုင်းကို လေ့လာပါက ပြောင်း
လဲမှုနှစ်ကြိမ်ရှိ၏။ ပထမပြောင်းလဲမှုသည် ၁၉၄၇ ခုနှစ် က
လွတ်လပ်ရေးရရှိခြင်းဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးကိုပြည့်သူတို့သည်
ထက်၊ သွေး၊ ချွေးတို့ကို ပေးအပ်ကာရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။
ထိုသို့တစ်ရပ်လုံးသည် လွတ်လပ်ရေးရရှိပါက မြန်မာနိုင်ငံ
ပြန် ခေတ်မီတိုးတက်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ရောက်ရှိ၍
ထိုအေးချမ်းလာမည်ဟု မျှော်မှန်းခဲ့ကြ၏။
သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ရေး ရရှိလာသော
အခါ သောင်းကျန်းမှုများဖြင့် ပြည်သူလူထုသည် မမြဲစာပင်
ခဲရပြီး အာဏာရပါတီ နှစ်ခြမ်းကွဲခြင်း၊ စသည့်ကိစ္စတို့
ကြောင့် အရေးမလှသောအဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရ၏။
ထစ်ဖန် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် အပြောင်းအလဲတစ်ရပ် ထပ်မံ
ပြုရပြန်၏။ ထိုအပြောင်းအလဲကြုံလာရသောအခါတွင်လည်း
လုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့ ကောင်းစား တိုးတက်ကာ
အသားပင်ခေတ်ဟာ အထေအချာပင် ဖြစ်မှာဟု ဆိုခဲ့၏။

၈၄ ချစ်ခင်စင်

ပဒေသာပင်ခေတ်ကို မျှော်မှန်း၍ လုပ်ဆောင်ရင်းပင် ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် အပြောင်းအလဲ တစ်ရပ် ကြုံရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတစ်ခုသည် အပြောင်းအလဲ ကြုံရတိုင်း တိုးတက်မည် ဖွံ့ဖြိုးမည်ဟု ဆို၍မရပါ။ ထို့ပြောင်းလဲလာလော့ အခြေအနေ တွင်-

- ၁။ နိုင်ငံရှိ အင်အားစုအသီးသီးသည် မည်မျှ ညီညီညွတ်ညွတ် လုပ်ကိုင်နိုင်ကြမည်။
- ၂။ အပြောင်းအလဲတစ်ရပ် ကြုံလာသော ကမ္ဘာလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မည်မျှယုံကြည်မှုရှိကြ၍ မည်မျှ ရိုပင်းကူညီကြမည်၊ မည်မျှရိုးသားမှု ရှိကြမည်။
- ၃။ အပြောင်းအလဲကို အခြေခံ၍ မည်မျှဝီရိယစွမ်းအား ထုတ်၍ အလုပ်လုပ်ကြမည်။
- ၄။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ပြောင်းလဲချိန်တွင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံခေတ် အခြေအနေနှင့် ဆက်ဆံမှုတို့က မည်သို့ရှိမည်။
- ၅။ ထိုအချိန်တွင် ကမ္ဘာ့ ကုန် သွယ်မှု အခြေအနေက မည်သို့ရှိမည်။ မိမိနိုင်ငံအား စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးရေး မည့် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေးအလားအလာများရှိ မရှိ-

စသည့် အချက်များ ပေါ်တွင် မူတည်၍ ထို နိုင်ငံသည် တိုးတက်လာမည် ဖြစ်ပါ၏။

ယနေ့ ကမ္ဘာ့ အနေအထားသည် မိမိနိုင်ငံ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို မိမိဘို့ စွမ်းဆောင်မှု ထက်ထက်ပေါ်တွင် မတည်နေဘဲ ကမ္ဘာ့ အခြေအနေနှင့် ဆက်ဆံနေသည်ကို အစဉ်ထုတ်ရှိရန် လိုအပ်ပါ၏။ မိမိက မည်မျှပင် ကြိုးစား ညီညွတ်စေကာမူ

နိုင်ငံတကာ အခြေအနေ၊ ဒေသအခြေအနေက မကောင်းလျှင် တိုးတက်နိုင်ပါ။ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေး၊ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေတို့က ကောင်းသော်လည်း နိုင်ငံသားတို့က မကြိုးစား၊ မျိုးသား၊ ညီညွတ်ကြပါက ထိုနိုင်ငံသည် မတိုးတက်နိုင်ပါ။

ယခု မြန်မာနိုင်ငံတွင် တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒ ကျင့်သုံး၍ စီးပွားရေးကဏ္ဍတွင် အားမြှောင်းအလဲပြုလိုက်၏။ အခြေခံ စီးပွားရေးစနစ်ကို ပြောင်းခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပြောင်းလဲခြင်းသည် စီးပွားရေးစနစ်တစ်ရပ်ကို မွေးဖွားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မွေးဖွားပေးလိုက်သော မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို ကူးစက် ရောဂါများမှ ကင်းအောင် ကျန်းမာ ကြံ့ခိုင်အောင်၊ လူလမ်း ဖြစ် ကံအောင် လုပ်ကြရဦးမည်ဖြစ်၏။

ယနေ့ မွေးဖွားလိုက်သောသန္ဓေသားသည် ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု အနိမ့်ပါက ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများဝင်၍ ပိုလီယိုလည်း ဖြစ် သွားနိုင်၏။ လူစဉ်မမီဘဲလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် စနစ်တစ်ခု ပြောင်းလဲရုံမျှဖြင့် နိုင်ငံသည် ဖွံ့ဖြိုးလာမည် မဟုတ်။ စနစ် အပြောင်းအလဲကို အခြေခံ၍ နိုင်ငံသားအားလုံးသည် နိုင်ငံအပေါ် စိတ်ဓာတ်ကောင်း စေတနာ ကောင်းများ ထားကာ ကြိုးစားကြပါမူ တိုးတက်နိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။ မိမိ အကျိုးနှင့် နိုင်ငံအကျိုး မျှမျှတတ ကြည့်စွ လုပ်ဆောင်ပါမူ နိုင်ငံ တိုးတက်မည် ဖြစ်၏။

စိန်တောင်ကြားသို့

ပြည်မြို့တွင်ရှိနေစဉ် ကျွန်တော်သည် ရွှေဘုန်းပွင့်စာကြိုက်ထိုက်သို့သမက စိန်တောင်ကြားသို့လည်း ရောက်ရှိခဲ့သူ စိန်တောင်ကြားဆိုသည်မှာ ပြည်မြို့အဝင် မြို့ပတ်လမ်းအတောင်ကြားလမ်းလေးတစ်ခုတွင် ဝါသနာတူ၊စိတ်တူ၊သဘောတူ စိုက်ပျိုးရေးသမားများစုပေါင်း၍ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ဆောင်နေရာဖြစ်ပါ၏။ စိန်တောင်ကြားတွင် မြေဧက ၅၀၀ ခန့်ရှိ၍ ဝါရင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားများ ဖြစ်ကြသော ဦးသက်တင်၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးတင်အောင်၊ ဦးခင်ဝင်း၊ ဦးလှမြင့် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သဘောထားညီညွတ်စွာဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို လုပ်ဆောင်နေကြပါ၏။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် စိန်တောင်ကြားကိုအလှဆင်နေကြပါ၏။ စိန်တောင်ကြားတွင် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက နှင်းဆီ၊ ဂန္ဓမာ၊ ဟော်လန်၊ သပန်း၊ သနပ်ခါး၊ စန္ဒကူး၊ သင်္ဘော၊ လိမ္မော် အစရှိသော သီးများကို စိုက်ပျိုးနေကြ၏။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ကျွန်တော်သည် စိန်တောင်ကြားတွင် နှစ်ကြိမ်တိုင် တွေ့ဆုံခဲ့ရာ၊ ထိုဆွေးနွေးပွဲ နှစ်ရပ်သို့ ကျွန်တော် အကွက် အတွေးသစ် အမြင်သစ်များကို ရရှိခဲ့ပါ၏။ ဦးအောင်မြင်သည် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းနှင့် အောင်မြင်ရန်ရှိစေ၍ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်လိုသူများကို စိုက်ပျိုးခွင့်သို့ လက်ထံ

အတိအကျပြုစေ၏။ ဦးအောင်မြင်က ပြည်မြို့အနီးတွင် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်လစေကြောင်း၊ စိတ်ဝင်စားသူများ လာကြောင်းနှင့်၊ သနပ်ခါးဆိုလျှင် ပြည်ဝန်းကျင်တွင်ကွက်ကလေး၌ပင် ယခုအခါ အပင် တစ်သိန်းကျော် စိုက်ပျိုးထားရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

စိုက်ပျိုးရေး ကျွမ်းကျင်သူ ဦးသက်တင်က ပြည်မြို့တွင် နိုင်ငံခြားတင်ပို့သည့် စံချိန်မီ ပြည်တွင်းမျိုး မြေကျောက်သရက် နှင့်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားသို့ စိုက်ပျိုးတင်ပို့ရောင်းချသည့် F.1 အမျိုးအစား ဂျပန်သခွားကို မြေကျောက်နှင့်နွယ်၍ မြေခမ်းသခွားဟု နာမည်ပေးလိုကြောင်း ပြောကြပါ၏။ ထို့နောက် ဦးသက်တင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် သီးနှံအမျိုးအစား ပြောင်းလဲ စိုက်ပျိုးရေး၊ တိုးချဲ့ စိုက်ပျိုးရေး၊ စိုက်နည်းစနစ် ပြောင်းလဲရေး ကုစွဲများကို ဆွေးနွေးခဲ့ပါ၏။

ဦးသက်တင်က ရှေးအခါက မြန်မာနိုင်ငံတွင် အတွေ့အကြုံနည်းသော မျိုးစပ်သခွား (မတ်ချ်မီလွန်) ချောကလက် စသော စားစရာများတွင် ထည့်၍သုံးသော မက်ကစဇင်းမီးယား အစရှိသည်တို့ကို စိုက်ပျိုးရန်ဆွေးနွေးပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်များအတွင်းပြုလုပ်ခဲ့သော စပါးအထွက်တိုး လုပ်ငန်းများ၊ စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းများကြောင့် သိပ္ပံနည်းကျ စိုက်နည်းစနစ်များ၊ အတွေ့အကြုံရှိသူစု အတော်အတန် ရှိပါ၏။ ထို အတွေ့အကြုံများကို တိုးချဲ့ပြန့်ပွားအောင် ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်ပါ၏။

မြစ်မ်းရောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ Green Revolution မြစ်မ်းရောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို လက်တွေ့ကျကျ ဖြစ်စေရန်အတွက် ဆွန်တော်တို့က ကျွန်တော်၏ ပို့ကုန်လုပ်ငန်း၏ အမည်ကို ပေးရာတွင် Green Vegetable Production ဟု အမည်ပေးထားပါ၏။

မြစ်မ်းရောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ဆိုသည်မှာ ခေတ်မီတော့သော စိုက်ပျိုးစနစ်များ၊ သီးနှံများ၊ ပိစများကို မျိုးတုံးပစ်၍ အရောင်အသွေး၊ အရွယ်အစားကောင်းစွာ ရှာဖွေပေးပို့ပေးခြင်း၊ ပိုးမွှားဒဏ်ခံနိုင်ခြင်း၊ များများစားစား ထွက်ရှိစေရန်အတွက် သီးနှံများကို စားသုံးဆုံး စိုက်ပျိုးကြရန် ဖြစ်သည်။ Green Revolution ဆိုသည်မှာ တစ်နည်းအားဖြင့် သီးနှံပြုပြင်ပြောင်းလဲ စိုက်ပျိုးရေးပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘေး လက်ထက်မှစ၍ ယခုထက်တိုင် အများပန်းများမှာ စိန်ခြယ်ပန်း၊ မညိုပန်း၊ စံပယ်ပန်းတို့သာ ဖြစ်၍ ဒီပန်းဒီအရောင်မှ နှစ်ပေါင်းများစွာ မတက်ခဲ့ကြပါ။ စားသုံးသော သီးနှံများမှာလည်း ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ ဒီအသီး၊ ဒီအရွယ်၊ ဒီအရောင်၊ ဒီအရွက်က မတက်နိုင်ခဲ့ပါ။

နိုင်ငံတကာတွင် ပန်းများ၊ အသီးအရွက်များ၊ အပင်များ၊ အလုံးလုံးကို သုတေသနလုပ် မျိုးစပ်စိုက်ပျိုးထားကြပြီးဖြစ်ရာ နှစ်ဆိုင်လျှင်လည်း အရောင်စုံစုံ၊ အလှအပ တာရှည်ခံအောင် ဆောင်ထားကြ၏။ အသီးဆိုင်လျှင်လည်း ခွံလုံးကြီးကြီး၊ အရောင်အသွေးကျကျ၊ အရသာရှိရှိ၊ အချို အစေ့ကိုပင် ပျောက်၍ အမွှင်မပါဘဲ စားကောင်းအောင် ဖန်တီးထားကြ၏။ အပင်များကလည်း ရာသီဥတုနှင့် ပိုးမွှားဒဏ်ခံနိုင်ခြင်း၊ အမြောက်အမြား သီးပွင့်ခြင်း စသော ကောင်းခြင် များဖြင့် ပြည့်နေပါ၏။

ဘို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံသည် စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်ရာ သီးနှံများ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလုပ်ငန်းကို မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တောင်ကိုရီးယားမှ သစ်တော်သီးဖတ်လုံးပေးပါ၏။ အသီးက ဖရဲသီးအသေးစား အရွယ်လောက်ရှိ၏။ အနုပါးသည်။ အစေ့မပါ။ စားလိုက်တော့ ပန်းသီးအသွေးလည်း ပါနေသည်။ အရောင်လည်း လှသည်။ သစ်တော်သီးဖတ်လုံးချင်းကိုပင် လှပသပ်ရပ်စွာ လိုချင်စဖွယ်လှပပိုးထား၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည့်မှာ 'နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ တိုးထွက်
သည် ဆိုသည်မှာ တက်စုံတိုးတက်တာပါလား၊ အသီးအနှံ
အစ တိုးတက်တာပါလား' ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဝန္တမာပန်း အဝါမျိုးများ စိုက်ပျိုးလာခြင်း၊
ဟော်လန်သစ္စာပန်းများ အစားထိုး စိုက်ပျိုးလာခြင်း
တို့ကဲ့သို့ အသီးအနှံ မျိုးစုံ အစားထိုးကာ မြန်မာ့ဈေးများ
အတွင်းရှိ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တန်းများ၏ မြင်ကွင်းကို တောင်
လယ်သမားတို့က ပြောင်းလဲပစ်ကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ထို
ကဲ့ရီးယားသမ္မတနိုင်ငံ ကဲ့သို့သော နိုင်ငံများကို မဆိုထားဘဲ
သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ၌ပင် မျိုးပွားမျိုးစပ်စိုက်ပျိုးမှုများကို ဆော
မြင်စွာ လှုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်၏။

စားစရာပို့နိုင်သည့် ကျွန်တော်တို့ဈေးကွက်

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါက ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ဂျပန်-
အမျိုးသား ရှိရှိခိုးအား မေးကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ 'မင်းကချမ်းသာ-
တာပဲ၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့တောင် နေနိုင်ပြီပဲဟာ၊ ဒီသခွားသီး
လေ့စက် လိုချင်တာနဲ့ အဆင်းရဲခဲပြီး မြန်မာပြည်ကို အခါက
ခေါက်ပဲ လခရလား' ဟု မေးကြည့်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ရှိရှိခိုးက
အလုပ်လုပ်တာနဲ့ ချမ်းသာတာ မဆိုင်ပါဘူး၊ အသက်ရှင်စန-
ရင် အမြဲအလုပ်လုပ်နေရမှာပဲ' ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က 'မဟုတ်ပါဘူး၊ သခွားသီးလေး လို-
နဲ့တော့နဲ့ ဂျပန်ကနေ ဒီကိုအခေါက်ခေါက်လခစားကို ပြော
ထားပါ' ဟု ဆိုသောအခါ သူက 'ဂျပန်နိုင်ငံသည် လွန်ခဲ့သော
နှစ်အနည်းငယ်မှစ၍ ဂျပန်လူမျိုး သန်း ၁၀၀ စားသော
စားစရာ၏ ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းကို နိုင်ငံခြားက တင်သွင်းခဲ့ရ
သည်။ မကြာမီ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းကို နိုင်ငံခြားက တင်သွင်းရမှာ
ဖြစ်၏။ ဂျပန်နိုင်ငံအတွက် စားစရာရရှိရေးသည် သေခရား
ရှင်ရေး၊ အမျိုးသားရေး ဖြစ်သည်။ ယခုလို မိမိတို့ လူမျိုးများ

စားစရာရရှိရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ခြင်းမှာ ငွေရေးကြေးရေး အခြေခံအစွမ်းသက်သက် တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်ဘဲ အမျိုးသားအရေး၊ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ အရေးအတွက်လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ဤစကားကို ကျွန်တော်တို့ အသေးအနက် ထားကြရမည်ဖြစ်၏။ အရှေ့ပျားနိုင်ငံများ ဂျပန် တစ်နိုင်ငံတည်းသာ စားစရာလိုနေသည်မဟုတ်ဘဲ ကောင်ကောင်၊ စင်ကာပူ၊ ဟိင်္ဒဝမ်ကိုရီးယား စသည်တို့သည်လည်း စားစရာ လိုအပ်နေကြ၏။ သူတို့အား ကျွန်တော်တို့သည် စားစရာလုပ်ရောင်းသော နိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်၏။ နိုင်ငံတိုင်း၊ မိသားစုတိုင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးစီကွင် ဝတ်ဖို့၊ နေဖို့၊ ခြိုးခြံရုံရသည်။ စားဖို့ကိုစွဲကုန်မသုံးဘဲနေရုံဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးရေးကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် ချက်ချင်း စက်မှုနိုင်ငံအဖြစ် ဖြုန်းခွင့် ဖွံ့ဖြိုးဖို့ ဆောင်ရွက် နည်းသက်၊ အခြေခံအစားဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံဖြစ်ရကား၊ စားစရာ ထုတ်လုပ် ရောင်းချသော နိုင်ငံအဖြစ် စတင်ရပ်တည်နိုင်သော အခွင့်အရေးယစ်ရပ် ရှိနေပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအတွက် ထိုသို့စားစရာ ထုတ်လုပ်ရောင်းချရန် ချေးကွက် ရှိနေခြင်းသည်လည်း အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ဟူသော အချက်ကို ထောက်ရန်လိုပါ၏။ ထိုအခွင့်အရေးသည် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအား ဘယ်အချိန်အထိ လောကီသား ပေးမည်ကိုမသိပါ။ အခွင့်အရေးရတုန်း ရရှိသော အခွင့်အရေးကို ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသည် စားစရာ ထုတ်လုပ်ရောင်းချသော နိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည်မည်ဟု

ထိုကဲ့သို့ ယခုအတိုင်း သီးနှံ အမျိုးအစားများကို စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်နေ၍ ဝယ်မည်သူ မရှိနိုင်ပါ။ ဈေးကောင်းမနေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် စားစရာများဖြစ်သော ဆန်အပါအဝင် နှင်းသီး ဟင်းရွက်၊ အသီးအနှံ၊ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်၊ အဖိုးချင်သုံး ပစ္စည်းများ၊ ဆေးဝါးကုန်ကြမ်း စသည်တို့ကို ထုတ်ပြန်ကြိုက်သော အမျိုးအစား၊ ဝယ်ယူကြိုက်သော အမျိုးအစားများ ရရှိအောင် စိုက်ပျိုးပေးရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ ထုတ်ကုန် ဈေးကွက်တွင်လည်း ရောင်းပန်းလှ၊ ဈေးကောင်းလည်း မရဘဲ ဝယ်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ပိုက်ဆံရှိသူကို ဈေးကောင်းရာတွင် ပစ္စည်းကောင်းလျှင် ခံစားကောင်းကောင်းရမည် ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းမကောင်းလျှင် လုံးဝ ဝယ်ယူလိမ့်မည် မဟုတ်။ စားစရာ ထုတ်လုပ်ရောင်းမည်ဟု ဆိုပါက ဝယ်ယူအကြိုက် စားစရာများကို ထုတ်လုပ်နိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသို့ပင် ဂျပန်၊ ဟောင်ကောင်၊ စင်ကာပူ၊ ကိုရီးယားစသော နိုင်ငံတို့အား စားစရာရောင်းချရန် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ၊ ယက်နမ်၊ ဖိလစ်ပိုင် မလေးရှား အစရှိသော နိုင်ငံတို့ကလည်း အကြံအစည်ရှိရာ ယင်းတို့နှင့်အပြိုင် လုပ်ဆောင်မည်ကို အထူးအလေးဂရုပြုရန် လိုအပ်ပါ၏။

အကြိမ်ကုန်သွားခြင်းသည် လက်ခံအောင်ပေး၍ ကုန်သွား
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်ကုန်သွားခြင်းသည် အမြည်းပေး
ကုန်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ယခု အရောင်းစကားပြောသောအခါ
အိမ်ထဲသို့မရှိ။ စတော်ဗယ်ရီအသီးကို ဝယ်မည့်သူ မရှိသော်
လည်း စတော်ဗယ်ရီအသီးကို ထည့်ရောင်းသော ဝါးခြင်း
စကား ဝယ်ယူလိုကြောင်း ပြောသည်။ ခြင်းရသလောက်
အင်္ဂလန်မှ ယူမည်ဟု ဆို၏။

ဤကိစ္စသည် ရယ်စရာလို ဖြစ်သော်လည်း တကယ်ဖြစ်ရပ်
အတိုင်း ဤဖြစ်ရပ်မှ ကြီးမားသော သင်ခန်းစာ ယူရမည်
ဖြစ်၏။ ယူရမည့် သင်ခန်းစာမှာ ကျွန်တော်တို့သည် စားစရာ
မရှိနိုင်ခြားသို့ တင်ပို့ ရောင်းချမည်ဟု ဆိုပါက ဝယ်မည့်
သူတို့အကြိုက် စားစရာများကို ရောင်းနိုင်မှ ဈေးကွက်ရှိမည်ကို
အားပြုရန် လိုအပ်ပါ၏။

ဝယ်ယူအကြိုက် သီးနှံ ဆိုသည်မှာ အရွယ်အစားညီ အသီး
နှံများ ရရှိရေး၊ အစက်အပြောက်မရှိ လုံးချောသီးနှံများ
ရရှိရေး၊ အရွယ် အစား ကြီးခြင်း၊ အနံ့ အရသာ ရှိခြင်း၊
အရောင် အသွေး ကျခြင်း၊ အစေ အခွံ ပါးခြင်း၊ အစေ မဲ
ခြင်း၊ အမျှင်မဲခြင်း၊ တာရှည်ခံခြင်း၊ အနာအဆာကင်းခြင်း
သော အရည်အသွေးများဖြစ်၏။ ပန်းလည်း ပန်းအလျောက်
ညွှန် အရွက်များသည်လည်း အညွှန် အရွက်များ အလျောက်
ထက်ပါ အရည်အသွေးများ ရှိရန် လို၏။

သို့မှသာ ဈေးကောင်းရ၍ ပြင်ပဈေးကွက်ဝင်မည့် ဖြစ်၏။
နှင်းစိုက်ပျိုးရေးကဏ္ဍကို ပြည်ပ ဈေးကွက် ဝင်ရေးအတွက်

စတော်ဗယ်ရီမလို၊ ဝါးခြင်းလိုသည်

မြန်မာနိုင်ငံမှ စတော်ဗယ်ရီကို အင်္ဂလန်သို့ တင်ပို့ရောင်းချ
သော အတွေ့အကြုံတစ်ရပ် မြန်မာတွင် ရှိပါ၏။ မြန်မာနိုင်ငံမှ
စတော်ဗယ်ရီများကို အင်္ဂလန်သို့ တင်ပို့လိုက်ရာ မကြာမီ
အင်္ဂလန်မှ စတော်ဗယ်ရီများ ထပ်ပို့ပါဟု အကြောင်းကြား၍
ထပ်ပို့ပေးရ၏။ ထိုအခါ ထပ်ပို့ခိုင်းတာ ရောင်းကောင်းလို့
အဝယ်လိုက်လို့ရှိမှာတူ၍ မြန်မာနိုင်ငံမှနေ၍ တတိယအကြိမ်
ပို့ရန် စတော်ဗယ်ရီများကို ဝယ်ယူ စုဆောင်း ထား၏။
ထို့နောက် စတော်ဗယ်ရီများ တတိယအကြိမ် ဖို့လိုက်ရ
တော့မလားဟု အင်္ဂလန်အား လှမ်းမေးရာ ဟိုမှပုဂ္ဂိုလ်များက
မြန်မာ စတော်ဗယ်ရီများ အင်္ဂလန်တွင် ဈေးကွက်မဝင်ပါ။

၉၆ ချစ်ခင်စင်စင်

အရည်အသွေးကောင်း မျိုးမျိုးကို ပြောင်းလဲစိုက်ပျိုးကြရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် တစ်ခု ကံကောင်းနေသည်မ ဖြစ်နိုင်သလို သီးနှံများသည် အခက်အခဲများ၊ အရွယ်အစား တို့မှာ ပထမတန်းမဟုတ်ဘဲလည်း အသီးများ၏ အရွယ်မှာ အခြား နိုင်ငံများထက် ပိုမိုကောင်းမွန်မှုရှိ၏။ သီးနှံများမှာ အလုံးသေး၍ အမြင်မသွယ်သော်လည်း အရွယ်ရှိသည်။ မြန်မာ ရေးမြေတွင် သီးနှံများ အရွယ် ပိုရှိဟန်တူ၏။ ထိုသို့သို့ မျိုးဆန် မျိုးကောင်းသီးနှံများကို ဤရေ ဤမြေတွင် သိပ္ပံနည်းကျ စိုက်ပျိုးရေးစနစ်များဖြင့် ထုတ်လုပ်ရန်အတွက် သီးနှံများ၏ စင်စစ်ပုံစံများကို နိုင်ငံတော်မှ ဆေးချ လေ့လာပါသည်။

သို့သော် သမားရိုးကျ သီးနှံများနှင့် ဘား ကျွန်တော်တို့ သည် ပြည်ပဈေးကွက်သို့ ထိုးဝင်ရန် အခက်အခဲများ ရှိနိုင်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ယခုဘဝပြုသကဲ့သို့ပင် စိန်တောင်ကြားမှစိုက်ပျိုး ထုတ်လုပ်သူများက အမြင်ရှိနေကြပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ မသိသော စိုက်ပျိုးကုန်အမျိုး ထုတ်လုပ် ရောင်းချရေး အတွက်ပင် စိန်တောင်ကြား ပုဂ္ဂိုလ်များ စိတ်စောနေကြပါ၏။

စိန်တောင်ကြားမှ စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီးများသည် အဓိ နိုင်ငံအတွက် သီးနှံပုံစံများ ပြောင်းလဲ၍ မိမိတို့၏ ပေါက်ချိန်၊ ပေါက်ပြား ကိုယ်စား လက်ချားဖြင့် အဓိနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးရေးတွင် တစ်တပ်တစ်အားပါဝင်အောင်ရွက်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားကြ သူများ ဖြစ်၏။

ပေါက်ပြား ကိုယ်စား လက်ချား

စိန်တောင်ကြားမှ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်သူများက သို့ပင် မုခ်မြို့ နင်း ဆည်ရေသောက် စီမံကိန်းမှ စိုက်ပျိုးရေးအဖွဲ့ကြီးများ သည် ဆည်ရေသောက် စိုက်ကေ ၆၀၀၀ တွင် ခူးရင်း၊ ဆီမောက်၊ မင်းကွတ်၊ သရက်နှင့် ကျွဲကော့များကို စိုက်ပျိုး ဆီရှိကြ၏။ ပြည်ပဈေးကွက်ဝင် သီးနှံများ စိုက်ပျိုးရေး အတွက်လည်း ဆီမောက်ဆည်ရေသောက် စီမံကိန်းမှ ဦးဆောင် နှင့် ဦးဆောင်မင်း၊ ဦးမင်းတင်ဆန်း အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် အဖွဲ့က ကြီးစားနေကြ၏။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယင်းတို့ အတွက် ပြည်ပဈေးကွက်ဝင် သီးနှံများ စိုက်ပျိုးရေးကုန် မှုန်တော်နှင့် လာရောက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါ၏။ အမှန်စင်စစ် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တေးဂီတအနုပညာတွင်လည်း ထူးချွန်သူ များ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းအဖွဲ့ကို ချီတေးသံအဖွဲ့ဟု အမည်ပေး

ထား၏။ ချိုတေးသံအဖွဲ့မှ တူရိယာပစ္စည်း ကိုင်ဆောင် ထိခတ်သောလက်များသည် ပေါက်တူးပေါက်ပြားများကို ကိုကာ အမိန့်ခံ ဖွံ့ဖြိုးရေးအဖွဲ့မှ လက်တွေ့ကျသော နေရာပေါင်ဆောင်ရွက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိကြပါသည်။

အလားတူပင် ကျွန်တော်ထံ စာရေးသားကြသူများထံတွင် ဟင်္သာတမြို့၊ နတ်မောက်လမ်းမှ ကိုတင်မျိုးလွင်၊ ကျေးဇူးမြောင်းမှ ဒေါက်တာ ဦးရဲမြင့်၊ ပြည်မြို့၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားလမ်းမှ ကိုအုန်းမြင့်၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ ရွှေဘုရားအောက်ပုဒ်ပိတ်တိုက်မှ ကိုကြီးမြင့်၊ မြစ်သားမြို့နယ် ဝါးဆူ ကျေးရွာမှ မောင်သန်းလွန်း၊ မော်လမြိုင်မြို့၊ အောက်လမ်းမကြီးမှ ကိုကျော်ကျော်၊ မြောင်းမြမြို့၊ သရဖီသစ်ခွဲစက်မှ ဦးသန်းအောင်-ခေတ်တော်၊ မန္တလေးမြို့၊ အရှေ့တောင်မြို့နယ် သီဟဇော်စာပေတိုကျော်ကျော်၊ သာစည်မြို့၊ အင်းတိုင်သားစိုက်ကွင်းမှ ကိုမြင့်ဇော်၊ မိတ္ထီလာ ဆောက်လုပ်ရေးဘဏ်မှ ဗိုလ်ကြီး၊ ဝင်းမောင်ကျော်၊ ပျော်မြို့နယ် ကြက်တည်ရွာမှ ဦးမြတ်စော၊ မိတ္ထီလာမြို့နယ် ပစ်တိုင်းထောင်ပွဲရုံမှ ဦးလှထွန်း-ခေါ် ဝိုင်းကြည်၊ ကျွဲပျော်မြို့နယ် ရောရွှေ စိုက်ခင်းကုန်ထုတ်မှ ကိုမောင်မေဇင်စိုး၊ ကသာမြို့နယ် ကချင် သနက (၁) မှ တသ ကိုစိုးလွင်တို့ကလည်း အမိန့်ခံအား စိုက်ပျိုးရေးကဏ္ဍမှ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်ကြမည်ဟု အားမာန်အပြည့်ဖြင့် စာရေးဆက်သွယ်ခဲ့ကြပါ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ထံ စာရေးသားသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာမက စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံအတွက် စိုက်ပျိုးရေးကဏ္ဍမှ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်မည်ဟု

ဦးဌာန် ချမှတ်လုပ်ဆောင်နေသူများ၊ ထောင်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းများစွာ ရှိမည့်နည်းတူ၊ မြန်မာနိုင်ငံတွင် စိန်တောင်ပေါင်းများစွာ၊ အစင်းဆည်ရေသောက်မှ ပေါက်ပြား၊ ပေါက်တူးတိုင်ထားသော ချိုတေးသံ အဖွဲ့ပေါင်းများစွာရှိမည် သေချာလှပါ၏။ ထိုအင်အားစုများကို ကျွန်တော်သည် အမှန်အားကိုးအားထားပြုပါ၏။ ကျွန်တော် နိုင်ငံ၊ ကျွန်တော် မြို့၊ အမိန့်ခံ၊ အမိလူမျိုး၊ သင့်နိုင်ငံ၊ သင့်လူမျိုးသည် ပေါက်ပြား ပေါက်တူး ကိုင်သောလက်များဖြင့် မုချမသွေ ချိုးဘိုးတက်စေရမည် ဖြစ်ပါသည်။

အသည်းထဲကစိတ်ဓာတ်

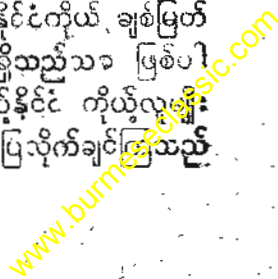
ယခုအထိ မြန်မာလူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်တွင် ကျွန်ုပ်တော်ရေးသားနေသည့်မှာ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်တတ်သောစိတ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုး ကြီးပွားစေသောစိတ်များသည် နိုင်ငံသားတိုင်း၏ နှလုံးသာထဲ အသည့်ထဲ၊ ဦးနှောက်ထဲတွင် ထူထောင်တည်နှင့် ရှိနေကြသည်သာ ဖြစ်ကြောင်းကို တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လျှို့ဝှက် မီးခဲပြု၍ ဖြစ်နေသော ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်လူမျိုးကိုချစ်သောစိတ်သည် ဇာတိချက်ဝဲ ရှိမျှနှင့် မီးကျိုးခဲလို ရဲရဲတောက်ဖြစ်လည်းဖြစ်၊ နိုင်ငံသားများသည် လူမှန်းသိမမှစ၍ နေ့စဉ်အထွက်သက်ကိုရှုထုတ်လိုက်ချိန်အထိ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ် ချစ်သောစိတ်ဓာတ်သည်ကား ရှိစမြဲ ဖြစ်ပါ၏။

မောင်စောနေလွင်ကဲ့သို့ တိုင်းရင်းသားလူငယ်များ၊ မာမာညွန့်ကဲ့သို့ ကျောင်းသူလေးများ၊ မောင်မြသွင်ကဲ့သို့ လူမေများ၊ မောင်ကျော်ဖေကဲ့သို့ ကျောင်းသားများ၊ မောင်ကြီးအေးကဲ့သို့ နီးထလာသူများ၊ ကိုစိုးလွင်ကဲ့သို့ တပ်မဟာသားများသည်လည်း ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်ကြပါ

ရွှေဘုန်းပွင့် စာကြည့်တိုက်နှင့် ပိဋကတ်တိုက်မှ စာပေအသိအမှတ်ရှိသော ရှေးဟောင်း သုတေသနဝါသနာရှင်များ၊ စာပေအသိအမှတ်ရှိသူများသည်လည်း ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်သောစိတ်သည်ထူထိုက်နေလှဲသားဝယ်ကိန်းဝပ်လျက်ရှိပါ၏။ မြင်းခြံမှ နေလေးဦးအောင်၊ ရွှေပုပ္ပား ဦးအုန်းခိုင်ကဲ့သို့သော လုပ်ငန်းရှင်များလည်း ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်လူမျိုး တိုးတက် ကြီးပွားစေချင်သောစိတ် ကိုယ် အမျိုး ကိုယ် ဘာသာ၊ ကိုယ် သာသနာ စည်းစိမ် ဝေပြေတည်တံ့ လိုသောစိတ်သည် ပိုလျှင်သာပိုမည် လျော့နည်းတတ်ဟု ကျွန်ုပ်တော်မထင်ပါ။

တစ်ဖန် ဦးဝင်းဖေကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်ဘော် ထွက်ပေါက်ရပြီးသူများ၊ ဆရာဝန်ကြီး ဦးတင်မြင့်ကဲ့သို့ နေလိုက နေလိုရသူများအပြားသည်လည်း ကိုယ့်နိုင်ငံ တိုးတက်ရေးအတွက် နေနိုင် မထိုင်နိုင် ထိုင်နေရာမှထ၍ ပေါက်ပြူးကိုင်၊ ခြံစည်းရိုးစည်းနည်းစနစ် လုပ်ဆောင်နေကြပါ၏။

လူမျိုးတစ်မျိုးအတွင်း၌ ကိုယ့်လူမျိုးအပေါ် ကိုယ်မည်ရွေးမည်မျှ ချစ်မြတ်နိုးကြသည် ဟူသော ကိစ္စတွင် အသက်ခမ္မာမီးကျောင်းမှုနှင့် မဆိုင်၊ ဘယ်အသက်ခမ္မာ ဝမ်းကျောင်းကို သူမှ နိုင်ငံတို့ ပို၍ ချစ်သည်ဟု မဆိုသာ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ချစ်ပုံချစ်နည်း ကွာချင်ကကွာမည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးသော စိတ်သည် ရင်ထဲ၌ အပြည့်အကျပ်ရှိသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အခွင့်မသာ၍သာ ရှိချင်ရှိမည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးအား မည်မျှချစ်သည်ကို အခွင့်သာပါက ပြလိုက်ချင်ကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဇာတိသွေးဇာတိမဂ်ရှိသော လူ
 ဖြစ်၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် သမိုင်းအစဉ်အလာရှိ၍ အ
 အတန်း မြင့်မားသော ယဉ်ကျေးမှုဖြင့် နေထိုင်လေကြသကဲ့
 ဖြစ်၏။ ရှေးမြန်မာကြီးများသည် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သွက်သွက်
 လက်လက်၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ၊ တည်တည်တံ့တံ့ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ
 ထုတ်မြစ်ချသွားခဲ့ကြ၏။ ဧရာဝတီ၊ ချင်းတွင်း၊ သံဇာတ
 စစ်တေးစင်းစသော ဤအရပ်တွင် နေထိုင်ကြသော တိုင်း
 စား ပြည်သူတို့သည် မြန်လည်း မြန်၏။ မာသည်း မာ
 ထိုကြောင့် မြန်မာဟူသောအမည်ကို ခံယူထားကြခြင်း
 ထည်း။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်
 လက်ထက်တွင်မှ လူညံ့ ဖြစ်ကြရတော့မည်လော။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တ
 လိုပါ၏။ ထိုကဗျာကိုဖတ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုယုံနိုင်ငံ ကို
 လူမျိုးအတွက် အကြိမ်ကြိမ် ကျိတ်၍ မျက်ရည် ကျဖူးပါ
 ဤကဗျာရေးသားသူမှာ ဆရာဇော်ဂျီ ဖြစ်ပါသည်။

ထလော့မြန်မာ အိုမြန်မာတို့

ထလော့မြန်မာ အိုမြန်မာတို့
 တို့ရွာတို့ပြေ၊ တို့ရွာမြေကား
 စေတီဘုရား၊ များလည်းများ၏။
 များပါလေလဲ
 တမဲ့မဲ့နှင့် ဆင်းရဲစိတ်မှာ

ကာလကြာလျှင်
 ယခုကားမျိုး၊ တညိုးညိုးနှင့်
 ပုထိုးမြင့်မောင်း
 ကျောင်းကြို ကျောင်းကြား
 လှည့်လည်သွားလျက်
 မစားလေရ၊ ဝမ်းမဝ၍
 ဆွမ်းဈာန်တင်နိုင် ရှိလိမ့်တကား။

ထလော့မြန်မာ အိုမြန်မာတို့
 တို့ရွာတို့ပြေ၊ တို့ရွာမြေကား
 ရေချိုသောက်ရန်၊ မြစ်ကြီးကန်နှင့်
 သီးနှံစပါး၊ များလည်းများ၏။
 များပါလေလဲ
 တမဲ့မဲ့နှင့်၊ ဆင်းရဲစိတ်မှာ
 ကာလကြာလျှင်
 မြင်သာမြင်ရ၊ မစားရ၍
 လောကပြိတ္တာ ဖြစ်လိမ့်တကား။

ထလော့မြန်မာ မြန်မာထလော့
 အားမပျော့နှင့်
 မဒလ္လာလုံလ၊ ဉာဏ်ရောင်ပြ၍
 ဝဝစားရန်၊ ဆွမ်းတင်ရန်ဟု
 ကြံပါကြကုန်၊ ကြံကုန်ကြလော့
 သူကအစ၊ ငါကအားလုံး

လက်ရုံးမြားမြောင်၊ ဉာဏ်မြားမြောင်နှင့်
စွမ်းဆောင်နိုင်စေ၊ စွမ်းကြံ့စေလော့
ဤမြေဤရွာ၊ ဘယ်ယူ ရွာလဲ
ဤညညစကား၊ ဘယ်သူ စကားလဲ
ထားဆောတာဝန်၊ ပွင့်ဆောလုပ်ငန်း
စိတ်ရွှင်လန်း၍
တစ်ဝမ်းတစ်စိတ် ညီအစ်ကား။ ။

မြန်မာတို့ နီးကြားကြလော့၊ ထကြလော့၊ အိပ်နေရာမှ
ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ၊ ထိုင်နေရာမှ၊ ဆေးလိပ်ဖွားနေရာမှ၊ လက်ခံ
ရည်ဆိုင်မှ ထကြလော့.....

ငါတို့ရွာ၊ ငါတို့ပြည် ငါတို့မြေတွင် စေတီ ဘုရား
ကျောင်း၊ ကန်၊ အဆောက်အအုံတို့သည် များသလား၊ မမေးပါနှင့်
မျှားလည်းများပါ၏၊ ပေါသလား၊ မမေးပါနှင့်၊ ပေါလည်း
ပေါပါ၏၊ ကြွယ်သလား မမေးနှင့်၊ ကြွယ်လွန်းလှပါ
သို့တော်....

ငါတို့သည် သူ့ကျွန်တဝတွင် မွဲသလား မမြောနှင့်၊ ထ
တည်း မွဲနေ၍ ဆင်းရဲသလား မပြောနှင့်၊ ဆင်းရဲစိတ်ထဲ
ကလေးကြွပါက မြင့်မားသော စေတီပုထိုး ကျောင်းကြ
ကျောင်းကြား၊ ဘုရားကြို ဘုရားကြားတွင် လှည့်သည်သွေး
လှေလျက် ဝမ်းကမဝ၊ ဆွမ်းမျက်လည်း မတင်နိုင်ဘဲ သူ့တောင်
စားဘဝ ရောက်ရှိလေမည် ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မြန်မာမာ မြန်မာများ

မြန်လည်းမြန်၍ မားလည်း မားသော အို မြန်မာတို့၊ ထကြ
မိသော၊ ငါတို့ရွာ၊ ငါတို့ပြည်၊ ငါတို့မြေသည် ရေချို
သောက်ရန် မြစ်ကြီး၊ ကန်ကြီး၊ ချောင်းကြီး၊ မြောင်းကြီး၊
အည်ကြီးတို့ဖြင့် သီးနှံစမ်းတို့ ဖွံ့ဖြိုး ကြီးထွား များလည်း
များပါ၏၊ သို့ပင်လျက် မြန်မာတို့သည် သူ့ကျွန်တဝတွင်
မွဲလည်း မွဲလှပါ၏၊ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေပါက ကလေးကြွ
ထွက် မြင်သာမြင်ရ၊ စားရတ် ကိုယ်ချမ်းသာတာ၊ ကိုယ်
ကြွယ်ဝတာ၊ သူများစားကျန်၍ မြင်သာမြင်ရ မကြင်ရဘဝဖြင့်
လောကပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။

မြန်မာတို့ အိပ်နေရာမှ ထကြပါ။ ကျောင်း၊ မြေဆင်း
နေရာမှ ထကြလော့၊ ထိုင်နေရာမှ ထကြပါ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊
ကားဖီဆိုင်မှ ထကြပါ၊ ဆေးလိပ်ဖွားနေ၊ ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ
ထကြပါ၊ ငါတို့တစ်ထွေ မခိုမကပ် ငါ့ကအစ၊ မင်းလည်း
အပါ၊ သူပါအဆုံး၊ အားလုံးအပိုင်း၍ လက်ရုံးမြားမြောင်။

ဉာဏ်မြေးမြေခင်နှင့် စွမ်းနိုင်သမျှ ဆောင်နိုင်သမျှ အစွမ်းပြု
လုပ်အားပြုကစ ဆောင်ကြပါလော့...။

ဤပြည် ဤရွာ၊ ဤနိုင်ငံသည် ဘယ်သူ့ နိုင်ငံလဲ၊
ငါတို့နိုင်ငံ၊ ငါတို့ရွာ၊ ငါတို့ပြည်သာ ဖြစ်ပါ၏။
ဤသည်စကား ဘယ်သူ့ စကားလဲ၊
ဤသည့်စာပေသည် ဘယ်သူ့ စာပေလဲ။

ဤစကားသည် မြန်မာစကား၊ ဤစာသည် မြန်မာစာ
ဤယဉ်ကျေးမှုသည် မြန်မာယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာ့ဥစ္စာ၊ မြန်မာ
ပစ္စည်းတို့ပင် ဖြစ်ပေရာ၊ တို့မြန်မာသည် မြန်မာ့ဇွဲ၊ လုံ့လ၊
ဝီရိယ၊ မြန်မာ့အားမာန်ကို အလုပ်နှင့် တာဝန်တွင် ထားကြ
လော့၊ မြန်မာ့စိတ်၊ မြန်မာ့ဝီဇာ၊ မြန်မာ့အသွင်၊ မြန်မာ
လက္ခဏာတို့ဖြင့် လုပ်ဝန်းသို့ ဝင်ကြပါလော့...။

ငါတို့ မြန်မာများသည် ငါတို့ မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွက်
တစ်စိတ်တစ်ဝမ်း တန်ညီတညွတ်တည်း ရှိကြစို့ တကား။

မြန်မာနိုင်ငံသည် စေတီဘုရား များလည်းများ၊ များပါ
သော်လည်း တမဲ့မဲ့နှင့်သာရှိ၏၊ တို့ပြည်တို့ရွာ၊ တို့ နိုင်ငံကား
ရေချိုသောက်ရန် မြစ်ကြီးကန်နှင့် သီးနှံ စပါးများလည်း
များ၏၊ များသော်ငြားလည်း တမဲ့မဲ့သာ ရှိနေ၏။

ဤကဗျာကို ဆရာဇော်ဂျီက ရေးခဲ့၏။ မြန်မာတို့သည်
ယာစကားမျိုး တည်းညီနင်းကျေခင်းကြိုကျောင်းကြား ဇရာပို
ကြားတွင် မစားလေရ ဝမ်းမာဘဲ ဆွမ်းမျှ မတင်နိုင်သေး

တဝသို့ မရောက်စေရန်၊ မြန်မာတို့သည် မြင်သာမြင်ရ မစား
ရဘဲ လောကဋီကာတဝသို့ မရောက်စေရန်၊ မလျှော့လို့လမှ
ဉာဏ်ရောင်ပြု၍၊ ဝဝစားရန်၊ ဆွမ်းတင်ရန်အတွက်၊ ကြံပါကြ
တုန်း၊ ကြံကြတုန်းပြီ။ သူကအစ၊ ငါကအဆုံး၊ အားလုံးပေါင်း
၍၊ လက်ရုံးမြားမြောင်၊ ဉာဏ်မြေးမြောင်နှင့်၊ စွမ်းဆောင်
လုပ်ကိုင်ကြပါစို့။

သည်တိုင်း သည်ပြည် ဘယ်သူ့ပြည်လဲ၊
သည်ရွာ သည်စကား၊ ဘယ်သူ့ စကားလဲ၊
သည်စာပေသည် ဘယ်သူ့ စာပေလဲ၊
ငါတို့ပြည် ငါတို့နိုင်ငံ၊ ငါတို့စကား၊
တို့ခေတ်တွင်မှ ညွှန်ကြရမှလား၊
တို့တစ်တွေသည် မြန်မာတွေပင် မဟုတ်လေသလား...။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဝိုင်အမ်ဘီအေ ဆရာတင်
ရေးစားသော တို့မြန်မာ သီချင်းကို သတိရ၍ ဘိုသီချင်းကို
ဆက်လက် ဖော်ပြလိုပါ၏။

တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည် မလွဲပါ

တကောင်းအဘိရာဇာ၊ တို့မြန်မာသာကီမျိုးဟာမိ
မညှိုးဂုဏ်တေဇာ၊ ယိုးဒယားနှင့် ကုလားတို့ပါ
တိုက်ခိုက်ကစ အောင်ခဲ့တာ တို့မြန်မာ။

စိန်မှန်ကင်းအစစ်၊ အပြစ်ကြီးဖြစ်ပါလျက်
ဆင်းတစ်လှည့်ကြုံရာ ထုံးနှင့်မသွေ
လောက ဓမ္မာထာပေ။

ငါတို့ကံခေ ဖြစ်ရပြန်သလေ
လို့ထော် အရူးကို စစ်လျှင်
မြန်မာပြေ ငါတို့ ငါတို့ပြေ
နောင်ညဒါန်း ဘယ်မကြေစရာ
ရာဇဝင်တင်သား မျိုးရိုးနွယ်တာ
ကမ္ဘာတစ်ခွင်မှာမြင့် မြန်မာအထင်အရှား၊
တို့ခေတ်တွင်မှ ညံ့ကြဘော့မှပသေး။

တို့မြန်မာ တို့မြန်မာ မဟုတ်လေသလား
(တို့မြန်မာ-ငါတို့မြန်မာ) ။
(ဒါ ငါတို့ မြန်မာ) ။ အားလုံးညီညီ
ယောက်ျားဘသား တို့မြန်မာ။

နောင်လာ နောက်သား ကောင်းစားဖို့ရာ၊
တို့ကိုယ်ကျိုးလုံးလုံးကြီးမပါ၊ ရဲရဲမြန်မာပီပီ
မြန်မာပြေ၊ တို့မြန်မာအိုပီ။

သခင်ကျင့်ကိုကျင့်ကြပါ၊ သခင်မျိုးဟေ့ တို့မြန်မာ၊
မိုးအောက်မြေပြင်မှ အထက်တန်းစိတ်နဲ့ စာမရီသွေး
တို့မြန်မာ။

(သံပြိုင်) ကမ္ဘာမကြေ မြန်မာတတွေ
(ဒါတို့ပြေ၊ ဒါတို့ပြေ၊ ဒါ ငါတို့ပြေ) ။
(တို့မြန်မာ) ၃

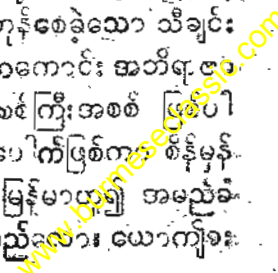
တို့တိုင်းရင်းသား အကုန်အစစ် တို့ပြေလို့ မှတ်ထင်း
တို့ဝတ္တရားပင် တို့မြန်မာသခင်
အမျိုးသားရေး ကြီးပမ်းကြပါ။

တို့မြန်မာဟေ့ တို့မြန်မာ၊
သော် အမျိုးသားရေးကို ကြီးပမ်းကြပါ၊
တို့မြန်မာဟေ့ တို့မြန်မာ။

အရှေ့ကနေဝန်း ထွက်သည်ပမာ
တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည်မလွဲပါ။

တို့မြန်မာ၊ ဟေ့ တို့မြန်မာ၊
မြန်မာပြည်ကစ်ဝှမ်းအကုန် တို့အိမ်မှတ်ပါ၊
တို့ယာမှတ်ပါ၊ အဲဒါ တို့မြန်မာ။

ဤသီချင်းသည် တို့မြန်မာ အစည်းအရုံးခေတ်တွင် မြန်မာ့
လွတ်လပ်ရေး ရရှိရေးအတွက် မြေကြီးတုန်စေခဲ့သော သီချင်း
ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် အကောင်းအဘိရာဇာ
တစ်ခုခုသည် မြန်မာသင်္ကေတဝင်မျိုး အစစ်ကြီးအစစ် ဖြစ်ပါ
လျက်၊ သူတစ်ပါးလက်အောက် ကျွန်ုပ်ပေါက်ဖြစ်ကာ စိန်မှန်
ကင်း အစစ်က ထင်းဖြစ်ရဖူးပြီဖြစ်၏။ မြန်မာတူ၍ အမည်ခံ
ပြီးကာမှ တို့ခေတ်ရောက်မှ ညံ့ကြတော့မည်လော၊ ယောက်ျား

၁၁၀ ချစ်စံဝင်း

အသားတို့ နှောင့်လာနှောက်သားများကောင်းစားရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးလုံးလုံးကိုယ်ကျိုးလုံးလုံးမပါစေရေသွေးကိုပြုကြပါ။

အမျိုးသားရေးကို ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ကြပါ။ မိမိနိုင်ငံ မိမိလူမျိုး တိုးတက်ကြီးပွားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြပါ။

ပြောင်းလဲလာသော မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေတွင် ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် ဆောင်ရွက်ကြပါ။ ကမ္ဘာတွင် မြန်မာဟူ၍ ဖြစ်ကား

တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည်မလွဲဖြစ်ပါ၏။ ဤသည်ကား မြန်မာနိုင်ငံအပေါ် မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ဦး မြန်မာကိုချစ်သူတစ်ဦး၏ အမြင် ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ဘယ်လိုနိုင်ငံ၊ မြန်မာလူမျိုးသည် ဘယ်လိုလူမျိုး၊ မြန်မာပြည်ကို နိုင်ငံခြားသားတို့က ဘယ်လိုမြင်၊ ဘယ်လိုတွေးသည် ဟူသော အချက်ကို ဤနေရာတွင် အနည်းငယ် ဖော်ပြလိုပါ၏။

ကင်တီကရစ်မှ ပရော်ဖက်ဆာ

Canady Craig ကို ကင်နီကရိတ်ဟု ခေါ်ကြ၏။ အခုအခါ မေမြို့ဟိုဘယ် ပြင်ဦးလွင်ဟိုဘယ်ဟု နာမည်ပေးထားသည်။

အလွန်လှပသော ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်၍ ယခင်က နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်များသာ ကည်းခိုရာ နေရာဖြစ်သည်။ ဟိုဘယ်ခေတ်လုံးကို ကျွန်းသားများနှင့် ဆောက်လုပ်ထား၏။ ဟိုဘယ်ခေတ်နှာစာကို နွယ်ပင်များနှင့် ဖုံးအုပ် တန်ဆာ ဆင်ထားပြီး ဟိုဘယ်ခေတ်ဆီသို့လာပါက ကွေ့ဝိုက်၍ထက်ရသောသမီး၊ ကျယ်ပြန့်သော ဟိုတယ်၏ ဥပစာနှင့် ခြံဝန်းကြီးအပြင် ဟိုတယ်အတွင်းသားသော ကျွန်းသားအိမ်လေးက နေချင့်စဖွယ်ဖြစ်ပါ၏။

Canady Craig သည် ယခင်က သစ်တောဌာနမှ ကည်းခိုရာဖြစ်၍ ကနေဒါမှ မစုတားကရစ် ဆောက်လုပ်ခဲ့သောကြောင့် Canady Craig ဟု အမည်တွင်နေခြင်းဟု ဆိုကြ၏။

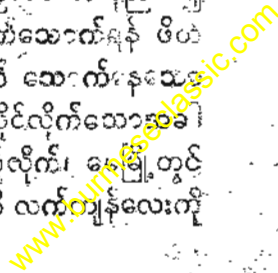
မည်မျှခွန်သည်ကိုကား မသိ၊ လှ-၍ နေချင်စဖွယ် မြန်မာ ဟိုတယ်လေးထစ်ခု ဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားသားများက ဤဟိုတယ် လေးကို မက်ခမာကြီး၏ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်မှ ကျွန်းလှေကား အကွေ့ကြီးအတိုင်း ခါးကြီးကိုဆန့်၍ ဒေါက်-ဒေါက်-ဒေါက် နှင့် ခြေသံပြင်းပြင်း နားဆင်းလာရသည်ကို နိုင်ငံခြားသား တိုင်းက ဂုဏ်ယူကြ၏။ နိုင်ငံခြားသားတို့သည် အထူးသဖြင့် ဥရောပတိုက်သားများသည် ဤဟိုတယ်အဝင်၌ ခြေထောက် ကို ကျဲကျဲကြီး ကား၍ ခါးစန့်စန့်ကြီးတွင် လက်ထောက်ကား Canady Craig ဥပစာရှိ မြက်ခင်း၊ ထိုမြက်ခင်း၏ အနောက်မှ ထင်းချွမ်းပင်များနှင့် မေမြို့ရွာခင်း၊ မေမြို့ရွာခင်း အနောက်မှ ရှမ်းပြည်နယ်၏ အလှအပကို ကြည့်ရှုရသည်ကို နိုင်ငံခြားသား တိုင်းက စည်းစိမ်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။

Canady Craig (ယခု မေမြို့ ဟိုတယ်)တွင် ကျွန်တော်၏ ထည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးနှင့် ၁၅ ရက်ခန့် တည်းနေခဲ့ဖူး၏။ နိုင်ငံခြားသားများသည် မေမြို့ဟိုတယ်၌ တည်းခိုကြရာတွင် ရေကရှားသည်၊ အယ်လောက်ရှားသလဲဆိုလျှင် ရေကိုလက်ဆွဲ ပုံးနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ ဆွဲယူသုံးစွဲရသည်တိုင် ယင်းတို့သည် ချွေး(ဂျီ)မများဘဲ ဟိုဟိုတယ်တွင် ကျေးကျွန်ုပ်တို့ တည်းခို ကြ၏။

ထိုဟိုတယ်တွင် ကျွန်တော်သည် H.Leedn Lefferts, Jr ဆိုသော ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ခဲ့ရပါ၏။ ထိုပါမောက္ခ ကြီးမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ Drew တက္ကသိုလ်မှ Professor Of Anthropology မနုဿဗေဒ ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူက အရှေ့တောင် အာရှနိုင်ငံများမှ လူမျိုး၏ ဓလေ့ နှင့် စသည်တို့ကို လာရောက် လေ့လာနေသူတစ်ဦးဟု ဆို၏။ အထူးသဖြင့် လမ်းအို၊ ကမ္ဘောဇီးယား၊ ထိုင်းနှင့်မြန်မာတို့၏ သဘာဝများကို လေ့လာ နေသူဖြစ်၏။ ပါမောက္ခ H.Leedon သည် မေမြို့မှ ဆရာတော် ဦးဇောတိကနှင့်လည်း ရင်းနှီး၍ နေသူဓလေ့စရိုက်များ၊ သဘာဝများကို ဦးဇောတိကနှင့် တွေ့ဆုံ သွားရောက် ဆွေးနွေးတတ်ပါ၏။ မှီငြိဘာသာ တတ် ပမ်းသော ပါမောက္ခ H.Leedon သည် ဗုဒ္ဓံသရဏ၊ ဣန္ဒြေမိ ပီသအောင် ရွတ်ဆို၍ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြနိုင်၏။ သို့သော် မိမိ၏ နာမည်ကိုကား ထမင်းစား ရေသောက်လေခက်သာ တတ်ပါ၏။

ပါမောက္ခ H.Leedon သည် အရပ်ရှည်ရှည် လူထွေးကြီး ဖြစ်၏။ ၆၅ နှစ် ကျော်လေး ကြီးပြီဖြစ်၍ မြန်မာပုဆိုး အနီ အကြေးကို အားရပါးရ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ခါးတွင် စည်း နည်းသော အမေရိကန်အဘိုးကြီး ဟုဆိုပါက မယားနိုင်ပါ။ တစ်နေ့ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခ H.Leedon နှင့် တွေ့ရာ သူက 'မင်္ဂလာညခင်းပ ဗျ' ဟု စေ၍နှုတ် တတ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က 'မင်္ဂလာပါ' ဟု ဦးခေါင်းကိုညှိတ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ အရက်သောက်ရန် ဖိတ် ခေါ်ပါသည်။ သူက ကျွန်တော် အရက် သောက်နေသော နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလို ကြည့်လိုက်။ မေမြို့တွင် ရွားပါးပါးဖြစ်သော ကျွန်တော် ဝိစ္စကို လက်ကျန်လေးကို

၁၁၄ ချစ်စံဝင်း

ကြည့်လိုက် ဖြစ်သွားရာ အလိုက်သိသော ပါမောက္ခကြီး
H. Leedon က သူသည် အရက်ပြင်းမသောက်ကြောင်း ပြောပြ
ပါ၏။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်လည်း ထက်ပြင်း ချလိုက်ခြင်း
အရက်ပြင်း မသောက်ပါက ဘီယာ သောက်ပါ'ဟု ဆိုလျှင်
သူက 'ကောင်းသားပဲ'ဟု ဆိုပါ၏။ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်မှ
မန္တလေး ရေခဲစီမံဘီယာတစ်လုံး မှာ၍ ပေးပါသည်။

ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံး ဘီယာ

အခမရိကန် ပရော်ဖက်ဆာကြီးသည် မန္တလေး ဘီယာကို
သောအခါ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်
လာသည်ဟု ထင်ရပါ၏။

မေမြို့ ဟိုတယ်မှ ဘီယာလောပို့သည့် သူငယ်က ကျွန်တော်
အား ကျောပေးရင်း လက်ခနာက်ပြန်ဖြင့် စားပွဲပေါ်တင်
သောဘီယာကို ပရော်ဖက်ဆာ H. Leedon သည် ဘယ်ပြန်
ပြန်ကြည့်ပြီးမှ 'ခင်ဗျားနုမည် ဘယ်သူလို့ပေါ်ပါသလဲ'
မေးပါ၏။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သည် မြန်မာ စေရေးဆရာတစ်ဦး
ကြောင့်၊ မေမြို့တွင် ဂျပန်လူမျိုးတစ်ဦးနှင့် သခွားစိုက်မျိုး
အတွက် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ

သူက ခင်ဗျား ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဘိယာကို မြင်ဖူး
ထလားဟု ဆိုပါ၏။ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးကြောင်း၊ ဗဟုသုတ
အဖြစ် ပြောပါဟု ဆိုသောအခါ၊ ကောက်ရိုးမျှင်များ ကပ်
တံဆိပ်တစ်ခြမ်းကွဲနေသော မန္တလေးဘိယာပုလင်းကို မြှောက်
ကာ ကမ္ဘာက အကောင်းဆုံးဘိယာတွေထဲမှာမန္တလေးဘိယာ
သည် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်ဟု ပရော်ဖက်ဆာကြီးက
ခင်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်သည် ဘိယာပုလင်းတွင် ပေကျ
နေသည့်များကို အနီးရှိ လက်သုတ်ပဝါနှင့်သုတ်၍ ယခုတိုင်
မရောက်လေးသေးသော ဖန်ခွက်ကို အော်တောင်းရပါသေး၏။
ဖန်ခွက်ရောက်လော့တော့ ဖောက်တံမရှိ၍ ကျွန်တော်နှင့်ရှိသော
မြန်မာတစ်ဦးက ဘိယာပုလင်းကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖွင့်ပေးရ၏။

ပရော်ဖက်ဆာ H: Leedon သည် မြန်မာပြည်၌ ဘိယာပုလင်း
ကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖွင့်သော အတွေ့အကြုံရှိပြီး ဖြစ်ဟန်တူပေ
၏။ သူက ယင်းကိုစွဲကို ဘာမှဝင်မပြောပါ။ ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ဖွင့်
ပြီးမှ သူ့ရှေ့ ရောက်လာသော ဘိယာကို ပရော်ဖက်ဆာကြီးက
သူ့ဟာသူ ဖန်ခွက်ထဲသို့ သောင်းထည့်ပါသည်။ ထို့နောက်
နည်းနည်းအရသာခံ၍ မြည်းကြည့်ရာ ဖန်ခွက်တွင်ကပ်နေသော
အမှန်တရား သူ့ပါးစပ်တွင် လာပေ၍ ပါမောက္ခကြီးသည်
သူ့ပါးစပ်ကို လျှာဖြင့်ခေးကြောကာ စားပွဲမှထသွားပြီး တွေ့
ပစ်လိုက်ပါ၏။ သူ့ထံသွားတော့မှ သူ ဘိယာခွက် နှုတ်ခမ်းများ
ကို ကျွန်တော်က ကျွန်တော် လိုချင် ဘေးကစဖြင့် ခပ်မြန်မြန်
သုတ်ထားပေးရပါ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် လက်သုတ်ပဝါနှင့်သုတ်ဖို့
အစားပါ၏။ လက်သုတ်ပဝါက ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်နေ၍
အယူနေရလျှင် ဖန်ခွက်အား သုတ်ခနဲသည်ကို သူ့မြင်သွား
နိုင်သဖြင့် အမြန်လုပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူသည်
အားပွဲသို့ပြန်လာကာ ခေါင်းတညိတ်တညိတ်ဖြင့် မေမြို့ညနေခင်း
၌ အေးမြမြတူတွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကောင်းဆုံး ဘိယာ
အမျိုးအစားတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော မန္တလေးဘိယာကို
အသေခံသောက်ရင်း ထိုခဏတွင်ပင် ပရော်ဖက်ဆာ H: Leedon
သည် ခေတ္တလေးနက် ဇိမ်ယစ်သွားတုန်တူပါ၏။

ကျွန်တော်က ပရော်ဖက်ဆာ H: Leedon အား လက်ကျန်
ဖန်ခွက်လေးကိုလည်း ဝေစုမခွဲ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံမှ ထွက်သော
ဘိယာကိုလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး တစ်ခုတူ
သောတည်းကပင် သမ္မာတရားများ အထော် ပွားလျက် ရှိပြီ
ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးလမ်း

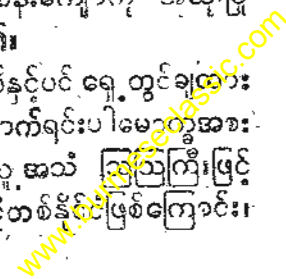
မန္တလေးဘိယစကို တစ်ဝိုက် ဝိုက်က ဇိမ်ခံရင်းမှ ပါပေး
 HJ Leedon သည် ကျွန်တော် အား ကျေးဇူးဆပ်ချင်စော
 ပေါ်လဲစာနှင့် တူပါသည်။ ထို့ ကြောင့်ပင် သူကထပ်၍ 'က
 ပေါ်မှာ အလှဆုံးမီးရထားလမ်းနဲ့ ကမ်းလမ်းကိုရော ခင်
 တွေ့ဖူးသလား' ဟု မေးပါ၏။ ကျွန်တော်က မတွေ့ဖူးပါဘူး
 ဆိုသောအခါ သူက မန္တလေးဘိယစကို တစ်ဝိုက်လောက်
 သောက်ရင်း မပြောချင်သလို ပြောချင်သလို အမူအရာလှူ
 နေပါ၏။ ကျွန်တော်က သူပြောပြချင်လို့မေးပြီး အမေးခံရသ
 မသိဘူးဆိုနေမှ မျက်နှာပေးတစ်မျိုး လုပ်ပြနေသည်ကို
 မလည်နိုင်ဘဲ 'ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမီးရထားလမ်းနဲ့ က
 လမ်းဟာ ဘယ်နိုင်ငံမှာရှိလဲ၊ ဘယ်ကားလမ်းလဲ၊ ဥပမာ
 တိုက်မှာလား၊ ဂျပန်မှာလား' ဟု မေးသောအခါ သူက ပို

အောင်ခင်ရယ်ပုံမျိုးရယ်၍ ထိုင်လျက်သားနှင့် သူ့ခေါင်းကြီး
 နှင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ကျွန်တော် နားအထိ တအားကြီးယိမ်းပြီး
 'ခင်ဗျားသိချင်လား၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမီးရထားလမ်းနဲ့
 ကမ်းလမ်းက မန္တလေးလား၊ ရှိမီးရထားလမ်းနဲ့ ကမ်းလမ်းတဲ့
 စာရေးဆရာရဲ့ ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော် အား မျက်စေ့ခင်းကြီး
 ထိုး၍ ကြည့်ပါ၏။

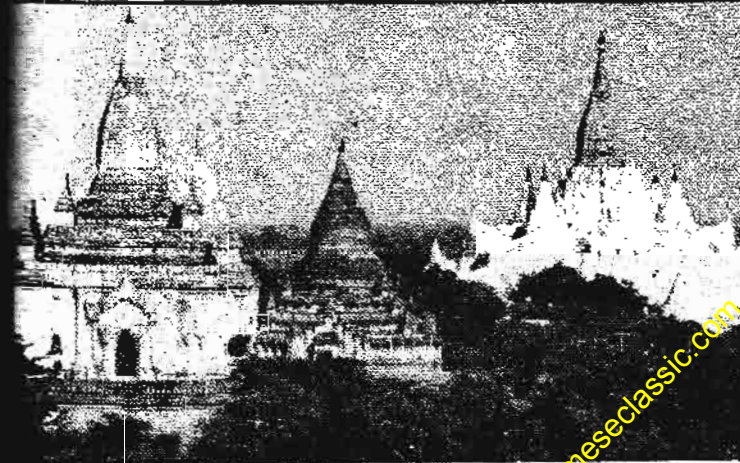
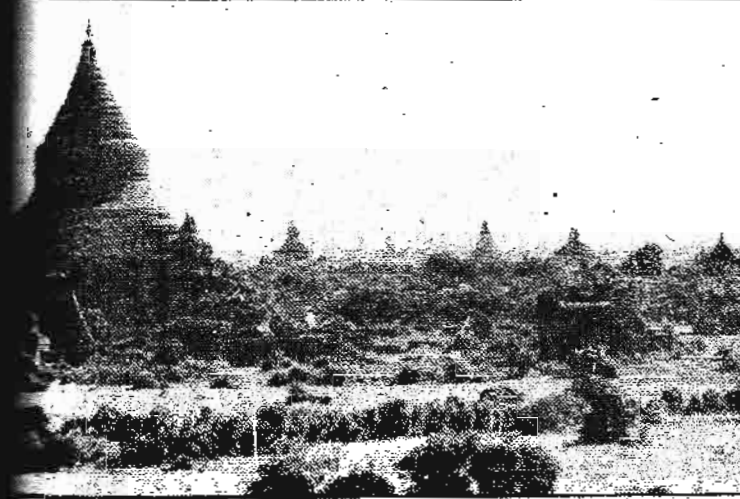
ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဘုရား.....ဘုရား..... ဘိယစလည်း
 တိုက်ရသေး၊ ဒီပရော်ဖက်ဆာနှင့်တွေ့မှ ငါချည်း ခံနေရပါ
 လားဟု စိတ်ထဲက မခံချင်သလို ဖြစ်သွားရပါ၏။

မန္တလေး-လားရှိုး မီးရထားလမ်းသည် အကွေ့ အကေးက
 တောင်ဆင်းတောင်တက်များ၊ သစ်တောများ၊ တောင်တန်းများ
 ထောင်စွယ်များကိုဖြတ်၍ ဖောက်ထွေးခြင်း၊ ကားလမ်းနှင့်အပြိုင်
 မြစ်ချောင်းများနှင့်အပြိုင်ရှိနေခြင်း၊ တောင်ဖြတ်တံတား၊ ဥမင်
 လိုက်ခေါင်းတို့ မီးရထားလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်တွင်ရှိခြင်း၊
 အခက်အခဲ အလှူအပ သစ်ပင်ပန်းမန်၊ သားကောင်တို့ရစ္စာန်
 အစုံအလင်ရှိခြင်း စသော အင်္ဂါစုံသော မီးရထားလမ်းတစ်ခုဟု
 ဆို၏။ မန္တလေး လားရှိုးမီးရထားလမ်းပေါ်မှ ဂုတ်ထိပ်တံတား
 သည် သံဝက်အူ အထိုးအဆက် တစ်ဆန်းကျော်ကို အသုံးပြု
 တည်ဆောက်ထားသော တံတားဟုဆို၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ရှေ့တွင်ချထား
 သောဝိစုံကို နှစ်ခွက်လောက်ဆင့်သောက်ရင်းပါ မော့တွဲအား
 မျက်စေ့ခင်းထိုးကြည့်မိပါသည်။ သူက သူ့အသံ ဩဇာကြီးဖြင့်
 'မြန်မာနိုင်ငံသည် သာယာဝေသာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်ကြောင်း၊

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် သဘာဝ အလွန်ကောင်းကြကြောင်း
 ဘယ်လူမျိုးမှ တစ်ကြိမ်တွေ့ရုံဖြင့် အရက်တိုက်၊ ထမင်းတွေ
 မရှိကြောင်း၊ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် တစ်ကြိမ်တွေ့ရုံဖြင့် အဝတ်
 အစား၊ ခြုံစရာအစာပင် အလကားပေးတတ်ကြောင်း၊ ဤ
 စေတနာရှိသော လူမျိုး ရှားကြောင်း၊ သူသည် လွန်ခဲ့သော
 နှစ်က မြန်မာနိုင်ငံသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်၊ ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း
 မြန်မာလူမျိုးတို့၏စိတ်ဓာတ်ကို သူသိကြောင်း၊ မိမိသည် နေ့
 ပေဒုပါမောက္ခတစ်ဦးအနေဖြင့် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ချစ်ဖွယ်
 ကောင်း၍ ပေးစားဖွယ်ရာလေ့ စရိုက်များကို သိရှိကြောင်း
 များကို ပြောရင်းက ကျွန်တော်အား မျက်စိစင်ဆိုးက
 နောက်တစ်ခုအား ဦးမည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးဟာ
 အချောဆုံးလဲ ဟု ဆိုပြန်ပါ၏။

ကမ္ဘာ့အချစ်ရပ်မှ စရီးသည့်ထောင်မင်းများရွာတို့ ခက်ခက်ခဲခဲ လာရောက်

ကြည့်ရှု ကြည့်ညှိ ရသော ပုဂံ၏အလှ။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြန်မာအမျိုးသမီးများ ဒုတိယအလှဆုံး
ပါမောက္ခ LEEDON ကဆိုသည်။ "

ဟောဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်မ အလှဆုံး

ကျွန်တော်က ဒီတစ်ခါ ဒီပါမောက္ခနှင့် အရှက်မကွဲရလေအောင် မြန်မာအမျိုးသမီး အချောဆုံးဟု ပြောရန်ရှိတော့၏။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြန်မာအမျိုးသမီး အချောဆုံးဆိုကားကိုးတာ့ ကျွန်တော်လည်း မှန်မည်ထင်၊ စာယ်လူမျိုးအမွှာထွင် အချောဆုံး ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော် မသိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် - ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေဟုဆိုကာ ဒီတစ်ခါတွင်လည်း မသိပါဘူး။ အုရှ် ပြောလိုက်ရာ ပါမောက္ခ Leedon က 'ကမ္ဘာပေါ်မှာ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆိုတာက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဒီယက်နမ် အမျိုးသမီးများသည် ပထမအလှဆုံး' ဟု ဆို၏။

သူက ပထမဟူသောစကားကိုထည့်သုံးသဖြင့် ကျွန်တော်က ခုတိယအလှဆုံးကံရောဟုမေးရာ ပါမောက္ခအတိုးကြီး Leedon က မြန်မာအမျိုးသမီးများသည်ကမ္ဘာပေါ်တွင် ခုတိယအလှဆုံးဟုဆို၏။ ကျွန်တော်က ဟုတ်ရှုလား ပရော်ဖက်ဆာရှ် ဟု မေးရာ

သူက မိမိသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ခရီးလှည့်လည် သွားလာနေ
 ဖြစ်ကြောင်း၊ အနောက်နိုင်ငံသားများ၏ အသားအရေအ
 ကြမ်းတမ်း၍ အရင်အမေမင်းနှင့် အရွယ်အစား အချိုးမ
 ကြောင်း၊ ဂျပန်၊ မြန်မာ၊ အိန္ဒိယလူမျိုးများ၏ အသားအရေအ
 ချောမွတ်၍ ဒီလိုအသားအရေမျိုးရရှိဖို့မလွယ်ကြောင်း၊ ပန်
 ၍ မရကြောင်း၊ မျိုးရိုးဗီဇ ရေမြေသဘာဝကြောင့် ချော
 လှပရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လှပသော အမျိုးသမီးများထဲတွင်
 ဂျပန်ပါသော်လည်း ဂျပန်မများသည့် အသားဖြူလွန်းကြောင့်
 အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးများသည် အညိုလွန်းကဲကြောင်း၊ မြန်မာ
 ဗီယက်နမ်တို့တွင် မဖြူလွန်း မမည်းလွန်းသော အသားအ
 ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဗီယက်နမ်၊ မြန်မာအမျိုးသမီးများ၏ အ
 အမေမင်းသည် မျက်နှာဆံစပ်မှ မေးစေအထိ၏ ခုနစ်ဆန့်
 ကြောင်း၊ ကျ်အချိုးအဆံသည် အလွန်ပြေပြစ်သော အချိုးအ
 ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကြောင့် မြန်မာအမျိုးသား ဖြစ်ရသည်
 ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကမ္ဘာ
 ပေါ်တွင် အလှဆုံးအမျိုးသမီးများကို ချစ်ရေးဆို လက်ထပ်
 ရရှိသော အမျိုးသားကောင်းတို့၏ အဖြစ်ကို ရရှိကြသော
 ကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါ၏။

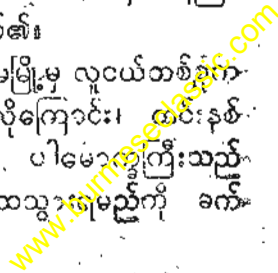
ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ချည်း ခံနေရသော
 ကြောင့်၊ ဘီယာတစ်ပုလင်းစာ စာနံသောက်ပါပြီ၊ ထပ်ပြီးမပြော
 ပါနဲ့တော့ဟု တောင်းပန်ရပါ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ပါလာသော ဂျပန်အမျိုးသားက 'ထို
 အမျိုးသမီးများရောမလှဘူးလား' ဟုမေးသောအခါ ပါမောက္ခ

Leedon က ထိုင်းအမျိုးသမီးများသည် မြန်မာလေ့စက် မချော
 ကြောင်း၊ ထိုင်းအမျိုးသမီးများထက်စာလျှင် မြန်မာအမျိုးသမီး
 များကပိုချောကြောင်း ပြောပါ၏။ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ဂျပန်က
 ပြီးခဲ့သောနှစ်က ကမ္ဘာ့အလှမယ်ဘွဲ့ကို ထိုင်းမှ ရခဲ့ကြောင်း
 ပြောရာ ပါမောက္ခ Leedon က မြန်မာတို့ဝင်မပြိုင်၍ မရခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာအမျိုးသမီးလေး မသန္တာဆိုသူသည် ထိုင်း
 နိုင်ငံမှနေ၍ ကမ္ဘာတွင် အလှပြိုင်ရာ ပထမ ရခဲ့ဖူးကြောင်း၊
 ထိုင်း အမျိုးသမီးများ မလှမဟုတ်၊ မြန်မာတို့နှင့် ရေကြော
 မြေကြော တစ်ဆက်တည်း လှကြပါသည်။ သို့သော် မိမိအနေနှင့်
 မြန်မာ အမျိုးသမီးများ၏ အလှကို ပိုကြိုက်လည်ဟု ပြောပြ
 ခဲ့ပါသည်။

ပါမောက္ခ Leedon ၏ ထူးခြားချက်မှာ အင်္ဂလိပ် စကား
 ပြောရာတွင် တစ်ဖက်သား လုံးစေပတ်စေ နားလည်အောင်
 ပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စာ အလွန်ညံ့သူ
 ဖြစ်ရာ သူက ကျွန်တော် နားလည်လောက်သော စကားလုံး
 များနှင့် လုံးစေပတ်စေ နားလည်အောင်ပြောနိုင်ပါ၏။ ထို့ပြင်
 သူ့အမူအရာတို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံ မေမြို့၌ ခေတ္တလာရောက်
 နေထိုင်ရခြင်းကို သူ အိမ်သူ ရှာထင်မှတ်ကာ အားရပါးရကြီး
 ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး နေထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေစဉ် မေမြို့မှ လူငယ်တစ်ဦးက
 ပါမောက္ခ Leedon နှင့် စကား ပြောလိုကြောင်း၊ ထင်းနစ်
 ကွင်း၌ လူစုပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ ပါမောက္ခကြီးသည်
 ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောနေရာမှ ထသွားရမည်ကို ခက်

နေဟန်ရှိ၏။ တစ်ဖန် လာခေါ်နေသော လူငယ်များအားလည်း
 မငြိမ်းလိုဘဲရှိရှာ၏။ သူ၏အဖြစ်မှာ လိုက်သွားရလည်းကောင်း
 နေရလည်းအခက် ဖြစ်နေသည်ကို ရှမ်းပြပါ၏။ ယင်းကိစ္စ
 တယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူးဟု ဆိုရာ ကျွန်တော်က
 ဤကိစ္စသည် မြန်မာလူမျိုးတို့တွင် ရှိကြောင်း၊ ပါမောက္ခ
 Leeton အနုနှင့် အရှေ့တိုင်းနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိ၍ ယခုလိုဖြစ်
 ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မြန်မာဘာသာနှင့် (အားနာတယ်) ဟု
 ခေါ်ကြောင်းပြောရာ ထိုကံအားနာတယ်ဟူသော စကားကို
 အင်္ဂလိပ်သဘောနှင့်စကားလုံးရှာနေပါသေး၏။ သို့သော်လည်း
 ကျွန်တော်က လူငယ်များနှင့် စကားပြောဖို့ကလည်း အရေးကြီး
 ပါတယ်။ သွားပါဟု ဆိုမှ ပါမောက္ခကြီးသည် ကျွန်တော်ထံ
 ခိုင်းမှ ထ၍ သွားပါ၏။

ပုဂံ ညနေခင်း

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးနှင့် မန္တလေးသို့ ရေး
 အားပူးပါ၏။ ရေးသွားသူမှာ ဂျပန်အမျိုးသားဖြစ်၍ ကျွန်တော်
 နှင့် သွားသီးအထူစိုက်သော မစ္စတာ ဆဒါးအိုး ဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော်တို့သည် ညနေသုံးနာရီခွဲခန့်ထားဖြင့် မန္တလေးသို့
 ရောက်ခဲ့ရာ ရထားထွက်ပြီး ငမိုးရိပ်ချောင်းကို ကျော်သည်နှင့်
 ရထားဆဒါးအိုးသည် ရထားဖြင့်ဖြတ်သွားနေသော လယ်ကွင်း၊
 မြို့ကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြည့်သည်။ ဇွန်လအတွင်း မိုးရာသီ
 တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးများတွင် ရေများ ပြည့်
 နင်း အချို့ လယ်ကွင်း၊ လယ်ကွက်များတွင် မျိုးထေဇင်ထား
 ခြင်း၊ ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးများတွင်ကား တဲ
 ယ်လေးများကို ဟိုတစ်နေရာ ဒီတစ်နေရာတွေ့ရ၏။
 ဆဒါးအိုးသည် ညနေချိန်မိုးတဖွဲဖွဲနှင့် ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်း
 မြင်းပြင်ကြီးကိုကြည့်၍ သိပ်လှတာပဲ အင်မတန်လှတဲ့မြင်ကွင်း
 ဂျပန်မှာ ဒီလိုမရှိတော့ဘူး။ တိုက်တာအဆောက်အအုံတွေနဲ့
 နယ်ပယ် အလုပ်ရုံတွေ ပြည့်နေပြီဟု ပြောပါ၏။

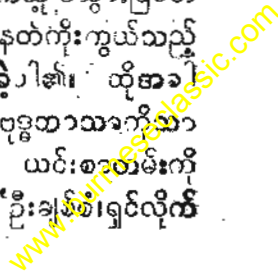
ဆေးအိုးထဲသို့ မေမြို့သို့ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်ကို ရောက်ရုံနဲ့ မြန်မာပြည် ရောက်ပြီလို့ ထင်နေတာ၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်ရုံနဲ့ မြန်မာပြည်ကိုရောက်တာမဟုတ်သေးဘူး၊ မေမြို့ဟာ ရာသီဥတုပေး၊ မြင်ကွင်းပေး တကယ့်ကို သာယာတဲ့နေရာပဲဟု ဆို၏။ ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးများနှင့် အေးမြသော ရာသီဥတုကို ပို၍သဘောကျဟန်ရှိ၏။ မေမြို့ ကန်တော်ကြီးသို့ ရောက်သော အခါ သူသည် သူ၏ရည်းစားနဲ့လမ်းလျှောက်ဖို့ နေရာတစ်ခုခုကို ရွေးရမယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမျိုးကို ရွေးမှာပဲဟု ဆို၏။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန် ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သူ Mr. Eishi Miyasaka နှင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မေလအတွင်းက မန္တလေး ဟိုတယ်တွင် အတူတည်းခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်က မြန်မာဖြစ်နေ၍ မန္တလေး ဟိုတယ်က ကျွန်တော်ကို ဘီယာ မရောင်းသဖြင့် Eishi Miyasaka ကို ဘီယာ ဝယ်ခိုင်းကာ သောက်ကြရာမှ ရင်းနှီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က Eishi Miyasaka အား မြန်မာပြည်ကို သဘောကျရဲ့လားဟု ဆိုသောအခါ သူက မန္တလေး နန်းတော်ကြီးကို တွေ့ရတော့ ခရီးရှေးက အတိတ် သမိုင်းဆီကို Time Machine နဲ့ ရောက်လာလို့ပဲ၊ ပုဂံ၌ညနေ ခင်း ရော့ဝတီကမ်းနံဘေးမှာ ထိုင်ရတာကတော့ အရသာ အရှိဆုံးပါပဲ၊ နေထွက်လာတဲ့ ပုဂံ နံနက်ရှုခင်းကို ကျွန်တော် မမေ့တော့ပါဘူးဟု ပြောဖူးပါ၏။

ဥရောပတွင် မရှိသော အလှ

ထစ်ဖန် ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၄ ခုနှစ်လောက်က ပြင်သစ် ကျောင်းသူ မသူဇာနှင့်သိကျွမ်းခဲ့ဖူး၏။ မသူဇာသည် သူ၏ Ph.D အတွက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာရောက်၍ အနော်ရထာမင်း လက်ထက်က ဆည်မြောင်းများ ဖောက်လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ယင်း ဆည်မြောင်းများအား မည်သို့ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ အနော်ရထာမင်း ဆည်မြောင်းများကြောင့် လူခလေးရိုက်နှင့်လူ နှုတ်အဆင့် မည်သို့မည်ပုံပြောင်းလဲလာခဲ့သည်ကို သုတေသနပြု ထုတ်ဖော်ရေး၍ တွဲယူရန် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဟု ပြောပါ၏။

သို့သော် မသူဇာသည် ကျောက်ဆည်ဘက်သို့ မသွားဖြစ်ဘဲ ထိုနန်းကျွန်း၌သာ လေ့လာပြီး၊ မြန်မာတို့ နတ်ကိုးကွယ်သည့် ကြောင်းကိုသာ လေ့လာပြီး ပြန်သွားခဲ့ပါ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မသူဇာအား မြန်မာတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ ကိုးကွယ်တာ၊ နတ်ကိုးကွယ်သူများ မဟုတ်၍ ယင်းစာတမ်းကို ရေးရန် တားမြစ်စေသောအခါ၊ မသူဇာက 'ဦးချစ်စံ၊ ရှင်လိုက်

ကြည့်၊ ရန်ကုန်က အိမ်တွေ အားလုံး အုန်းသီးဆွတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အိမ်မှာလဲ ဆွတာပဲ၊ သင်္ကန်းကျွန်းမှာ ဆိုရင် အိမ်တိုင်းစေ့ပဲ၊ ဘုရားစင်ကိုတော့ မြင့်မြင့်တင်တင် ကိုးကွယ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် နတ်ကို ပူးဇာ်တာကျတော့ ထာဝရတနာ ခုံလို့ပါပဲ ဟု ဆို၏။

မြန်မာနှင့် နတ်ကိုးကွယ်မှု စွာတမ်းကို မသုဇာအကုန်တော် မရေးစေချင်သည်မှာ သူများထက် အထင်အမြင် မှားစိုး၍ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ပြင် တတယ်တမ်းမြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံ ဖြစ်ပေရာ၊ နတ်ကိုးကွယ်သော နိုင်ငံဟူ၍ အထင်ရောက်သော မှားကိုလည်း စိုးရိမ်သဖြင့် တားမြစ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မသုဇာသည် မြန်မာတို့၏ နတ် ကိုးကွယ်မှု စာတမ်းနှင့်ပင် သူ့သုဇာ Ph;D ဘွဲ့ကို ယူခဲ့ပါ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် မသုဇာအား ပဲရစ်မြို့နဲ့ရန်ကုန်မြို့ တယ်မြို့က ပိုလှသလဲဟုမေးရာ မသုဇာက 'ဒီလိုဖြေလိုမရဘူး ဦးချစ်စံရဲ့၊ ပဲရစ်မှာ လူတာတွေ အများကြီးရှိသလို ရန်ကုန်မှာ လူတာတွေလဲ ရှိတာပဲ၊ ဥပမာ အင်းလျားကန်နဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်လို လှပတဲ့ အလှမျိုး ပဲရစ်မှာမရှိဘူး၊ အင်းလျားကန်ရဲ့အလှက ရန်ကုန်ရဲ့အလှပဲ၊ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုး ဥရောပမှာ ရှားပါတယ်' ဟု ဆို၏။

ကျွန်တော်တို့သည် နိုင်ငံခြားမှ လာသော ပြက္ခဒိန်များကို ကြည့်၍ ဂျပန်အပါအဝင် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ အလွန်လှကြောင်း ချီးကျူးပြောဆိုရင်း နိုင်ငံခြားရှုခင်း ပြက္ခဒိန်များကို

ကျွန်တော်တို့၏ ဧည့်ခန်း နံရံများတွင် အမြတ်တနိုး ချိတ်ဆွဲခဲ့ပါ၏။ အချို့ နိုင်ငံခြားပြက္ခဒိန်များသည် ဓာတ်ပုံပညာနှင့် ပုံနှိပ် ဧည့်ခန်း ပိုမိုတိုးတက်သဖြင့် ပြက္ခဒိန်တွင် ပို၍ လှနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း လှည့်လည် သွားလာ သောအခါ နိုင်ငံခြားပြက္ခဒိန်များတွင်ပါသော ရှုခင်းများထက် ပိုမို လှပသော ရှုခင်းများ အချားအပြားကို တွေ့ခဲ့ပေ၏။ ဓာတ်ပုံ ပုံနှိပ်နည်းများနှင့် မြန်မာ ရှုခင်းများကို ကြေစက္ကူ ပေါ်တွင် ရိုက်လိုက်ပါက ကိုယ်နိုင်ငံမှကိုယ် တစ်ဆက်လုံး ခွဲခွာ ဖြစ်တော့မည် ဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့၏ ပုံနှိပ်ပညာ ဓာတ် မပီ မှု ကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့၏အလှကို စာရွက်ပေါ်တွင် မပြနိုင်ခြင်း၊ ပြသခွင့် မရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

တို့ဖြစ်တို့ရွာ အလှကမ္ဘာ

ကျွန်တော် နိုင်ငံ၏ အသုအပများကို တင်ပြလိုပါ၏။ စတုရန်းကား၊ ဝပလီ၊ လုံးသာ၊ ကျောက်ဖြူ ဝန်းကျင်၊ ကျောက်ဖြူ ချောက်တလုံး ကမ်းခြေ၊ ကုသားတန် မြစ်တစ်လျှောက်ရှုခင်းများ၊ ပလက်ဝမုအထက်သို့ဘက်ခလ ကုလတန်မြစ်သည် ပို၍လှခလ ဖြစ်ပါ၏။

ကုသားတန် အထက်ပိုင်းသည် ကမ္ဘာ့စံချိန်မီ ရှုမျှော်ခန်းများကို တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် ဆက်ထားသော နေရာမျှ ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ဖန် ကျောက်ဖြူတစ်ဝိုက်ရှိ ပင်လယ်အနေအထား ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျော်ကြားသော သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်ရန် အခြေအနေကောင်းများကို ရထားပါ၏။ ကျောက်ဖြူဝန်းကျင်တွင် အဘယ်မျှ ကြီးမား

သင်္ဘော၊ ဘယ်နှစ်စင်းထားမည်လဲ၊ ဘယ်နှစ်စင်း အဝင်အထွက် ဖြစ်မည်လဲ၊ လားနိုင် ထွက်နိုင်သော ဆိပ်ကမ်းနေရာကြီး ဖြစ်ပါ၏။ သေကွယ် နေကွယ်ရ၍ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သော နေရာ ဖြစ်သည်။

ဝိသေသတိုင်းကား ဗားရီ၊ မက်ပူရမြစ်၊ ဟားခါး၊ ဖလမ်း၊ ဦးတိန်၊ အားလုံး အလှချည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဝိသေသတိုင်း မြင်လွန်းသော တောင်တန်းများနှင့် နိမ့်လွန်းသည့် မြစ်ကြောင်းများ၊ တောင်ပေါ် သဘာဝနှင့် အလှ မြင်မြင် အမျှတိုင်း ရှုမျှော်ခင်းကြီးများသာ ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း မြစ်ဖျား ရောဒေသတွင် ရေခဲတောင်များ၊ ရေခဲမြစ်များ မေခနှင့် မေလီခ အပါအဝင် မြီးတံဘားများ၊ တသွင်သွင် စီးနေသော မြစ်ချောင်းများနှင့် ရေအောက်မှ ကျောက်တောင် ကျောက်စရစ်ခဲများက မျှော်လို့ မဆုံးသော အလှမျှားကို မွေးထုတ်၍ မကုန်နိုင် သောက်အောင် ရှိပါ၏။

ကမ္ဘောဇ၏ အလှသည်ကား တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ကမ္ဘောဇသည် အလှမျိုးစုံသည်။ တောင်များအထပ်ထပ်၊ လျှိုမြောင်များ အသွယ်သွယ်၊ မိုးထိုးနေသည့် တောင်ထိပ်မှ မီးခိုးထွက်နေသော တံခလ၊ အပါအဝင်-မြစ်များ၊ ချောင်းများ၊ အင်းလေးစွဲသို့သော တောင်ပေါ်ကန်များ၊ ရေတံခွန်များကား ရင်ထပ်မျှသာ အံ့ဩစရာ ရှုခင်းများ ဖြစ်ပါ၏။

ကမ္ဘောဇရဝတီကား မိုးပြု၊ ဘီလူးချောင်း၊ ငွေတောင် စသည့် အံ့ဩစရာ ကန်အထပ်ထပ်၊ ပန်းအစုံစုံ အကွေ့ အကောက် မျိုးစုံ

၁၃၂ ချစ်စံဝင်း

သော တောင်ကွေ့ တောင်ပတ်လမ်းများက ကန္တာရဝတီ အလှကို အမြဲသစ်လွင်နေပါ၏။

ဇွဲကပင် အခြေစိုက်သော သံလွင်၏ အလှကား ရှုမငြိမ့်အောင် ရှိ၏။ နက်ရိုင်းသည့် တောများနှင့် ဒေါ်နတောင်တစ်စည် အလှအပများစွာကို သိပ္ပံကံသိမ်းဆည်းထားရာ အပြစ်သည်။

ရာမညတိုင်းတွင်ကား ပင်လယ်၏ အလှအပ၊ သစ်ကြီးဝါးကြီးများနှင့် မျှော်မဆုံးနိုင်သော ရာဘာ တောအကျိုက်မရော၊ ကျိုက္ခမီ စသော နေရာမှ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်အပါအဝင် မော်လမြိုင် ဝန်းကျင်သည် ရာမည၏ ကြည်သာမေးဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပါ၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းသည် နတ်မြစ်ဝိတိုရိယအစုအထိ မိုင်ပေါင်း ၁၃၀၅ မိုင် ရှည်လျှောက် မြန်မာကမ်းရိုးတန်းသည်လှပရုံသာမက အဖိုးတန်၏။ မြိတ်ကုမုဆိုးလျှင် ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်များ များပြားလှ၍ သူ့အောင် လှပသော ဒေသကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ပုလဲကျွန်းသည် ပုလဲများကိုသာ ထုတ်လုပ်ပေးသော နေရာမဟုတ်။ အလှအပများတိလည်း ထုတ်လုပ်ပေးသော နေရာ ဖြစ်၏။ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းဝယ် သိန်းသန်းကုဋေ ရှိသော ဝါးအုပ်ကြီးများ တွေ့ရသည်မှာ ရင်တလုပ်လုပ် တုန်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။

တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းတွင် ပေလီကုသို သာယာသော ကမ်းခြေ အခြေခံအခြေအနေ ရှိပါသည်။ သို့သော် လမ်း

ကံသွယ်မှု အခက်အခဲကြောင့် ယင်းအလှအပတို့မှ မပေါ်ပိုင်ဘဲ ရှိနေကြပါ၏။

ရာဝတီမြစ်ကြီးသည်ကား အသုံးကျရုံသာမက ဆီနှင်းအောင်များရှိရာ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားမှ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရောက်သည့်တိုင် ဝဲယာကမ်းတိုင်းသည် ပန်းချီကားချုပ်များကို ဆက်၍ထားသလို လှပါ၏။

ပြုဆိုသော ဖြစ်ရပ်များစွာ၊ လူတထူး၏ ကျေးဇူးကို သိတတ်
သော စိတ်သဘောထား များစွာ၊ ညွှာတာမှု၊ ထေးကယ်ထားမှု၊
အနားမှ အမြော်အမြင်ရှိမှု စသော ဖြစ်ရပ်များစွာဖြင့် ကမ္ဘာ့
ဦးထူးသော သမိုင်းဖြစ်သည်။ ထိုသမိုင်းသည် တိုင်းရင်း
အား လူမျိုးများစွာဖြင့် စုံပေါင်းဖွဲ့စည်းထားသော 'မြန်မာ့
သမိုင်း' ဖြစ်၏။ ထိုလူမျိုးသည် မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်၏။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုသည် မနေ့တစ်နေ့ကမှ တည်ဆောက်
ထားသော ယဉ်ကျေးမှု မဟုတ်၊ မြန်မာတို့သည် ပျူခေတ်ကပင်
အက၊ အလှ၊ အပြုံး၊ ဟန်၊ မာန်၊ ထန်နှင့် တည်တံ့ခိုင်မြဲမှု
ရှိသော ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုသည် အိမ်နီး
ချင်း နိုင်ငံများသမုတ နိုင်ငံတကာကပါ ခံ့ညား ရသော
ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်ပါ၏။

စိတ်မရှိုင်းသည့် 'တို့သမိုင်း'

ကျွန်တော် ဆိုချင်သည်က ဤကဲ့သို့ လှပမြတ်နိုးစေ
နိုင်ငံသည် ကိုယ်ခေတ် ကိုယ်အခါကျမှ ညံ့ကြတော့မ
လော၊ မြန်မာနိုင်ငံသည် လှပသော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ ဖြစ်
သစေမက တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတို့ စုပေါင်းနေထိုင်ရာ မြန်မာ
နိုင်ငံသည် ရှည်လျားသော သမိုင်းနှင့် မြင့်မားသော ယဉ်ကျေး
မှုတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ဆော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလည်း ဖြစ်၏။

မြန်မာ့ သမိုင်းသည် တကောင်း၊ ဆရာခေတ္တရာ၊ ပုထိုး
စစ်ကိုင်း၊ ဆင်းဝါ၊ ကုန်းဘောင် စသည်တို့ဖြင့် ရှည်လျားသော
သမိုင်းစဉ်တွင် သူရဲကောင်းပေါင်း များစွာ၊ ပညာရှိပေါင်း
များစွာ၊ ဆတ္တိကိုပြုစော ဖြစ်ရပ်များစွာ၊ နှလုံးသားမေတ္တာ

ဤသည်တို့ကား မြန်မာ ဟူ၍ ဖြစ်ရသည်မှာ သိမ်ငယ်စရာ
မဟုတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာလူမျိုးဟူသည် သမိုင်း အစဉ်
အလုံးနှင့် လူကြွယ်ဝသော နိုင်ငံတွင် နေထိုင်သော လူမျိုး
ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြချက် ဖြစ်ပါ၏။

ဤမျှ လှပ ထည်ဝါသော ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်း အစဉ်အလစ
တို ပိုင်ဆိုင်သည့် လူမျိုးသည် ကျွန်တော်တို့၊ ခင်ဗျားတို့ လက်
ထက်တွင်မှ ညံ့ကြရလျှင်တော့ သမိုင်းအမြင် ညစ်ကြတော့မည်
ဖြစ်၏။

ယခု တင်ပြချက်သည် မြန်မာပြည်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာ့
သမိုင်းကို တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ဆက်လက်၍
မြန်မာ့ ဝိဇ္ဇာ အစွမ်းကို တင်ပြလိုပါသေး၏။ သို့မဟုတ် ကိုယ်

၁၃၆ ချစ်စေစင်

လူမျိုး၏ အားမခန်ကို ကိုယ် ဟာကိုယ်၊ တိုင်းတာ၍ ခုနှိပ်မည်
ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ် တိုယ်ကို၊ အားငယ်မှုများကိုလည်း ချေမှု
ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။
စာမတ်သူသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဖြစ်ရပ်လျှောက်
နှစ်ခုဆီသို့ လိုက်ခဲ့စေချင်ပါ၏။

မိတ် အင် ဦးလူလေးလမ်း

ကျွန်တော်သည် အစ်ခါက ကြိုပင်ကောက်လာတီဖြစ်သော
ဦးဇော်ညွန့်-ခေါ်ထူးတို့က ဖိတ်ကြား၍ ကြိုပင်ကောက်သီ
ဦးဇော်ညွန့်-ခေါ်ထူးတို့နှင့်အတူ သွားခဲ့ဖူးပါ၏။ သွားသည့်
ကိစ္စမှာထတင်းဆောင်းပါး ရေးသားရန် ဖြစ်သည်။ ဦးဇော်ညွန့်
သည် သူငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေရှိ
ကျေးရွာတစ်ရွာတွင် သုံးသိန်းတန် တိုက်နယ်ဆေးရုံတစ်ရုံကို
လျှောက်ပါသည်။ ထိုတိုက်နယ်ဆေးရုံကို ဦးဇော်ညွန့် နယ်တိုင်
အုတ်မြစ်ချ၍ ယင်းမှတစ်ဆင့် ပဲခူးရိုးမရှိ သစ်ထုတ်လုပ်
ရေးစခန်းများသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအခါ ဦးလေး
ဦးဇော်ညွန့်မှ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘော့မား အစ်မ
ကြီး ခေါ်ထူးက ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ပါ၏။ ထိုဆေးရုံ

ပန္နက်ချပဲ့တွင် ကျွန်တော်က ဦးလေး ဦးဇော်ညွန့် ပန္နက်ချသည်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပါသည်။ ဦးဇော်ညွန့်က ထိုအမှတ်တရပုံကို အလိုရှိပါသည်။ ကင်မရာလေးပါ ဆွဲခဲ့ပါဟု ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုခရီးအတွက် ကင်မရာတစ်လုံးကို ကမ်းကတန်းငှားကာ ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ ထိုခရီး၌ ဦးလေး ဦးဇော်ညွန့် ပန္နက်ချနေပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်းမှပင် ကင်မရာ၏ မောင်းတင်သော ခလုတ် ကျိုးသွားပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် အတော်လေး ဒုက္ခရောက်သွားခဲ့ရပါ၏။

ကင်မရာသည် ကျွန်တော်၏ ကင်မရာ မဟုတ်ပါ။ အရေးပေါ်ခရီးထွက်ရန်အတွက် ငှားလဲရခြင်းဖြစ်ရာ ပြင်ပေးရန်အတွက် ကျွန်တော်သည် အတော်ပင် အခက်အခဲတွေ့သွားပါသည်။

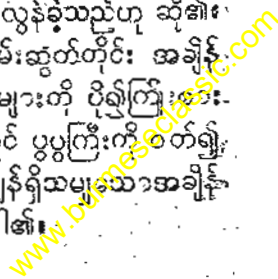
ထိုကင်မရာ အမျိုးအစား အသစ်တစ်လုံးမှစလည်း ထိုအခါက ခြွင်းကယ်ခင်ခန့် ဈေးပေါက်နေ၍ အသစ်လည်း အစားဝယ်မပေးနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာမပျက်ခေရန် ကျွန်တော်သည် အဟောင်းတို့ပြင်ရေးအတွက် အလားတူ အမျိုးအစား ကင်မရာအဟောင်းမှ ပစ္စည်းကို ဝယ်၍ ထည့်ရန် ပထမကြိုးစားပါ၏။ သို့သော် မရပါ။ ပစ္စည်းရှာရင်း ရှာရင်းနှင့်ပင် ကင်မရာအား ပြန်ပေးရန် ထင်တော်သည့်အချိန် ကျော်လွန်လာခဲ့ပါ၏။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော်ဒုက္ခတွေ့နေစဉ်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အလို ဦးလူလေးလမ်းမှာ စက်ကိရိယာပစ္စည်း ပုံတူလုပ်နိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးရှိသည်။ နမူနာပေးလျှင် လုပ်တတ်၏။ အထူး

အဖြင့် ကင်မရာ ပစ္စည်း နိုင်နင်းသည် ဟု လမ်းညွှန်အဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဦးလူလေးလမ်းသို့ သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့ပါ၏။

ဦးလူလေးလမ်းသို့ရောက်ရှိလျှင် ယင်း ကင်မရာပစ္စည်း လုပ်ထုတ်သည်ဟု ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ကျွန်တော် အလွယ်တကူ တွေ့ခဲ့ရပါ၏။ အမည်မှာ ဦးခင်မောင်ဖြစ်၍ ထောင်အောင် မောင်းခမောင်း၊ အသားအရည် စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ဆဲပင်ဖြစ်ပါ၏။ ၁၉၈၉ခုနှစ်က ကျွန်တော် ဦးခင်မောင်နှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံရာတွင် ဦးလေး ဦးခင်မောင်၏ အသက်သည် (၇၃)နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီဟု ဆိုပါ၏။ ဦးခင်မောင်သည် စကားပြောရာတွင် အသံအောင်၍ ထင်ရှားသော နှုတ်၊ ခိုင်ခံ့သော မေးရိုး၊ မျက်မှန် ဆောင်ထားရသည်မှာ ကြွာပြီဖြစ်၍ နှာရိုးပေါ်တွင် မျက်မှန်ရာနှစ်ခုနှင့် မြန်မာပီသသော မြန်မာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ အသက်(၇၃)နှစ်တွင် ဆံပင်များ ပြုနေပြီဖြစ်၍ မျက်စိအတန်ငယ် မှန်နေသော်လည်း အလုပ်ခွင်၌ စိတ်ဝင်စားစွာ လုပ်ကိုင်ဆဲ ဖြစ်၏။

ဦးလေးကြီး ဦးခင်မောင်ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့စဉ်ကမူ ဇနီးကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ သုံးလသာရှိသေး၍ သမီးတစ်ဦးက လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ဦးခင်မောင်သည် ဇနီးနှင့် သမီးအား လွမ်းဆွတ်တိုင်း အချိန်နှင့် ဘဝကို အလုပ်တွင် မြှုပ်နှံ၍ အလုပ်များကို ပို၍ကြိုးစားနေဟန်ရှိပါ၏။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီအဝါရောင် ပွပွကြီးကို ဝတ်၍ နာရီတစ်လုံးကို အမြဲပတ်ထားပြီး ဘဝ၏ကျန်ရှိသမျှသော အချိန်လေးကို ကျွတ်ကပ်၍ တီထွင်မှုများ ပြုနေပါ၏။

ဦးခင်မောင်ထံသို့ ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် သွားရောက်စဉ်က ဦးခင်မောင်သည် အနီးကြည့်မျက်မှန်ကို မချွတ်ဘဲ ခေါင်းကို အနည်းငယ် ငုံ့ကာ မျက်မှန်အပေါ်မှ မှောင်ရင် ဘာကိစ္စလဲဟု တိုတိုတုတ်တုတ် မေးပါ၏။

ကျွန်တော်က ကင်မရာ မောင်းကျိုးလာသည့် အကြောင်းကို ပြောသောအခါ သူသည် ကင်မရာကို ယူ၍ကြည့်ပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော် အားမကြည့်ဘဲ 'သုံးရက်ကြာမယ်' ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်က 'ရပါတယ်ဦးလေး၊ ဘယ်လောက်ကျမလဲ' ဟု မေးရာ ဦးခင်မောင်သည် အက်၍မဖြေသေး။ ကင်မရာကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် ကြည့်နေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုပစ္စည်းအတွက် ငါးရာတစ်ထောင်အထိ တောင်းလျှင် ပေးရမည့် အခြေအနေ ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ပေးရန်ကို ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်ပါ၏။ သို့တိုင်အောင်မလွှဲသွားသောကိစ္စဖြစ်၍ တစ်ထောင်ထက်အနည်းငယ် ပိုတောင်းလျှင်လည်း လုပ်တော့ လုပ်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် အသနားခံ၍ ဆစ်ရမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးခင်မောင်က ဘယ်လောက်ကျမည်ဟု သောစကားအား စီရင်ချက်ကို ချောင်သည့်အသားစေ့စေ့နေရာ ဦးခင်မောင်သည် မေးကို အောက်စိုက်၍ ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှန်အပေါ်မှပင် ကျွန်တော် ကား ကြည့်ရင်း 'ခြောက်ဆယ်ငါးကျပ်တော့ ကျမယ်' ဟု ဆိုပါ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားမိ၏။ စိတ်ပျက်သွားမိသည့်မှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ၆၅ကျပ်နှင့်

လုပ်ပေးဆို၍ လုပ်နိုင်မည် မထင်သဖြင့် စိတ်ပျက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် တွင် စာခြားနည်းလမ်း လုံးဝမရှိ ရကား ဦးခင်မောင်ထံတွင် ကင်မရာထားခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့ရပါ၏။

သုံးရက်ကြာ၍ သွေးသောအခါ ဦးခင်မောင်သည် သူပြုလုပ်ထားသော ကင်မရာ မောင်းတံလေးကို လက်ဝဲပေါ် ထင်၍ ပြပါသည်။ မောင်းတံလေးမှာ ငွေရောင်စိမ့်ပြီး ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ခုကွဲ ရောက်နေသည်ကို သိ၍ ဂျပန်မှ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပို့လိုက်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ငွေရောင် တင်မရာမောင်းတံလေးကို ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ဘယ်ပြန် ညာပြန် ကိုင်ကြည့်ရင်း ကင်မရာတွင် တပ်ကြည့်ရာ ကင်မရာအိမ်မှ ဝက်ဘူရစ်အတိုင်း ဝင်သွား၍ Made In U Lukalay Lun ဘင်မရာမောင်းတံလေးမှာ ဂျပန်လုပ်ကင်မရာတွင် ဘာချွတ်လွင်း ချက်မျှ မရှိဘဲ သူ အိမ် သူ ယာလို အံဝင်ခွင်ကျသွားပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း အားရဝမ်းသာ၍လှ၍ ဦးခင်မောင်အား ငွေ ၆၅ ကျပ်ပေး၍ ပြန်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့တွင်ပင် ကင်မရာပိုင်ရှင်အား သူ ကင်မရာကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ပြန်ပေးလိုက်ရာ ကင်မရာပိုင်ရှင်သည် ထိုနေ့က သူ ကင်မရာကို စစ်ဆေး၍ ယူပါ၏။ သို့သော် မောင်းတံကျိုး၍ အသစ်လုပ်ထည့်ထားသည်ကို မသိခဲ့ပါ။ ယနေ့ထက်တိုင်အောင်လည်း မသိသေးပါ။ ဘယ်တော့မှလည်း သိမည်မဟုတ်ပါ။

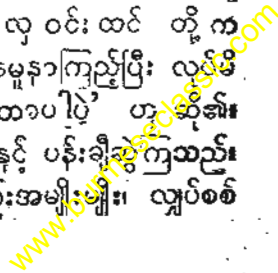
ခြင်ထောင့် သိမ်းသော စက်ခလုတ်

အလိုမြို့နယ်၊ ဦးလူလေးလမ်း၊ အိမ်နံပါတ် ၁၂ နေ ဦးခင်မောင်သည် ဘိုကလေးမြို့ ဇာတိဖြစ်၏။ ငယ်ငယ်က ပန်းထိမ်ထင်ခဲဖူး၍ မြန်မာစာ ငါးတန်းလေ့ကျင့်သင်တန်း၊ အင်္ဂလိပ်စာ လုံးဝမတတ်၊ နောက်လက်သမားပညာကို သင်ယူခဲ့ဖူး၏။ ဦးခင်မောင်က 'ပန်းထိမ်နဲ့ လက်သမားအတတ်ကိုတော့ ဆရာနဲ့ သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော့တွေကထော့ သင်ဆရာ မရှိပါဘူး။ မြင်ဆရာနဲ့ တတ်တာပါပဲ' ဟု ဆို၏။

ဦးခင်မောင်သည် ငါးပေပတ်လည် အကျယ်ရှိသော နေရာလေးတွင် တွင်ခုံအသေးစားလေးကိုလုပ်ထားကာ စက်မှုလက်မှုပစ္စည်းမျိုးစုံကိုတွင်ခုံလေးမှလုပ်ပေးလျက်ရှိ၏။ ဦးခင်မောင်သည် ကင်မရာအမျိုးမျိုးမှ အစိတ်အပိုင်းအံ့မျိုးမျိုး၊ အင်္ဂလိပ်စာ

စက်စက်၊ ရေဒီယို၊ နာရီ၊ တီဗီ၊ ရုပ်ရှင်ပြစက်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်စက်၊ အသံသွင်းစက်၊ အသံဖမ်းစက်တို့မှ အစိတ်အပိုင်းအမျိုးမျိုးကို နမူနာပြပါက အားလုံးပြုလုပ်ပေးနိုင်၏။ ကလေးဆေးရုံကြီးနှင့် ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးတို့မှ လိုအပ်သော ခွဲစိတ်ကိရိယာများ၊ ခွဲစိတ်ခန်းသုံးပစ္စည်းများကို နမူနာပေး မှုကြားသမျှကို ဦးခင်မောင်က ပြုလုပ်ပေးသည်။ အသံလွှင့်ရုံ၊ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနတို့မှ မှာကြားသောပစ္စည်းများကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပြီး ယခုအခါ ဦးခင်မောင်သည် ဆေးမှုတ်သည့် (ဂန်း) မျိုးစုံ၊ အရွယ်စုံကို လာအပ်သူရှိက ပြုလုပ်ပေးသည်။ ပြင်ဆင်ပေးသည်။ အရင်က ကျုပ်ဘို့ခေတ်က တန်ကောက်လုံချည်ဝတ်ကြတယ်။ ခုခေတ်တန်ကောက်ဝတ်တဲ့ခေတ်မရှိတော့ တန်ကောက်လုံချည်သွေပေါ်မှာ ဒီ(စပရေးဂန်း)နဲ့ ဇီဇိုင်းဖော်ပြီး မိန်းကလေး လုံချည်များအဖြစ်ရောင်းတာ' ဟု ဦးလေး ဦးခင်မောင်က ဆိုသည်။

ဦးခင်မောင်သည် တရုတ်မှလာသော (စပရေးဂန်း) ကို ကြည့်၍ စပရေးဂန်း ဆိုက်မျိုးစုံ၊ အရွယ်မျိုးစုံကို အသုံးပြုသူ၏ လိုအပ်ချက်နှင့်အညီ လိုအပ်သလိုပြုလုပ် ပြင်ဆင်ပေးနိုင်သည်။ ဦးလေး၊ စပရေးဂန်း လုပ်ဖြစ်တာကတော့ ပန်းချီဆရာ ကိုမောင်မောင်သိက်တို့၊ ကိုတင် လှ ဝင်း ထင် တို့က လာအပ်ရင်းကနေ တရုတ်ပစ္စည်းကို နမူနာကြည့်ပြီး လုပ်ပေးရာက လာအပ်တဲ့လူရှိရင် လုပ်ပေးလိုက်တာပါပဲ' ဟု ဆို၏။ ပန်းချီ ဆရာများလည်း စပရေးဂန်းနှင့် ပန်းချီဆွဲကြသည်။ ဦးခင်မောင်သည် နမူနာပြပါက သံပစ္စည်းအမျိုးမျိုး၊ လျှပ်စစ်

ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို တစ်သေဝေတိုင်းတို့အောင်၊ အသုံးပြု
ရအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်၏။ ဦးခင်မောင် ခက်ခက်ခဲခဲ တီထွင်
ခဲ့သော ပစ္စည်းများအနက် တစ်ခုမှာ အီးစီမေးဂါး၏ အ
မင်္ဂလာဆောင်တွင် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက 'ဟာကျူးတိုင် မင်္ဂလာ
ဆောင်မှာ ခုတင် အထူးအဆန်း လက်ဖွဲ့ချင်တယ်။ ခုတင်
ခြင်ထောင်ကို ခလုတ်နိပ်ရုံနဲ့ သူ့ဟာသူ ခေါက်ပြီး သိမ်း
ဖြစ်ရမယ်။ ခြင်ထောင်ချရင်လဲ ခလုတ်နိပ် ချလို ရရမယ်။ အ
နယ်လဲ၊ လုပ်မလား။ အချိန်ကတော့ ဆယ်လပ်ရမယ်' ဟု
မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အလုပ်လာအပ်ရာ ဦးခင်မောင်က 'ကျွ
မ့်တို့ကြည့်မယ်ဗျာ' ဟု ဆို၍အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့၏။

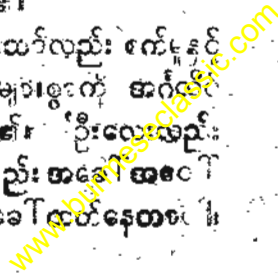
ပထမ စိတ်ကူးနှင့် ပုံစံများ ထုတ်ရ၏။ ပုံစံများကို စေ့ရွတ်
ပေါ်တွင် ချရေးသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ငါးလခေတ်က စိတ်ကူး
ပုံကြမ်းရသကဲ့သို့၊ ထို့နောက်ရသေးသော စိတ်ကူးကို အကောင်
အထည်ဖော်ရာ စက်ခလုတ်ဖြင့် ခြင်ထောင် အချအသိမ်းလုပ်
နိုင်သော ခုတင်ကို ဦးခင်မောင်သည် မင်္ဂလာဆောင်ရက်မသို့
တစ်လအလိုတွင် ပြီးစီးအောင် တီထွင်နိုင်ခဲ့၏။

'အဲဒီ မင်္ဂလာဆောင် မတိုင်ခင်မှာ စက်ခလုတ်နဲ့ခြင်ဆောင်
အတင်အချ လုပ်တဲ့ ခုတင်စုံ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေက
ခေါ်ပြတဲ့ ပြုစု တစ်ခုပဲ သီးခြားလုပ်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း
အဲဒီပြုစု အချိန်မှာ သူတို့ဆီ သွားနေရတာပေါ့။ ဖိတ်ထားတဲ့
ညှော်သည်လာတိုင်း ခြင်ထောင်ကို ချပြလိုက်၊ သိမ်းလိုက် လုပ်
ရတာ ကြုံလားတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေက ဦးလေးကို နှုတ်
ဆက်ချီးကျူးကြပါတယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ သံရုံးက နိုင်ငံခြား

အားတွေလည်း ပါတယ်။ ပြင်သစ်သံရုံးက ပြင်သစ်အမျိုးအမီး
အကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ကျင်ဆီလ ပြီး ဖက်လွဲတကင်း
နတ်ဆက်တမ်း၊ မောင်ရင်လိုပဲ သူ့က ကျုပ်အကြောင်း စရေး
ပေးတဲ့။ ဘယ်ကော်မူတက္ကသိုလ်က ဘယ်တုန်းက တွဲခဲ့တာလဲ
ဆဲ၊ ဥရောပ၊ မြန်မာပတ် အမေရိကန် တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုက
ခြင်မဝတဲ့၊ ရှင့် ပါမေးကွကော ဘယ်သူလဲလို့ မေးတော့
အုပ်လည်း သူပြောတာ ဘာမှန်း၊ သေလို့ စကားပြန်ကနေ
ဆန်ဆင် ပြောရတယ်။ ဒီတော့မှ ဦးလေးက မြန်မာလို မူလတန်း
ဆေးကပ် တတ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း မတတ်ဘူး။ မြင်ဆရာ
အားဆရာနဲ့ ထင်ရတာပေါ့' ဟု ဆိုသောအခါ အမျိုးအမီး
ပြင်သစ် သံအမှုထမ်းကြီးသည် အံ့အားသင့်ပြီး 'မြန်မာပြည်က
အင်္ဂလိပ်ဆင်ကြီးလို့ခေါ်သွားတာပဲ၊ ဘာဆင်မျိုးကို ပြောတယ်
တော့ မသိဘူး' ဟု ဆိုပါ၏။

ဦးခင်မောင်သည် မြန်မာစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်၏။ မြန်မာတစ်ဦး
နှင့် ရှိအပ်သော ဥပဓိရုပ် အပြည့်ရှိ၏။ ဦးခင်မောင်သည်
ကံမှူး ကော်ကိရိယာ ဖွဲ့စည်းများကို အပွေ့မြင်ရုံမျှဖြင့် အပင်
အိမ်၏ အပ်လောက်သေးသော ဖွဲ့စည်းလေးအရွယ်မှ အရွယ်စုံ
အင်္ဂလိပ် မိမိတွင်ရုံငယ်ဖြင့်အတူ ပြုလုပ်နိုင်၏။

ဦးခင်မောင်သည် အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်သော်လည်း ကော်မူနှင့်
စတင်အင်္ဂလိပ် အခေါ်အဝေါ်ပေါင်းများစွာကို အင်္ဂလိပ်
ဘာသာဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုတတ်နေ၏။ ဦးလေးသည်
ဖွဲ့စည်းတွေကို လုပ်ပေး ကိုင်ပေးရင်းနဲ့ ဖွဲ့စည်း အခေါ်အဝေါ်
တွေကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာ စကားနဲ့ ခေါ်ဝေါ်နေတာပဲ။

၁၄၆ ချစ်ခင်ဝင်း

အင်္ဂလိပ်ကျောင်းလည်း မနေဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာလည်း မထု
စာပေးဘူး၊ ဆိုပါ၏။ ဦးခင်မောင်သည် ဝိဇ္ဇာကို မြင်လျှင်တင်
ကြားလျှင် ထွင်နိုင်သော မွေးရာပါ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးရှိသူ
မြန်မာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် တင်ပြလိုသည်မှာ မြန်မာတို့၏ ပင်ကို အစ
အသွေး မညံ့ကြောင်းကို တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်အ
ဆယ့်မှ ဦးခင်မောင်တစ်ဦးကိုသာ သိသော်လည်း မြန်မာတို့
တွင် သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဒေသ ဦးခင်မောင်ပေါင်း များစွာ
ရှိနေမည် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ လက်စွမ်း မြလှိုက်ပြီ

နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးကို ကျွန်းတော် ထပ်၍ တင်ပြ
လိုသည်မှာ မြန်မာစာသာ မြန်မာအက္ခရာဖြင့် မြန်မာ ဝါယာ
လက် တီထွင်ခဲ့သူ ဦးကိုကိုကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ဦးကိုကိုကြီးသည်
အင်္ဂလိပ် မြန်မာ ဆက်သွယ်ရေးအောင်၍ နိုင်ငံတော် ကောက်ပ
ရေးရာဝန်ထမ်းဝယ်ရေးဌာနမှ လက်နိပ်စက်ဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်
ခမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ လက်နိပ်စက်၊ လက်ရေးတို့
ထုတ်သင် ကောလိပ်ကို တည်ထောင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါ၏။
ကိုကိုကြီးသည် မြန်မာ ဝါယာလက် သိပ္ပံကျောင်းအုပ်ကြီး
လည်း ဖြစ်၏။
ဦးကိုကိုကြီးသည် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်ပြေးသဖြင့် ချောင်းထဲ
၌ လှိုင်ပစ်ခဲ့သော ဝါယာလက် စက်များကို ရေငုပ်ဆယ်ယူ၍
တိုက်ကို နမူနာယူပြီး မြန်မာ ဝါယာလက်ကို တီထွင်ခဲ့သူ
ဖြစ်၏။

၁၄၈. ချစ်စံဝင်း

ဦးကိုကိုကြီးသည် မြန်မာ ဝါယာလက်ကို တီထွင်ရာတွင် မြန်မာစာလုံး ၉၀၀၀၀ တွင် (က)ဘယ်နှစ်လုံး၊ (ခ)ဘယ်နှစ်လုံး စသည်ဖြင့် ရေတွက်၍ တယ်အက္ခရာကို အချားသုံးသည်ကို ရေတွက် သုံးသပ်ကာ တီထွင်ခဲ့သည်။ မြန်မာ ဝါယာလက်ကို တီထွင်ရာတွင် လက်ရေးတို့ကိုအမှီပြု၍ တီထွင်သည်။ ထိုအခါက အင်္ဂလိပ် ဝါယာလက်တွင် စာတစ်လုံးငါးချက် ရိုက်ယူသည်တွင် မြန်မာ ဝါယာလက် တီထွင်ရာတွင် စာတစ်လုံးကို နှစ်ချက်သာရိုက်ရ၏။ စာလုံး ၁၀၀ ရိုက်လျှင် အင်္ဂလိပ်စက်သည် အချက် ၅၀၀ ရိုက်ရ၍ ဦးကိုကိုကြီး မြန်မာစက်က အချက် ၂၀၀ သာ ရိုက်ရ၏။ တစ်မိနစ်တွင် အင်္ဂလိပ် ဝါယာလက်မှာ အမြန်ဆုံး စာလုံး ၂၅ လုံးသာ ရိုက်နိုင်ပြီး မြန်မာ ဝါယာလက်သည် တစ်မိနစ်တွင် စာလုံး ၄၅ ရိုက်နိုင်၏။

တစ်ဖန် ဦးကိုကိုကြီးသည် လက်ရေးတို့ ပုံနှိပ်စက် တီထွင်လည်း တီထွင်ခဲ့၏။ လက်ရေးတို့ ပုံနှိပ်စက်ကို တီထွင်ရာတွင် ထိုအခါက အမျိုးသား စီမံကိန်း ဝန်ကြီး ဖြစ်သော ဟင်္သာစိန် ဦးမြတ် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့က တစ်ပြည်ပြည် ဦးကိုကိုကြီး တင်ပြသော လက်ရေးတို့ ပုံနှိပ်စက်သည် ပုံနှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ပါက စက္ကူအရွက် ၁၀၀ ကုန်ကျသောစေ ဦးကိုကိုကြီး လက်ရေးတို့စက်ဖြင့် ရိုက်ပါက စက္ကူက ၄၀ ကုန်ကျပြီး အချိန်အားဖြင့် ၁၀ နာရီလုပ်ရမည့် အသုံးစရိတ် ၄ နာရီဖြင့် ပြီးသည်။

ထိုအခါ မြန်မာလက်နှိပ်စက် စာလုံး ပြုပြင်ရေး ကော်မတီ တစ်ရပ်ရှိရာ ထိုကော်မတီဥက္ကဋ္ဌသည်အိုင်စီအက်(စ)ဦးလှမောင် နှင့်အဖွဲ့ဝင်များမှာ ဦးဘုံးချိန်၊ ဦးကိုကိုကြီး၊ တိုးတက်ရေး မိန့်တို ပါဝင်ရာ ဦးကိုကိုကြီး၏ လက်ရေးတို့ လက်နှိပ်စက်ကို တင်ပြခဲ့၏။

ဦးကိုကိုကြီးသည် ၁၉၄၈ ခု၊ ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့က အိုင်စီအက်(စ)တွင် ရှိသော ဝါယာလက်ကို ဆောင်းစာရှင်းလင်းပွဲ တွင် တင်ပြ လုပ်၍ ပြသ၏။ ထိုအခါက ကြေးနန်း အစောင် ၅၀၀ ကျော်ကို စာလုံးရေ ၁၄၀၀၀ ဖြင့် ထင်မြောက် အောင် ဆောင် ပေးပို့ခဲ့သည်။ ထိုအခါက ဆောင်းစာဆရာများက ခက်ခက်ခဲခဲ ဆောင်းပေးသော စာများ၊ ရဟန်း သံသာတို့က ပါဠိပါဠိ အသုံးပြု၍ ရေးသားပေးသော စာများကိုပါ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိလှပေ။ မရှိစေဘဲ ပေးပို့ ပြသခဲ့၏။ ထိုအခါ ယင်းဝါယာ လက်ကို သတင်းစာ လုပ်ငန်းတွင် အသုံးပြုရန်အတွက်ပင် သတင်းစာ ဆရာများက စိတ်ကူးခဲ့၏။

ယင်း ဝါယာလက် စက်ကို တီထွင်ခဲ့သောကြောင့်လည်း ဦးကိုကိုကြီးသည် နိုင်ငံတော်မှ ချီးမြှင့်သော ရွှေတံဆိပ် ဆုကို ခံစားခဲ့ဖူး၏။ အမှန်စင်စစ် အင်္ဂလိပ် ဝါယာလက် ပညာမှာ အမျိုးသမီး သင်ယူရ၍ မြန်မာ ဝါယာလက်ပညာသည် ငါးလနှင့် နှစ်လ သင်ယူ တတ်မြောက်နိုင်ခဲ့၏။

မြန်မာ့ ဝါယာလက်ပညာ ထွန်းကားရေးအတွက် ထိုအခါ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ရှိသော စေတနာရှင်များ ပြုစုကြ ၍ ဦးစံတင်၊ ဧဝါသန်းသန်း၊ ဦးဆင်၊ ဧဝါငွေ၊ သား

မေ့ရင်မေ့ရင်တို့အပြင် အိန်အန်တောင် ကျားသူဌေး တို့
ငွေ အရင်းအနှီးနှင့် ကူညီရန် စိုင်းပြင်းခဲ့ကြ၏။

ဦးကိုကိုကြီး၏ ဝါယာလက် တီထွင်မှုနှင့် ပတ်သက်
လူရိုယာဆောင်းစာ၊ တိုးတက်ရေး သတင်းစာ၊ New Time
Myanmar စသည် သတင်းစာများက -

‘မြန်မာ လက်စွမ်း ပြလိုက်ပြန်ပြီ’
‘မြန်မာ့ လက်စွမ်းကို သိရပြီ’
‘မြန်မာ့ ဝါယာလက် ပညာ’

စသည်ဖြင့် ခြောက်လှိုင်း စာလုံးကြီးများဖြင့် သတင်းစာများက
ဖုံးမှ တခမ်းတနား ဖော်ပြရေးသားခဲ့ကြ၏။ ဦးကိုကိုကြီး
ဇနီးမှာ ဒေါ်မြမေဖြစ်၍ ယခုတိုင် ကျန်းမာစွာ ရှိနေ
ဘောက်လော် မိုးကောင်းလမ်းတွင် သားဖြစ်သူ ရွှေထွန်း
ဦးအုံးခိုင်နှင့်အတူ နေထိုင်လျက် ရှိ၏။ မြန်မာ့ လက်စွမ်း
ပြသခဲ့သော ဦးကိုကိုကြီးသည် အသက်(၈၄)နှစ်တွင် ၁၉၈၀
နှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ

ဦးကိုကိုကြီးသည်လည်း မည်သည့် အဆင့်မြင့်၊ စက်မှု
တက္ကသိုလ်ကြီးများ၊ နိုင်ငံခြား စက်မှုဆိုင်ရာ သိပ္ပံ တက္ကသို
လ်များတွင်မှ ပညာသင်ကြား တတ်မြောက်ခဲ့သူမဟုတ်ဘဲ၊ အ
ကြား ဗီဇပင်ကို အရည်အသွေးဖြင့် မြန်မာ့ဝါယာလက်
တီထွင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ဝိန္နဲကုန်းက ဆားကစ်

ကျွန်တော်၏အိမ်တွင် တစ်နှစ်လောက်သာ သုံးထားသော
ဝိန္နဲကုန်းက ဆားကစ်ကို ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးရှိ၏။ တိုရိုဘူပစ္စည်းက နုလွန်း
သည်။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်မကိုက်၊ နေရှင်နယ်ပစ္စည်းကို သုံးပါဟု
ဆိုကြ၏။ ဘေးကြောင့်ရယ်မသိ၊ ကျွန်တော် အိမ်ရှိ ပစ္စည်း
အားလုံးက တိုရိုဘူ ဖြစ်နေ၏။ တစ်နှစ်တွင်တော့ ကျွန်တော်
အိမ်အနီးလွင် မြေအောက် လျှပ်စစ်တပ်ဆင်မှု ပြုလုပ်ရာ မီးက
တစ်နေ့ကို သုံးလေးခါ ပြတ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း မီးလှိုင်း
ကြော့ခဏပြတ်တောက်နေမှန်း သိပါလျက် အထင်ရဲစွာဖြင့်
ရေခဲသေတ္တာကို မပိတ်ဘဲထားမိ၏။ တစ်နေ့တွင် လျှပ်စစ်
မီးက ချက်ချင်းပြတ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာကို မပိတ်ရသေးခင် မီး
ပြန်၍ လာရာ ရေခဲသေတ္တာသည် ချက်ချင်းပင် လျှပ်စစ် ပျက်
သွား၏။

ထိုအခါ ရေခဲသေတ္တာကုမ္ပဏီက ဘစ်ခမု ကျွမ်းကျင်သူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား ခေါ်ပြရာ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များက ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်၏။ ထိုအခါ လက်တစ်ဝါးခန့် ရှိသော Circuit တစ်ခု လေဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုဆားကစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မရနိုင်သိုင်းနိုင်ငံ(သို့မဟုတ်) စင်ကာပူမှ ကြိုတင်ဖမ်းဆီးထားသော ကစ်ကိုရပ်ပါမှ ကြိုတင်ရေခဲသေတ္တာ ပြန်ကောင်းမည် ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုဆားကစ်အား ဝေဟင်္ဂါရုံကန်ရှိ စင်ကာပူသို့ ချက်ပေးခဲ့ရ၏။ သို့သော် မရတစ်ဖန်ချက်ချက်ပင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဥရောပ ငါးနိုင်ငံ ခရီးတစ်ခုကြို၍ ထိုဆားကစ်ကို မှားပြန်၏။ သို့သော်လည်း ဝယ်မရ။ ဘေးဆိုးတိုင်အောင် ကျွန်တော်သည် နောက်မှ ရောက်ရာပေါ့ ဟုဆိုကာ ထိုရေခဲသေတ္တာကို ပစ်ထားလိုက်ပါ၏။

တစ်နေ့တွင်ကော ကျွန်တော် အိမ်သို့ အမှတ် ၁၂ ပိန္နဲကုန်းလမ်း၊ ကန်တော်လေးမှ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ကိုသန်းအောင် ရောက်လာ၏။ သူက အစ်ကိုကြီး၊ အရှက်သောက်ချင်တယ် ရေခဲပေးပါ ဟု ဆိုသောကြောင့် ရေခဲသေတ္တာပေးပေးသော ကို ဖွင့်ပြရ၏။ ကိုသန်းအောင်က ဘာဖြစ်လို့ ရေခဲသေတ္တာ မဖွင့်တာလဲဟုဆို၏။ ကျွန်တော်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောသောအခါ ကိုသန်းအောင်သည် ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ထိုဆားကစ်ကို ကျွန်တော် ပြင်မည်ဟုဆို၏။ တကယ်တော့ ကိုသန်းအောင်သည် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးလည်း မဟုတ်။ ဘာမှမဟုတ်ပါ။ သင်္ဘောသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။

တို့ရှိသော်လည်း ယင်း ဆားကစ်မှာ လက်တစ်ဝါးခန့်တွင် အဆက်အထုံး ငါးဆယ်ခန့်ရှိ၍ အသွယ်သေးသော ဝါယာ တစ်ခုငါးလယ်ခန့် ပါ၏။ ထိုဆားကစ်သည် သုံးခန့်တွင် ခိုးလောင်ထားပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ထားကာ ကိုသန်းအောင်အား ထိုဆားကစ်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကိုသန်းအောင်သည် ထိုဆားကစ်ကိုယူ၍ ပြန်လာပါသည်။ ထိုဆားကစ်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဆက်ထားသည်။ ကိုသန်းအောင်သည် ထိုဆားကစ်ကို ချက်ချင်းပင် ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ ရေခဲသေတ္တာသည် ပြန်ကောင်းသွားခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော် စင်ကာပူ ဟောင်ကောင်၊ ဆိုင်းတွင်သာမက ဥရောပထိ အချိန်ခြောက်သင်္ကြာ အကုန်ခံ၍ ဆားကစ်ကို မှာနေရာ မရဘဲ ကန်တော်လေး ပိန္နဲကုန်းမှ ညတွင်းချင်းရရှိခဲ့ပါ၏။

ဤလို ဆားကစ်မျိုးကို ကိုသန်းအောင်တို့ အဖွဲ့သားက အခြားသော မြန်မာ လူငယ်တို့လည်း ပြုလုပ်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလာခဲ့ရပါ၏။ ဟယ်သုတွေ့ ထိုင်နိုင်လှပိုင် မြန်မာတွေ လုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုကတော့ မြန်မာများတွင် စင်မူအရည်အသွေး၊ စက်မှုဗဟိုကြောင်း ထပ်ပြုရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

တီထွင်မှုဘုရင် ဦးခင်မောင်သွင်

စက်မှုလုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်အထူးတလည် မိတ်ဆက်ပေးလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးရှိပါ၏။ တစ်ဦးမှာ ဦးခင်မောင်သွင်ဖြစ်၍၊ အခြားတစ်ဦးမှာ ဦးတင်ဝင်းဖြစ်၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အယူအဆ အသွင်အပြင်ချင်း မတူကြပါ။ ကျွန်တော်သည် ပထမ ဦးခင်မောင်သွင်နှင့်စ၍ မိတ်ဆက်ပေးလိုပါ၏။

ဦးခင်မောင်သွင်ကို ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်က စတင် သိရှိခဲ့၏။ စတင်သိရှိမှုမှာ မြန်မာ့မီးရထားတွင် ယခင်က သံကျွတ် တရိတ်တုံးများကို အသုံးပြု၏။ ထိုသံကျွတ် တရိတ်တုံးများအား သံကျွတ်ကို အလိုရှိသော မသမာသူတို့က ခိုးယူသဖြင့် မြန်မာ့မီးရထားတွင် သံကျွတ် တရိတ်တုံးများ အမြဲလိုလို ပျောက်ဆုံးရခြင်း၊ တရိတ်တုံးအခိုးခံရသည်ကိုမသိဘဲ မီးရထားဈေးပါက အန္တရာယ်ရှိခြင်း၊ သံကျွတ် တရိတ်တုံးများသည် တစ်တုံးကို ၁၀ ဧပြီလခန့်ကျခြင်းတို့ကြောင့် ယင်းပြဿနာ

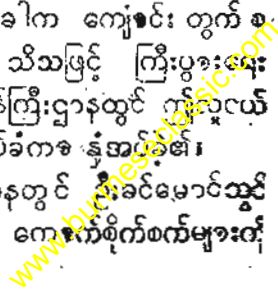
ကို အဖြေရှာခဲ့ရာ ဦးခင်မောင်သွင်က နိုင်ငံတော်အတွက် လွှစာမူနှံကို အသုံးပြုကာ မီးရထား တရိတ်တုံးများကို တီထွင်ပေးခဲ့၏။

နိုင်ငံခြားမှလာသော သံကျွတ်တရိတ်တုံးသည် ၁၀ ဧပြီလခန့်ကျန်ကျရုံသာမက အလေးချိန်မှာ ၂၅ ပေါင်လေးသည်။ ဦးခင်မောင်သွင်၏ လွှစာမီးရထား တရိတ်တုံးမှာ မြန်မာငွေ ၁၂ ကျပ်သာ ကုန်ကျ၍ နှစ်ပေါင်ခွဲသာလေး၏။

လွှစာကို အသုံးပြု၍ မီးရထား တရိတ်တုံးကို တီထွင်သည်က စ၍ ကျွန်တော်သည် ဆတင်းရယူရင်း ဦးခင်မောင်သွင်နှင့် သိက္ခမ်းခဲ့ရ၏။ ဦးခင်မောင်သွင်သည် ယခုအခါ နိုင်ငံတော်အတွက် လွှစာမူနှံတရိတ်တုံးကဲ့သို့ အသုံးဝင်သောတီထွင်မှုအမျိုးပေါင်း ၅၀ ကျော်ကို ပြုလုပ်ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။

ဦးခင်မောင်သွင်သည် မော်လမြိုင်မြို့ မောင်ငံရပ်ဇာတိ။ အဖ ဦးမောင်မြင့်၊ အမိ ဧပြီခင်စိန်တို့မှ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်စဉ်က နတ်မောက် စက်မှု လက်မှု အသက်ထန်းကျောင်းတွင် လျှပ်စစ်ပညာ နှစ်နှစ် သင်ကြားပြီး ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့၏။ ကျောင်းမှထွက်ပြီးသော် နေရောင့်ခြည်မှလျှပ်စစ်ထုတ်သည့် စက်ကို တီထွင်ခဲ့၏။ ထိုအခါက ကျောင်း တွက်စက်ခင်မောင်သွင်၏ အရည်အသွေးကို သိသဖြင့် ကြီးပွားရေး ဦးသိန်းကလယ်ယာနှင့် သစ်တော ရန်ကြီးဌာနတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား အသုံးပြုကြည့်ပုံဟု မေတ္တာရပ်ခံကန့်အပ်ခဲ့၏။

လယ်ယာနှင့် အစ်တော့ဝန်ကြီးဌာနတွင် ဦးခင်မောင်သွင်သည်လူငယ်ဘဝဖြင့် စပျိုးရိတ်စက်နှင့် ကျောက်စိုက်စက်များကို

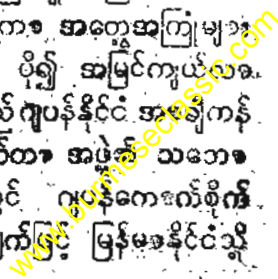
တီထွင်ခဲ့၏။ ထို့နောက်ဦးခင်မောင်သွင်သည်အချင်း ၄ လက်မနှင့် အရွယ်ပေ ၂၀ရှိသော ကူတိုတာ ရေစုပ်စက်သုံး ရာသာ ပိုက်များကို မြန်မာနိုင်ငံတွင်ပထမဆုံး တီထွင်ခဲ့၏။

လယ်ယာနှင့် သစ်တော ဝန်ကြီးဌာနမှ နေ၍ မြန်မာနိုင်ငံ မီးရထားမှ ခိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ထုတ်လုပ်ရန် ဦးခင်မောင်သွင်သည် မီးရထားဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည်။

ဦးခင်မောင်သွင်သည် မီးရထားဌာန၌ ကြေးနှင့် သံကို ကပ်သော ပညာကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံး တီထွင်၍ ကြေးနှင့် သံကို တပ်ကာ မြန်မာနိုင်ငံရှိ စက်ရုံ အလုပ်ရုံ အများအပြားမှ လိုအပ်သော စက်ကိရိယာ အများအပြားကို တီထွင်ပေးခဲ့၏။

ကား ရထားအစ ဦးခင်မောင်သွင် က

ဦးခင်မောင်သွင်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၌ ကိုလံဘို စီမံကိန်းအရ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ခြောက်လ သံရည်ကျို ပညာတော်သင်ဈေးခံသည်။ ပြန်လေသောအခါ နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံများပေါင်းစပ်လျက် ဦးခင်မောင်သွင်သည် ပို၍ အမြင်ကျယ်လာခဲ့၏။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင်ဦးခင်မောင်သွင်သည် ဂျပန်နိုင်ငံ အစချီကန် ဇီဝိတ်ပျိုးရေး သုတေသန ဝိမာန်မှ ဒါရိုက်တာ အဖြစ် သဘောတူညီချက်အရ နွေအားလပ်ရက်များတွင် ဂျပန်ကော့ကံစိုက်ထိန်းများကို လေ့လာ၏။ ထို လေ့လာချက်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့

ရောက်သောအခါ အင်ဂျင်မသုံးဘဲ လူအင်အားသုံး တစ်စုထိုး ထိုးကောက်စိုက်စက်ကို ထွင်ခဲ့၏။ ဦးခင်မောင်သွင်၏ စက်သည် ထမန်းပေါ်တွင် စွပ်ဖားဖြင့်လျှော့ဆွဲရသောစက်ဖြစ်၍ အထွေထွေအားဖြင့် ၅၀ သာ ရှိပြီး တန်ဖိုးမှာ ၃၀၀ ကျပ်သာဖြစ်၏။ ရှေ့က လူနှင့်ဆွဲ၍ သွေးရသော စက်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဦးခင်မောင်သွင်သည် -

- သုံးမရသော ကလေး ၀ မီးသွေးမှုန့်များကို အသုံးပြုနိုင်ရန် အတောင့်ပြုလုပ်အသုံးပြုခြင်း၊
- လွှစာမှုန့်ကို ဓာတ်ငွေ့ပြုလုပ်၍ ကုန်ရထားများတွင် အသုံးပြုခြင်း၊
- မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ကို တီထွင်ပြုလုပ်ခြင်း၊
- ခေခါပင်များကို မြေဩဇာ အတောင့်ပြုလုပ်ခြင်း၊
- လေဟာနယ် စနစ်ဖြင့် ပလတ်စတစ်ပေါ်တွင် သံရေကျိုလောင်း၍ မော်တော်ယာဉ်၊ အင်ဂျင်အစိတ်အပိုင်း အများအပြား တီထွင် ထုတ်လုပ်ခြင်းနှင့် အခြားစက်ကိရိယာ အများအပြား ထုတ်လုပ်ခြင်း၊
- ဂုံနီ စက္ကူနှင့် ဝါးသရဲတို့ကို အသုံးပြု၍ အိမ်မိုး အကာ ဖိုင်ဘာ အမျိုးမျိုး တီထွင် ထုတ်လုပ်ခြင်း -

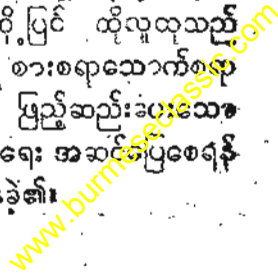
ထို့ကို ပြုလုပ် တီထွင်ခဲ့ပါသေး၏။ ထို့အပြင် ဦးခင်မောင်သွင်သည် နိုင်ငံတော်မှ စက်မှု ထူးချွန်ဆုနှင့် လုပ်သားကေးဆုများ ချီးမြှင့် အပ်နှင်းခြင်းခံရ၏။ ထို့ပြင် ၁၉၉၀ ပြည့်

တွင် ဦးခင်မောင်သွင်အား နိုင်ငံတော်မှ စက်မှု စီးပွား ထူးချွန်တံဆိပ် (ပထမအဆင့်) ကို အပ်နှင်းခဲ့သည်။

ဦးခင်မောင်သွင်သည် ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ရသားလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာရန် သွားရောက်ခဲ့၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ အပြန်တွင် ဖန်အမျှင်နှင့် ကော်ကိုအခြေခံ၍ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရထား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အများအပြားကို တီထွင်ခဲ့သည်။

ပြင်သစ် မြေအခက်ရထားများတွင် သစ်သား တရိတ်တုံးများကို အသုံးပြုသကဲ့သို့၊ သစ်ပေါသောမြန်မာနိုင်ငံတွင် သစ်သားတရိတ်တုံးများကို တီထွင်ပေးခဲ့ရာ ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အသုံးပြုနေပြီဖြစ်၏။

ဦးခင်မောင်သွင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆင်ခြေဖုံး ပြည်သူ့လူထုအတွက် ကျေးဇူးဖြစ်စေသော တီထွင်မှုမှာ ကားမီးရထားထိသွင်မှုဖြစ်၏။ ရန်ကုန်နှင့် ဆင်ခြေဖုံးခံဒေသများ၊ ရန်ကုန်နှင့် လှေမီးမကမ်းခေသများသည် ခရီးဝေး ရထားများကို ဆည်းစီးနိုင်၊ ခရီးနီးရထားများကလည်း မလောက်မငသော အချိန်တွင် ရန်ကုန်နှင့်မဝေးသော ရထားလမ်းပေါ်ရှိ လူထုအတွက် သွားရေးလာရေး အခက်အခဲရှိ၏။ ထို့ပြင် ထိုလူထုသည် ရန်ကုန်လူထုအတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ စားစရာသောက်စရာ ထူးထူး ကုန်ပစ္စည်းများကို လခရောက် ပြည့်ဆည်းပေးသော လူထု ဖြစ်နေပြန်ရာ ထိုလူထု သွားလာရေး အဆင်ပြေစေရန် ဦးခင်မောင်သွင် လုပ်ငန်းတစ်ခု လိုအပ်နေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဦးခင်မောင်သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိသော ကုန်ကြမ်းနှင့် ဖွန့်ပစ် ပစ္စည်းများကို အခြေခံ၍ သိလမ်း၊ နေကားကို တီထွင်ခန့် စိတ်ကူးပြီး စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ လမ်းပြေးကားကို လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ရှေးလက်တွေ့ပြေးဆွဲလုပ်ဆောင်ခဲ့ရာ ယခုအခါ ပုံစံဏှာန်ကို ပြောင်းလဲပိုမိုကောင်းမွန်အောင် တီထွင်ခဲ့သဖြင့် မိုးတစ်ရာကျော် အထက်အဝေးရှိခရီးကို အသွားအပြန်ကြိုပို့နိုင်၍ ခရီးသွားလုပ်သားပြည်သူ ရာပေါင်းများစွာကို ခေ့စဉ် အကျိုးပြုလျက် ရှိပါသည်။ ကား ရထားများကို ရန်ကုန်တွင်သာ မက မီးရထားလမ်းရှိသော အခြား ထိုင်းအဆင့်ရှိ မြို့များတွင်ပါ အသုံးပြုလျက် ရှိပါသည်။

ထို့ပြင် ယခုအခါ ဦးခင်မောင်သည် တီထွင်ခဲ့သော ထွက်ကုန်တို့ပေါင်း လေးသောင်းကို နှစ်စဉ်ထုတ်လုပ်၍ အနိုင်ငွေလုံးရှိ မီးရထားများတွင် အသုံးပြုလျက်ရှိ၏။

ဦးခင်မောင်သည် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်များကိုလည်း တီထွင်ခဲ့၏။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်တစ်လုံးသည် နိုင်ငံခြားမှ မှာယူပါသည်။ မြန်မာ့ဧက ၃၅ သိန်းကျန်ကျ၍ ယခု ဦးခင်မောင်သည် တီထွင်ပြီးဖြစ် ပစ္စည်းများဖြင့် တီထွင်ခဲ့ရာ ကျပ်နှစ်သိန်းသာ ကုန်လုပ်သည်။ ယခုအခါ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် လေးလုံးကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

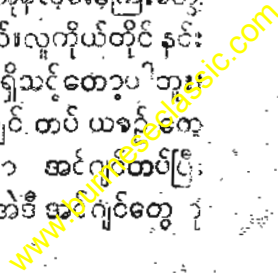
ယခုအခါ ဦးခင်မောင်သည် လုပ်သားအင်အား ၂၀၀ ကျော်ဖြင့် စက်ရုံကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးကာ နိုင်ငံတော်အထူးလိုအပ်သော တီထွင်မှုများကို ပြုလုပ်လျက်ရှိ၏။ ဦးခင်မောင်သည်

ကားရထားအပြင် အပျော်စီး ရထားများ ကိုလည်း ထွက်ကြံဆ ထုတ်လုပ်လျက်ရှိကြ၏။

ဦးခင်မောင်သည် ပင်ကိုအရည်အသွေး ကောင်းသည့် ထူထောင်ရေး ဦးစီး၏။ အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်တတ်၍ လုပ်ကို ရိုသေလေးစားသူ ဖြစ်၏။ တီထွင်မှုတွင် စိတ်အားထပ်သန်၍ ဦးခင်မောင်သည် တီထွင်မှုလက်ရာတို့မှာ နိုင်ငံတော် အကျိုးမီ၏။

ဦးခင်မောင်သည် ထူးခြားမှုမှာ မိမိတီထွင်မှုများအားလုံး နိုင်ငံတော်အား အပ်နှံ၍ မိမိကိုယ်တိုင် ပုဂ္ဂလိကလုပ်ဆောင်မှု မရှိခြင်းဖြစ်၏။ ဦးခင်မောင်သည် တီထွင်ခဲ့သော အိမ်မိမိ အိမ်ကာ ဝါးကားများသည် ဝါးစေ့သုံးပေ အကျယ် ဖိုင်ဘာ တစ်ခုကို အကျပ်သားကုန်ကျ၍ ဦးခင်မောင်ထွက်က ယင်း၏ ဖိုင်ဘာများကို အနှစ် ၃၀ အာမခံ၏။

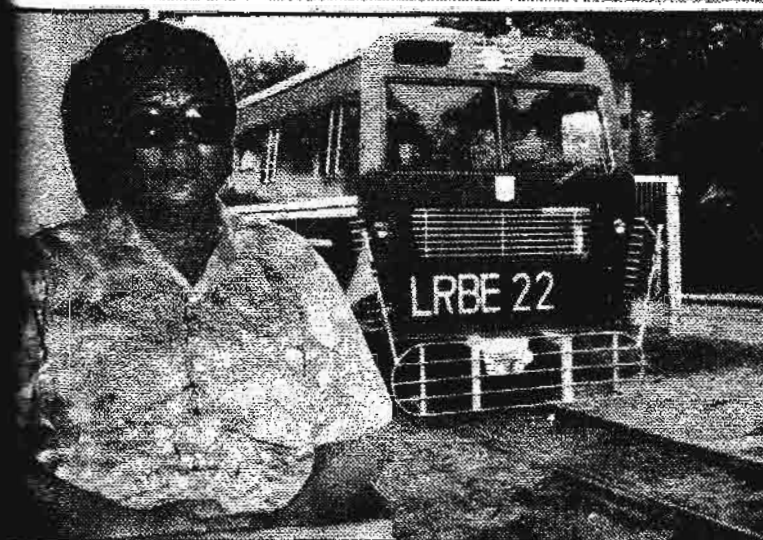
ဦးခင်မောင်ထွက်က ပြောပြရာတွင် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးက နိုင်ငံပီပီပေပေပါဘူး။ ဂျပန်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မကြေလ်တူး။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစက်မှုပညာရှင်တွေ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ တစ်မည် နှစ်မည် သွင်းပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံက အမျိုးမျိုး ထုတ်နိုင်ပါတယ်။ အခုရန်ကုန်လမ်းမကြီးတွေမှာ အိမ်ကားတွေ တွေးတွေးနေရတယ်။ လူကိုယ်တိုင် နင်းသွင်းတဲ့ ယာဉ်မျိုး၊ အခုအခါမျိုးမှာ မရှိသင့်တော့ပါဘူး။ နိုင်ငံထင်တာက ဒီဆိက်ကားတွေကို အင် ဂျင် တပ် ယာဉ်တွေ ပြုစု ပြောင်းသင့်ပါပြီ။ ဒီဆိက်ကားတွေမှာ အင်ဂျင်တပ်ပြီး ဆွဲဖို့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအင်ဂျင်တွေ

၁၆၂ ရုပ်ဝင်း

ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါက တိုင်းပြည်မှာ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေပါ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့် တွေတော့ ရှိရပါမယ်။ ဒါ့အပြင် တစ်ဦးက ပစ္စည်းတစ်မျိုးထုတ် နောက်တစ်ဦးက သူ့ကျွမ်းကျင်တဲ့ အပိုင်းထုတ်ခဲ့ ဒီလိုလုပ်ကြရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆယ်နှစ်အတွင်း အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံအချို့ရဲ့ အခြေခံစက်မှု လုပ်ငန်းတွေကို မီနိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ဆင့်ပြန် တစ်ဆင့် လိုက်လို့ရနိုင်မိတယ်' ဟု ပြောပြသည်။

စက်မှုလက်မှုနှင့်ပတ်သက်ပါက ဦးခင်မောင်သွင် ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် ပီဇာပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့သော လူငယ်များကိုပြည့်ထောင်စုသားများအတွင်း တွေ့မြင်ရသည်မှာ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးအတွက် ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် တစ်စရာ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာသာ ဖြစ်ပါ၏။

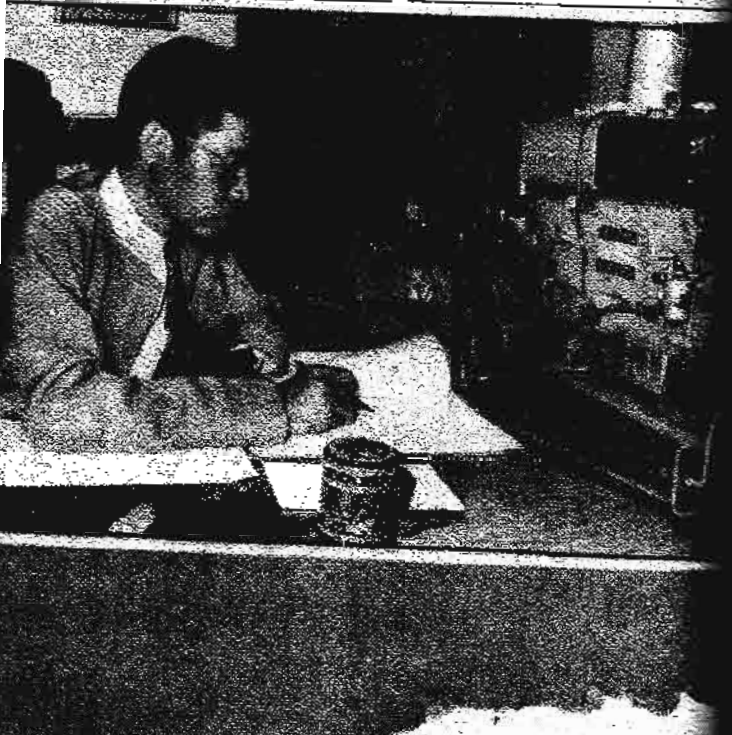

ကားရထား၊ ဖိသပြုစက်နှင့် အမြားတီထွင်မှုများစွာကိုပြုလုပ်၍ အိမ်နိုင်ငံအား အကျိုးပြုကာ

စက်မှုဦးပွားထူးချွန်တံဆိပ် ဝတ်မအဆင့်ရရှိခဲ့သူ ဦးခင်မောင်သွင်

နှင့် တီထွင်ခဲ့သော ကားရထား ။

တစ်ယောက်တစ်ယောက်သာ မြန်မာလယ်ယာကဏ္ဍအတွက် လယ်ထွန်စက်ကိုတီ
ထိုးထိုးချက်ကိုဖြည့်ဆည်းခဲ့သော ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဦးတင်ဝင်းတီထွင်ခဲ့သော လယ်ထွန်စက်

ဇာတိပုံ၊ ခင်မောင်ကျော် ဒီဇိုင်း

စေတနာ့ထင်လင်း ဦးတင်ဝင်း

ဦးတင်ဝင်းကိုလည်း ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်လေ့ကျင့်
ပေးပိုင် စေ၍သိခဲ့သည်။ စသိစဉ်က သူသည် မြောက်ဥက္ကလာပ၊
ပီပီလမ်း၊ (၈)ရပ်ကွက်၊ အမှတ် ၅၀၂ တွင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါက
ဦးတင်ဝင်းသည် အခွေခွေ သူ့ဘေးထွက်နှင့် သံရည်ကျိုလုပ်ငန်း
ကို တည်ထောင်ထား၏။

ထိုအခါ ဦးတင်ဝင်းသည် လယ်ယာသုံး စက်ကိရိယာများ
ကို တီထွင်ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးနေပြီး အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၂၀
နှစ်သာရှိ၏။ ဦးတင်ဝင်းသည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် အသေးစား
စက်တွန်း လယ်ထွန်စက်တစ်ခု တီထွင်ခဲ့၏။ ထိုလက်တွန်း
ထွန်စက်သည် ကူဟိုတာ ရေစုပ်စက်နှင့် တွဲဖက် အသုံးပြုရ၏။

၁၆၄ ချစ်စံဝင်း

ဦးတင်ဝင်း တီထွင်ထုတ်လုပ်သော လယ်ထွန်စက်သည် အသေးစားဖြစ်၍ တီထွင်မှုသည် ရှင်းလင်းလွယ်ကူပြီး သံတိုသံစများကို အသုံးပြု၍ ကျေးလက်ပန်းဘဲမိတွင်ပင် ပြုလုပ်၍ရသည်။ ထစ်နေ့တွင် ဦးတင်ဝင်းက သူ၏ လက်ထွန်းထွန်စက်ကို ထုတ်ဝေရာများအား ခေါ်ပြသရာမှ ကျွန်တော်နှင့် ဦးတင်ဝင်း စတင်၍ သိရှိ၏။ ဦးတင်ဝင်းသည် သူ၏ လယ်ထွန်စက်ကို အိမ်အနီးရှိ လယ်ကွက်တွင် ထုတ်ဝေရာများအား ထွန်ပြ၏။

ထိုအခါကပင် ကျွန်တော်သည် 'အငယ်လေးများလည်း လှပါတယ်' ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဦးတင်ဝင်း၏ အသေးစား လက်ထွန်းထွန်စက်အကြောင်းကို ဗိုလ်ဘထောင်သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါး ရေးခဲ့ဖူးပါ၏။ ထိုအခါက ဦးတင်ဝင်းသည် လက်ထွန်း လယ်ထွန်စက် သုံးလေးသုံးကို တီထွင်၍ ပဲခူးတိုင်းနှင့် ဧရာဝတီတိုင်းတို့တွင် ဖြန့်ဖြူးနိုင်ခဲ့၏။

ထို့နောက် အသေးစား လက်ထွန်း ထွန်စက်လေးများကို ထုတ်လုပ်ရန် လုပ်သားများ မွေးထုတ်ရန် ဓံလှကျင့်ခြင်း၊ ကုန်ကြမ်းစုဆောင်းခြင်းနှင့်စက်ကိရိယာများ စုဆောင်းခြင်း ပြုလုပ်နေစဉ်မှာပင် ထိုအခါက လယ်ထွန်စက်ကို ပုဂ္ဂလိကမှ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိသောကြောင့် ထိုလုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်းပေးခဲ့ရ၏။

သို့သော်လည်း ဦးတင်ဝင်းသည် ဆက်၍ နိုင်ငံအတွက်လိုအပ်ချက်များဖြစ်သည့် ခြေနင်းပေးခြင်း၊ ရာဘာခြံပိုင်ရှင်များ အသုံးပြုသော ရာဘာကြိတ်စက်များနှင့် အခြားလယ်ယာသုံးကိရိယာများကို စဉ်ဆက်မပြတ် တီထွင်ထုတ်လုပ်လာခဲ့၏။

ထိုကဲ့သို့ တီထွင်မှုမိမိရှိသော ဦးတင်ဝင်းသည် နတ္ထလင်း၊ သာစည်ပန်းရပ် ဇာတိဖြစ်၍ အဖဦးကျော်ဝင်း (မော်ကွန်းစင် ပထမဆင့်)၊ အမိ ကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်မြတင်တို့မှ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၏။ ဦးတင်ဝင်းသည် ငယ်စဉ်ကပင် စာဖတ်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းတွင် ဝါသနာပါ၍ ၇ တန်းအောင်သောအခါ အသင်းပညာ ဆက်လက်သင်ကြားခြင်း မပြုတော့ဘဲ မိဘမောင်မယ် စက်မှုလက်မှု အထက်တန်းကျောင်း၌ ဒီဇယ်အင်ဂျင်နီယာ ညွှန် သင်တန်းသို့ တက်ရောက်ပြီ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်အထိ စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနမှ ဖွင့်လှစ်သော ထွန်စက်ပိုင် သင်တန်းကို ၂ နှစ် တက်ရောက်ကာ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၄ ခုနှစ်အထိ စက်မှုလယ်ယာ ဦးစီးဌာနတွင်ပင်ထွန်စက်ပိုင်အဆင့် (၁) အဖြစ် အမှုထမ်းနေခဲ့၏။

၁၉၇၄ ခုတွင် အလုပ်မှထွက်၍ ကိုယ်ပိုင်တီထွင်မှုများကို လုပ်ကာ မိမိတီထွင်မှုများ အားလုံးကို ဦးတင်ဝင်းက အများအသုံးပြုနိုင်ရန် ဖြန့်ဝေပေးခဲ့၏။

ယခုအခါ ဦးတင်ဝင်းသည် နိုင်ငံတော်မှ တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒ ကျင့်သုံးလာသဖြင့် စက်တပ်ယာဉ် အမျိုးမျိုးကို ထုတ်လုပ် လုပ်ငန်းရှင်တို့က လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိလာသောအခါ တင်ဝင်းနှင့် ရောင်းရင်းများ လယ်ထွန်စက်နှင့် လယ်ယာသုံးကိရိယာများ ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ကို နိုင်ငံတော်တွင် တရားဝင် မှတ်ပုံတင်၍ လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။ ထို့ပြင် ထုတ်လုပ်သော လယ်ယာသုံး ပစ္စည်းများကို ပြည်ပသို့ တင်ပို့ ရောင်းချရန် အတွက်လည်း မှတ်ပုံတင် ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။

ဦးတင်ဝင်းသည် ယခင်က မိမိ တီထွင်ခဲ့သော လက်ထုတ်ထွန်စက်ကို ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်၍ ပြည်ပသို့ တင်ရောင်းချရန် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးတင်ဝင်း၏ လက်ထွန်း ထွန်စက်သည် မြင်းကောစပ် ၅ ကောင်မှ ၁၂ ကောင် အားရှိ၍ ဒီဇယ်အင်ဂျင်ကို အသုံးပြုသည်။ ဤစက်သည် ကျွဲနွား တစ်စု တစ်စု ရှားပါးလာသော မြန်မာ့ လယ်ယာကဏ္ဍတွင် ကျွဲနှင့် နွား အစား ထွန်စက် အသုံးပြု၍ နိုင်ငံ၏ လိုအပ်ချက်ကို ပြည့်ဆည်းရန် ဖြစ်၏။

ဤစက်ကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်မှု များစွာ အထွက်စေကာမူ စိုက်ပျိုးသူတို့ ဈေးကောင်းရနိုင်သည် ဆို၏။

ယခုအခါ ဦးတင်ဝင်းသည် မိမိ၏ လယ်ထွန်စက်ကို ပြုပြင်စေပြီး ကျွဲထွန်စက် တွင် ရောင်းချရေးအတွက် ထုတ်လုပ်ရန် ကုန်ကြမ်း ပစ္စည်းများ ရရှိရေးကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ၏။ ကုန်ကြမ်း ဝယ်ယူရေးအတွက် နိုင်ငံတကာမှ ဈေးနှုန်းများကို ခေါ်ယူလျက်ရှိပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ စင်ကာပူနိုင်ငံ၊ လာအိုနိုင်ငံနှင့် တရုတ်နိုင်ငံ ယူနန်ပြည်နယ်တို့မှ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြပြီ။ ဦးတင်ဝင်းသည် ဆက်သွယ်မှုများ ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ ယူနန်ပြည်နယ်နှင့် လာအိုနိုင်ငံတို့နှင့် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရေးသည် အလားအလာ ကောင်းနေသည်ဟု ဆို၏။

နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီများနှင့် ဆွေးနွေးကာ ဖက်စပ်သုပ်ငယ် လုပ်ကိုင်၍ အသေးစား လက်ထွန်း ထွန်စက်များ လယ်ယာထွက်ကုန်ရိယာသုံး ပစ္စည်းများကို ဈေးနှုန်း သက်သာစွာဖြင့်

ထွက်တွင်း၌ ဖြန့်ဖြူးရေးကို ဦးတင်ဝင်းက မည်သူ့အထံသို့ ပြည်တွင်း၌ မိမိတီထွင်သော ထွန်စက် တည်ဆောက်မှုကို သင်ကြားလိုပါက မိမိထွင်လှစ်သော သင်တန်းတွင် လာရောက် အင်ကြားနိုင်သည် ဟု ဆို၏။ ဦးတင်ဝင်းသည် အမှတ် ၂၇၁ (ဆေး)၊ ရွှေဂုံတိုင်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်တွင် နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ အသေးစား လယ်ထွန်စက်နှင့် ဒီဇယ်အင်ဂျင် ဆင်တန်းများကို ဖွင့်လှစ် သင်ကြားပေးလျက်ရှိ၏။

ယင်းသင်တန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြန်မာ လူငယ်များ ဒီဇယ်အင်ဂျင် အတွေ့အကြုံများရှိ၍ နိုင်ငံတကာတွင် ဒီဇယ် ပညာဖြင့် အလုပ်အကိုင်သစ်များ ရှာဖွေရန် ဟု ဆို၏။

ဦးတင်ဝင်းနှင့် အပေါင်းအသင်းများ

ကျွန်တော်က ဦးတင်ဝင်း၏ ရေရှည် ရည်ရွယ်ချက်များကို မေးမြန်းရာတွင် ဦးတင်ဝင်းက 'အရစ်ကတော့ အစ်ကို သိရအတိုင်းပါ။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း လုပ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ လုပ်ငန်း ပိုမို တွင်ကျယ် အောင်မြင်မှု ရှိအောင် တင်ဝင်း၊ အပေါင်းအသင်းများ Tin Win & Associates ကို ဖွဲ့စည်းပြီး ကျွန်တော်တီထွင်ဇွဲ ရလာတဲ့ နည်းပညာတွေကို လူငယ်တွေကို လက်တွေ့ ဖြန့်ဖြူးပေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံဟာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ လယ်ယာသုံး စက်ကိရိယာ ဖွဲ့စည်းတဲ့ အများကြီး မရှိပါဘူး။ လယ်ယာကဏ္ဍထဲကို စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းတွေ များများသွင်းဖို့လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဟာလယ်စဉ်ကတည်းက လယ်ယာသုံး စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းတွေကိုပဲ အဓိကထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တီထွင်

လိုက်တဲ့ တီထွင်မှုတွေကို ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း ကြော်ငြာနေလို့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ မတိုးတက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အများပြည်သူတွေ့ရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်အောင် -

- ဓယ်ထွန်စက် ထုတ်လုပ်ရေးပညာ၊
- အသုံးပြုမှု နည်းပညာ၊
- ပြုပြင်မှု နည်းပညာ။

များ ဖြန့်ဖြူးပြီး မြန်မာလယ်ယာသုံး ကိရိယာများရဲ့ ဇွမ်းရည်ဟာ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ကူး အသစ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး တစ်ချိန်သို့ တိုးတက်စေရပါမယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူငယ်များအတွက် ၂၆-၁၁-၈၉ နေ့ကစပြီး ဗဟန်းက ကျွန်တော် အလုပ်ရုံမှာ အသေးစား လယ်ထွန်စက်နှင့် ဒီဇယ်အင်ဂျင်ပြုပြင်ရေး သင်တန်းကို ပထမဆုံး စ ဖွင့်ခဲ့တာပါ' ဟု ဆို၏။

ထို့ပြင် ဦးတင်ဝင်းက 'အစ်ကိုရာ ကျွန်တော်က မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ရှိတဲ့ စက်မှု လက်မှု ဝါသနာပါသူ လူငယ်တွေရဲ့ ဇွမ်းရည်တွေကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုနိုင်ဖို့ လူငယ်များဟာ စက်မှုကို ဝါသနာပါလာပြီး မိမိတို့ ဘဝကျွမ်းတဲ့ စက်မှု လက်မှု လုပ်ငန်းနဲ့ နိုင်ငံကို အကျိုးပြုဖို့ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်များနဲ့ သင်တန်းကို ဖွင့်တာပါ' ဟု ဆို၏။

ဦးတင်ဝင်းက သူ သင်တန်း၏ ဆောင်ပုဒ်မှာ (Myanmar Farm Implements Must Be Improved By Iron Buffalo) ဟု ဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဦးတင်ဝင်းက သူ တီထွင်ခဲ့သော လယ်

ထွန်စက် Iron Buffalo ဟု တင်စားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မြန်မာ့လယ်ယာတွင် မရှိမဖြစ်သော ကျွဲနှင့် နွားနေရာတွင် ကျွဲလှံအား ခက်ခင်း မောင်းသန်ရှိသော လယ်ထွန်စက်အငယ်လေးမျှကို အစားထိုး၍ မြန်မာ့လယ်ယာလုပ်ငန်းအား တိုးတက်စေရမည်ဟူသော ကြေးကြော်ချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့က နည်းပညာ ဖြန့်ဖြူးရာမှာ အလွန် မြင်လွန်း နိမ့်လွန်းတဲ့ နည်းပညာများကို မဖြန့်ဖြူးဘဲ ကျွန်တော်ဘို့နိုင်ငံနဲ့ သင်တော်တဲ့အလောတော်စက်မှုနည်းပညာများ Appropriate Technology ကို ဖြန့်ဖြူးမှာပါ။ အဲဒီကတစ်ဆင့် နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ ထိုးထွင်းလုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ လူငယ်များ ပေါ်ပေါက်လာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အတွက်ရော၊ တိုင်းပြည်အတွက်ပါ အမြတ်ပါပဲ ဟု ဆို၏။ စက်မှုလက်မှုဝါသနာပါသော လူငယ်များ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပါက အင်အား ဖြစ်လာနိုင်ပါ၏။

ဦးတင်ဝင်းသည် ယခုအခါ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်က ကျွန်တော်တွေ့ရသည့်အတိုင်း သူ့အပေါင်းအသင်းများနှင့် သူယုံကြည်သော လုပ်ငန်းကို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်လျက်ရှိပါ၏။ ဦးတင်ဝင်းသည်လည်း စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းတွင် ဝါသနာပါ၍ စက်မှုဗီဇရှိပြီး မြင်ကြားရုံဖြင့် အတုယူတီထွင်နိုင်စွမ်း ရှိသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်တင်ပြနေခြင်းသည် မြန်မာတို့၏ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးနှင့် မြန်မာလက်စွမ်းကို တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာတို့ကား ဒေသများ မဟုတ်ကြပါ။ ဇာတိသွေး ဇာတိ

မာန်ရှိ၍ ထိုးထွင်း တီထွင်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ ဦးခင်မောင်၊ ဦးကိုကိုကြီး၊ ဦးခင်မောင်သွင်၊ ဦးတင်ဝင်း၊ ဦးသန်းအောင် စသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ နိုင်ငံအပေါ် စေတနာထားကြသူများ၊ စက်မှုလက်မှုဗီဇရှိသူများ၊ ဉာဏ်ရည်မြင့်မားသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဦးခင်မောင်တွေ၊ ဦးကိုကိုကြီးတွေ၊ ဦးခင်မောင်သွင်တွေ၊ ဦးတင်ဝင်းတွေ၊ ဦးသန်းအောင်တွေ အများကြီးရှိမည်မှန်သေချာပါ၏။ ယခုကျွန်တော်တင်ပြရမှုမှာကျွန်တော် လက်လှမ်းမီသလောက်ကိုသာ တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးရှိ စက်မှုလက်မှု ဉာဏ်ရည်မြင့်မားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အားလုံး၏ ကိုယ်စား ကျွန်တော်နှင့် လက်လှမ်းမီသမျှသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကိုသာ နမူနာတင်ပြရခြင်းဖြစ်၍ အမှန်စင်စစ် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ထိုကဲ့သို့ စေတနာရှင်နှင့် စွမ်းရည်ရှိသူများကို ဆက်လက်ဖော်ထုတ် မှတ်တမ်းတင်ထားရန် လိုအပ်ပါ၏။

ယခုတစ်ဖန် ကျွန်တော်သည် မြန်မာတို့၏ စက်မှုလက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လူညံ့များ မဟုတ်ကြောင်းကို ပိုမိုခိုင်လုံသော သက်သေတစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသေး၏။ ထိုသို့ တင်ပြနိုင်ရန် အတွက် စာဖတ်သူအား ကျွန်တော်နှင့် အတူ မန္တလေး နေပြည်တော်သို့သွားရောက်ရန်ဖိတ်မန္တကပြပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုး၏ စက်မှုအရည်အချင်းများကို ပြသရန် ကျွန်တော်နှင့်အတူ မန္တလေး စိန်ပန်းရပ်သို့ လိုက်ခဲ့ပါရန် စာဖတ်သူအား မေတ္တာရပ်ခံ အပ်ပါ၏။

စိန်ဖြင့်လုပ်သည့်ပန်း၊ စိန်ပန်း

စိန်ပန်းရုပ်သည် မန္တလေးအနောက်ဘက်ခြံနယ်တွင် ရှိ၍ ကျွန်တော်သည်ဘတင်းစာ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသော ဦးခင်သီ၊ စစ်ကိုင်းမင်းအောင် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် စိန်ပန်းရုပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။

စိန်ပန်းရုပ်သို့ ရောက်လျှင်မင်သံကိုသံနှင့်ပွတ်သံ၊ သံကိုသံနှင့်ဖြတ်သံ၊ သံကိုသံနှင့်ဖိသံ၊ သံကို သံနှင့်ရိုက်သံ၊ သံကို သံနှင့်ကြိတ်သံ၊ သံနှင့်သံခင်း၊ ဆောင့်သံတို့အပြင် သံပေါ်သို့ သံများပြုတ်ကျသံများကို စာဖတ်သူသည် ဆူအောင်ညံအောင်ပင်ကြားလာရမည်ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်စင်စစ် ဤရုပ်ကွက်ကြီးသည် သံသည်လုပ်ငန်းများနှင့် စည်ပင်စနစ်သော ရုပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။ စိန်ပန်း၌ ထိုကဲ့သို့ သံနှင့်သံချင်းထိ၍ ထွက်ပေါ်လာသော အသံတို့သည်တစ်အိမ်တည်းမှ မဟုတ်၊ တစ်လမ်းတည်းမှမဟုတ်။

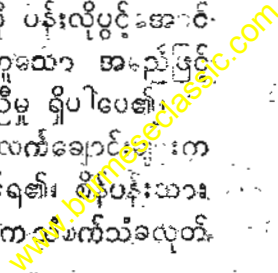
တစ်စုတစ်ကွက်တည်းမှမဟုတ်။ စိန်ပန်းတစ်ရပ်ကွက်လုံးသာမက ယခုအခါ စိန်ပန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိနေသော အရပ်များသို့လည်း သံနှင့်သံကို ထိသံများ ကူးစက်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က စိန်ပန်းရုပ်သို့ ရောက်သွားသော ခဏတွင်ဆို ဝီအရပ်က စိန်ပန်းဟုတ်ပါဘူး။ သံပန်းပဲ၊ သံခွဲလုပ်ထားတဲ့ စက်ကိရိယာပစ္စည်းတွေကို ပန်းလိုပွင့်နေတဲ့နေရာ ဟု ဆိုမိပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စိန်ပန်းမြေသို့ ခြေချခဲ့၏။ ခြေချမိပြီး စိန်ပန်းသားတို့နှင့် စကားပြောသောအခါတွင်ကား ဤအရပ်သည် စိန်ပန်းမှ စိန်ပန်းအစစ်၊ သံပန်းမဟုတ်မှန်း သိလာရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိန်ပန်းဟူသော အမည်သည် ထိုအရပ်မှ ထုတ်လုပ်လိုက်သော (စွည်းများကို ကိုယ်စားပြုရပ်တည်၍ မှည့်ခေါ်ထားသော နာမည်မဟုတ်။ စိန်ပန်းသည် ထိုအရပ်နေ ပြည်သူတို့၏ နှလုံးသားကို ထင်ဟပ်ကိုယ်စားပြုထားသော နာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလာရ၏။

တကယ်တော့ စိန်ပန်းနေ ပြည်သူတို့၏ နှလုံးသားသံကို ဤသို့သံကဲ့သို့မဟုတ်။ စိန်ကဲ့သို့ မာကြောသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် စက်မှုပစ္စည်းများကို ပန်းလိုပွင့်အောင် ထုတ်လုပ်နေသော အရပ်ဖြစ်၍ စိန်ပန်းဟူသော အမည်ဖြင့် စိန်ပန်းဟူသော အရပ်သားတို့သည် ကိုက်ညီမှု ရှိပါပေ၏။

စိန်ပန်းသားတို့၏ သံကိုင်ထားသော လက်ချောင်းက သံချောင်းထက်ပင် မာကြောသည်ဟု ထင်ရ၏။ စိန်ပန်းသားတို့၏ တုတ်ခိုင်းသော လက်မောင်းလက်ဖျံတို့က သံစက်သံလုတ်သံ

များထက်ပင် ထက်မြက်သည်ဟု ထင်ရပါ၏။ စိန်ပန်းသားတို့သည် သံမဏိကဲ့သို့သော ခန္ဓာကိုယ်တွင် စိန်ကဲ့သို့ မာကြောသော စိတ်ဓာတ်ကို ထည့်သွင်းကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော နှလုံးသားတို့ဖြင့် နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ကို မြှင့်တင်နေကြသူများ ဖြစ်၏။

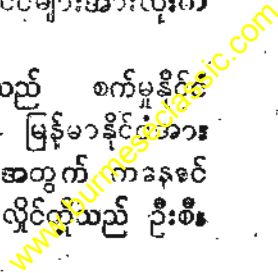
မြန်မာ့စက်မှုစွမ်းရည်ကို မြှင့်တင်နေသောစိန်ကဲ့သို့မာကြောသော စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် စိန်ပန်းသားတို့၏ လက်ဖျားများတွင် သံ၊ သံမဏိပြားကြီးများနှင့် သံ၊ သံမဏိချောင်းကြီးများသည် ရွှံ့စေး၊ ရွှံ့တုံးပမာ ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့၍ နေပါတော့၏။

စိန်ပန်းအကြောင်းကို ပြောဆိုပါက မြန်မာ့စက်မှုတစ်ခေတ်ကို ကျွန်တော်ပြန်၍ တင်ပြပါမှ ပြည့်စုံမည်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် မန္တလေး စိန်ပန်းရပ်မှသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်သို့ သွားရောက်ရန် လိုအပ်လာပါ၏။

ဦးဖိုးလှိုင်နှင့် မင်းသားကြီးတို့ စခဲ

ကုန်းဘောင်ခေတ်သည် အရှေ့တစ်သွားတွင် မြန်မာတို့ ခန့်ညားထည်ဝါမှုကို ရရှိခဲ့သော ခေတ်တစ်ခေတ်ဟု ဆိုပါက မှားနိုင်ပါ။ ကုန်းဘောင်ခေတ် မြန်မာ့နယ်နိမိတ်သည် စစ်အကောင်း၊ အာသံမဏိပူရ၊ ကိုးရှမ်းပြည် (ယခု ယူနန်နယ်၊ အစ်စိတ်တစ်ခေသ)၊ ဇင်းမယ်၊ လင်းဇင်၊ ယိုးဒယားစသော အသများအထိကျယ်ဝန်းပြီး အနီးအနား နိုင်ငံများအားလုံးက ခန့်ညားရသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်၏။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင်ပင် မြန်မာတို့သည် စက်မှုနိုင်ငံအဖြစ်သို့ တိုးဝင်ရေးကို ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ မြန်မာနိုင်ငံအား နယ်နိမိတ် တစ်နိုင်ငံအဖြစ် ထူထောင်ရေးအတွက် ကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် ယောအတွင်းဝန် ဦးဖိုးလှိုင်တို့သည် ဦးစီး

ဦးဆောင်ပြုကာကြီးပမ်းခဲ၏။ ကုန်းဘောင်ခေတ်ခေါင်းဆောင်များသည် မြန်မာနိုင်ငံအား စက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးအဆောင်ရွက်ရာတွင် နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် ကိစ္စကို အလေးပေးအပ်သော ကိစ္စတစ်ရပ်အားဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အခါက လွှတ်တော် နိုင်ငံခြားရေးဌာနကို တိုင်ထားသော ပခန်းမင်းကြီးသည် နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်ကိစ္စကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်၏။ ပခန်းမင်းကြီး၏ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်ဆိုင်ရာဝါဒမှာ အရည်အသွေး အရည်အချင်းရှိသူများ ပညာတော်သင်ဖြစ်စေ၊ အရည်အသွေးညံ့သူများ ပညာသင်အဖြစ် အရွေးအချယ်မရှိစေရ။ သား၊ ယုတ်၊ အမွှေးဖြစ်စေ၊ အရည်အသွေးညံ့ပါက ပညာတော်သင်အဖြစ် မခံယူရ။ အရည်အသွေးရှိပါက ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ အစိမ်းအကျက်မရွေး ပညာသင်အဖြစ်ခံယူခံယူဟူ၍ ဖြစ်၏။

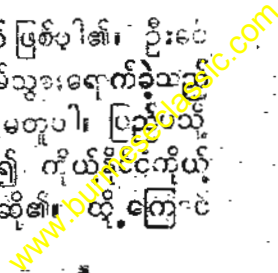
ပခန်းမင်းကြီး၏ဝါဒကို ယနေ့တိုင် ပညာတော်သင်ရွေးချယ်ရာတွင် မြန်မာတို့၏ ပညာတော်သင် ရွေးချယ်ရေး ဝါဒအဖြစ် ဓာတ်လက်အသုံးပြု သင့်ပါသေး၏။ ကမ္ဘာ့ အခွေ နိုင်ငံများတွင် ၁၀ ရာစုနောက်ပိုင်း၌ နိုင်ငံထူးထူးစင်သူ အကြီးအကဲများသည် မိမိနိုင်ငံကို ထူထောင်မည်ဟု ဆိုပါက ရှေးဦးစွာ အရည်အသွေးရှိသော လူငယ်များကို ပညာတော်သင်များအဖြစ် ရွေးချယ်စေလွှတ်တတ်ကြ၏။

တရုတ်နိုင်ငံတွင် ယထာအကြိမ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို လီဟန်းချန်၊ ချန်ချီးတန်၊ ယန်ဝင်း အစရှိသူတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း အခမရိတ်နှင့် ဥဒရာပသို့ တရုတ်လူငယ် ပညာတော်

ပြုများစွာကို စေလွှတ်ခဲ့၏။ ဆွန်ယက်ဆင်တို့ ခေတ်တွင် လူငယ်နိုင်ငံအား ခုတ်ယူအကြိမ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးများကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် လူငယ်ပညာတော်သင်များစွာကို နိုင်ငံခြားစေလွှတ်ခဲ့၏။ ၁၈၆၈ ခု ဣပန်နိုင်ငံ၏ မေဂျီပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို ဆောင်ရွက်ရာတွင်လည်း ဣပန် လူငယ်များကို ရောပတိုက်သို့ သာမက နိုင်ငံရပ်ခြားဒေသမျိုးစုံသို့ စေလွှတ်ခဲ့၏။ ထိုင်းနိုင်ငံသမိုင်းတွင် ရာမမင်းဆက်များ လက်ထက်၌ ခေတ်စဉ်မြေးဆုနိုင်ငံကို အခြေချရာတွင် ထိုင်းနိုင်ငံမှ လူငယ်များစွာကို ဥရောပတိုက်သို့ ပညာသင်အဖြစ် စေလွှတ်ခဲ့၏။

နိုင်ငံပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးများ ပြုလုပ်ရာတွင် လူငယ်များအား ပညာသင်အဖြစ် စေလွှတ်ခြင်းသည် အရေးကြီးသော အချက်ပင်ဖြစ်၏။ လူငယ်များကို ပညာသင်များအဖြစ် မတုန်တုန် စေလွှတ်ရန်လို၏။ ထိုလုပ်ငန်းတွင် တွန့်တိုက်စိတ်ရှိနေသူ မျှင်ငံတိုးတက်နိုင်ပါ။ နိုင်ငံတိုးတက်ရေးထို ဆောင်ရွက်ရာတွင် အရည်အသွေးရှိသော လူငယ်များအား နိုင်ငံတကာ ဟုသုတများ၊ တိုးပွားရေးရန် ကြံဆ လုပ်ဆောင်ပေးရမည် ဖြစ်၏။

ဤအချက်သည် အရေးကြီးသောအချက် ဖြစ်ပါ၏။ ဦးစွာ ဆောင်ရွက်က မိမိသည် ပြည့်ပသို့ တစ်ကြိမ်သွားရောက်ခဲ့သည်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက်ခဲ့မှုများ မတူပါ။ ပြည့်ပသို့ သွားရောက်တိုင်း အသိအမြင်ကျယ်ပြန့်လာ၍ ကိုယ်နိုင်ငံကိုယ်ထူးမျိုးအတွက် ပို၍ အကျိုးရှိပါသည် ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့်

လူငယ်များအားပညာတော်သင်စေလွှတ်ခြင်းသည် အမျိုးသားရေး တစဝန်တစ်ရပ်ဟု ဆိုပါက မမှားနိုင်ပါ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ပြင်သစ်ပညာတော်သည် ဦးရွှေမြူရန်ကုန်ပညာတော်သင် ဦးကျီးညို၊ ဦးရွှေအုန်း၊ အင်္ဂလန်ပညာတော်သင် ဦးမြ၊ ဦးတရုတ်ဖြူ၊ အိန္ဒိယပညာတော်သင် ဦးသထေး၊ ဦးလှိုင်၊ ဦးစိ စသည်တို့တွင် ထင်ရှားသော ပညာတော်သင်များ ဖြစ်၏။ ယင်းပညာတော်သင်များ၏ အကျဉ်းပြင် မန္တလေးဝန်းကျင်တွင် ခင်္ဂါစက် ရက်ကုန်တော်သင်စက်၊ လက်စက်၊ လွှစက်၊ သကြားစက်၊ မဲဒယ်စက် သံချက်စက် စသည်ဖြင့် စက်ရုံပေါင်း ၅၀ ကျော်ကို ကုန်းဘောင်ခေတ်က တည်ဆောက်ခဲ့၏။

ယင်းစက်ရုံများအနက် မန္တလေးမြောက်ပြင် လူရဲ ဈေးမြောက်ပက် အမရစံခေါင်ရပ်တွင် လက်နက်စက်ရုံ၊ ရက်ကုန်စက်ရုံနှင့် ဖန်ချက်စက်ရုံများကို တည်ခဲ့၏။ စိန်ပန်းဂေါတိတံဘားအနီးတွင် ဝါဂွမ်းကြိတ်စက်ရုံတို့ တည်ခဲ့ရာ နေ့စဉ်တွင် စက်ရုံသည်ရာအရပ်ရှိ ဈေးကို ဝါဂွမ်းဈေးဟု ခေါ်ခဲ့သည်။

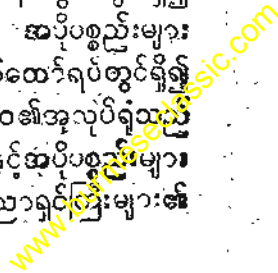
အနောက်ပြင် ပန်းဆက်တံဘားအနီးတွင် သင်္ဘောစက်ရုံ အနောက်တောင်မြို့နယ်တွင် သစ်ခွက်ကြာဆံစက်၊ ဆန်ကြိတ်စက်နှင့် ဆီစက်များ တည်ခဲ့၏။ ပန်းဆက်တံဘား အနီးတွင် သင်္ဘောနှင့်ဆိုင်ရာလုပ်ငန်း၊ သံရည်ကျိုလုပ်ငန်း၊ ပန်းပဲလုပ်ငန်း စက်ပစ္စည်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။ ယခု စိန်ပန်းရပ်ကွက်အနီးရှိ ဈေးဆိပ်ရပ်တွင် မှမူတူဘော်တွင်းမှ သတ္တုရိုင်းများကို ကျိုချက်သည် လုပ်ငန်းရှိခဲ့၏။

ယခင်က ဂွမ်းကြိတ်စက်ရုံ တည်ရာနေရာသည် ယခု စိန်ပန်းဆက်မူကုန်ထုတ်သမ အသင်းရုံးနေရာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စိန်ပန်းရပ်သည် ကုန်းဘောင်ခေတ် စက်ရုံအလုပ်ရုံနှင့် သံရည်ကျိုလုပ်ငန်း၊ ပန်းပဲလုပ်ငန်းဆိုင်ရာတို့နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော အရပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် စိန်ပန်းသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် ပညာတော်သင်ကြီးများ၊ ပညာရှင်များက မိမိတတ်ကျွမ်းသော ပညာများ မတိမ်ကောစေရန် သားစဉ်မြေးဆက် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ရာ အရပ်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် စိန်ပန်းသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် လူငယ်ပညာတော်သင်တို့၏ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့သည့် ခက္ခန္ဓာဖြင့် ပွင့်စူးနေသော စိန်ပန်းတစ်ခိုင် ဖြစ်ပါ၏။

စိန်ပန်းရပ်နေ ဧရာဝတီသင်္ဘောကျင်း စက်ရုံတွင် ပုံသွင်းဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဦးစံလှသည် ၁၈၇၃ ခုနှစ်က ကော်မူပညာတော်သင် သွားခဲ့သော ကုန်းဘောင်ခေတ် ပညာတော်သင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးစံလှ၏ညီမှာ ဦးသဖြစ်၏။ ဦးဘနှင့် မဒရူးမနှောင်း လုပ်ပေးကိုင်ဖက်တို့မှာ ဦးလှိုင်၊ ဦးဝ၊ ဦးဘမော် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်၏။

ဦးဘ၏ အလုပ်ရုံသည် စိန်ပန်းလက်သမားရပ်ကွက်တွင် ရှိ၍ ဆန်စက်၊ ဆီစက်နှင့် သစ်ခွက်တို့အတွက် အပိုပစ္စည်းများ ထုတ်ခဲ့၏။ ဦးလှိုင်၏စက်ရုံသည် စိန်ပန်းဥပုသ်တော်ရပ်တွင်ရှိ၍ သံရည်ကျိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ ဦးဝ၏အလုပ်ရုံသည် စိန်ပန်းလမ်းမကြီး အရှေ့ပက်တွင်ရှိပြီး စက်နှင့်အပိုပစ္စည်းများ ထုတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ရှေးခေတ် သံ၊ သံမဏိ ပညာရှင်ကြီးများ၏

၁၈၀ ၊ ချစ်ခင်စင်

အားစဉ် မြေးဆက်အည့် စက်ကိရိယာပစ္စည်း ထုတ်လုပ်အား
လုပ်ငန်းကို တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် အမွေခံလုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ခေတ်
စနစ်တွေ ပြောင်းဆော်လည်း စိန်ပန်းသည် ကျန်းဘေးခင်ခေတ်
အမွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့၏။ စိန်ပန်းရပ်တွင်
ယခုအခါ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ ၁၁၀ ရုံရှိ၍ နယ်မြေနှစ်ခုလုံးတွင်
စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံပေါင်း ၂၂၃ ရုံ ရှိသည်။

ညွှာဏ်ရောင်တောက်ထိန် ဦးကျော်စိန်

စိန်ပန်းမှ ဦးကျော်စိန်သည် စိန်ပန်း၏ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိ
မာန်အပြည့်ကို ကိုယ်စားပြု ထည့်ရှိနေသော ဗုဒ္ဓါလင်္ကာတစ်ဦး
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် စိန်ပန်းသို့ ရောက်သွားလျှင်ပင် စိန်ပန်း၏
ထမိုင်းအစဉ်အလာရှိသောဖြစ်စဉ်ကို ဦးကျော်စိန်က အကျယ်
တဝင့် ရှင်းပြ၏။

ဦးကျော်စိန်သည် အသက် ၆၆ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ အသက် ၁၅
နှစ်သားမှစ၍ စက်မှုလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ဦးကျော်စိန်
သည် အရပ်အမောင်းကောင်း၍ အသားဖြူဖြူ အသံကြားစွာနှင့်
ပြည့်စုံပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ကာ တောင်လင်းကြုံနိုင်

၀၈၂ ချစ်စံဝင်း

သော ခန္ဓာကိုယ်က သူ၏စက်မှုလုပ်ငန်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ဝါစဉ်ကို ပြသလျက်ရှိ၏။

ဦးကျော်စိန်သည် လျှပ်စစ်ထုတ်လုပ်သော တာဘိုင်၊ ရေထိစာဘိုင်၊ ဆီစက်၊ ဆန်စက်အမျိုးမျိုး၊ ကောက်စိုက်စက်၊ ကောက်ရိတ်စက်၊ စပါးစေ့ခွေစက်၊ ကောက်ရိုးစင်းစက်၊ ဂျုံလှေစက်၊ ဂျုံအစေ့ခွေစက် စသည့် စက်အမျိုးမျိုးကို တီထွင်ထုတ်လုပ်နေသူဖြစ်၏။

ဦးကျော်စိန်သည် အချို့သောစက်များအား ဒီဇိုင်း၊ နမူနာမျှကို မြင်ရုံဖြင့် ထုတ်နိုင်၏။ ဦးကျော်စိန်တီထွင်သော ကောက်ရိတ်စက်မှာ ဟော်လန်မှ ဒီဇိုင်း၊ နမူနာကို ကြည့်၍ ထုတ်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးကျော်စိန်၏ ကောက်ရိတ်စက်သည် တစ်နေ့ ခြေစာကေ ရိတ်နိုင်၏။

စိန်ပန်းမှထုတ်လုပ်သော တစ်ဘိုင်စက်များသည် တရုတ်လူတစ်ဘိုင်စက်ကို ကြည့်ရှုလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုပြင် စိန်ပန်းဖိလစ်ပိုင် ကောက်စိုက်စက်ပုံစံကိုယူ၍ မြန်မာ တောင်သူလယ်သမားတို့နှင့် ကိုက်ညီသော ကောက်ရိတ်စက်ကိုလည်း တီထွင်ထားသည်။ ဖိလစ်ပိုင် ကောက်စိုက်စက်သည် ချိန်းကြိုးကျခြင်း၊ ဂဟေပြုတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ထိရောက်မှုမရှိဟု လယ်သမားများက ပြောဆိုရာမှ ဖိလစ်ပိုင် ကောက်စိုက်စက်ကို ကြည့်၍ မြန်မာ ကောက်စိုက်စက်ကို စိန်ပန်းက တီထွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စိန်ပန်းတစ်ရပ်လုံးသည် တစ်အိမ်ထောင်လျှင် အနည်းဆုံးတွင်ခုတစ်လုံးစီဖြင့် စက်ကိုရိယာပစ္စည်း မျိုးစုံကို ထုတ်လုပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုသို့ ထုတ်လုပ်ရာတွင် အချို့တွင်ခုံက ရက်ကိန်

စက်၊ အချို့က ပုံနှိပ်စက်၊ အချို့က ရေခဲစက်၊ အချို့က ကြက်သွန် အာလူးအပါးလွှာစက် စသည်ဖြင့် မိမိသန်ရာ၊ ကျွမ်းကျင်ရာကို ဦးစားပေး ထုတ်လုပ်ကြ၏။

ထို့ပြင် တစ်ဦးချင်း မထုတ်နိုင်သော ကိစ္စရပ်များတွင်လည်း စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ရန် စိန်ပန်း စက်မှုကုန်ထုတ် သမဝါယမအသင်းကိုလည်း တည်ထောင်ထား၏။

တစ်ဦးချင်း၊ တစ်မိသားချင်း လုပ်ဆောင်နိုင်သော လုပ်ငန်းများကို မိသားစုအလိုက်လုပ်၍၊ အများအပြားထုနှင့်ထည့်နှင့် လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို သမဝါယမက လုပ်ဆောင်ကြ၏။ စိန်ပန်း စက်မှုကုန်ထုတ်သမဝါယမ၏ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဦးချစ်ဖေဖြစ်၍၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌမှာ ဦးလှရှိန်ဖြစ်၏။ ဦးချစ်ဖေသည် အတန်းစာ လေးတန်းအထိထုတ်၍၊ ဦးလှရှိန်မှာ မူလတန်းအထိသာ ကျောင်းစာသင်ဖူး၏။ အတွင်းရေးမှူးလည်း ဦးကျော်စိန်ဖြစ်၍ ဦးကျော်စိန်သည်လည်း မူလတန်းပညာသာ တတ်မြောက်၏။

စိန်ပန်းကုန်ထုတ်သမအနေဖြင့် ထုတ်ပေးနိုင်သော ပစ္စည်းတို့မှ စက် ၃၄ မျိုးရှိ၍၊ ယင်းတို့မှာ လယ်ယာသုံးစက်များအနေဖြင့် ကောက်စိုက်စက်၊ ကောက်ရိတ်စက်၊ စပါးအစေ့ခွေစက်၊ တာဘိုင်ရေတင်စက်၊ ဂျုံလှေစက်၊ ဂျုံအစေ့ခွေစက်တို့ဖြစ်၏။

ကြိတ်ခွဲရေးဆိုင်ရာ စက်များအနေဖြင့် ဆီစက်၊ ဆန်ဖွပ်စက်၊ ဆန်စက်၊ ရှိလှေဂျုံစက်အသေး၊ ဂျုံစက်၊ ဂျုံအခြေစက်စက်၊ ပဲခွဲစက်၊ ကော်ဖီရွေးစက်၊ ကော်ဖီအခွံခွက်စက်၊ လက်ဖက်ခြောက်စက်၊ ဆီစေ့ခွဲစက်တို့ ဖြစ်၏။

၁၁၆ ချစ်ခင်စင်

လူသုံးပစ္စည်းထုတ် စက်များအဖြစ် ချိုချဉ်စက်၊ ရေခဲစက်၊ ကြက်သွန် အာလူး ပါးလွှာစက်၊ အာလူး အခွံခွာစက် ဖြစ်၏။

ရေစုပ်စက်ဆိုင်ရာ စက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ရေစုပ်စက် ရေခဲရုံတို့ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အခြားထုတ်လုပ်ပေးနိုင်သော စက်ဆီမှာ ဇက်ကပ် စက်၊ စောင်စက်၊ မျဉ်းသားစက်၊ စားရွက်ဖြတ်ချက်၊ ပုံနှိပ်စက် စာအုပ်ချုပ်စက်၊ ပစ္စည်းထွင်ခုံ၊ အင်ဂျင်လျှပ်စစ် ဓာတ်အား ထုတ်သော တာဘိုစက်များ ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာအဖွဲ့ FAO က စိန်ပန်း ထုတ်လုပ်သော လျှပ်စစ်တာဘိုစက်များသည် အဆင့်မီသော စက်များဖြစ်၍ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံအတွက် စက်လုံးစုစု ၃၆၀ လုံးကို ဝယ်ယူရန် ကမ်းလှမ်းထားမှုရှိ၏။

ယခင်က ကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာ အဖွဲ့ကြီးသည် ထိုစက်များကို ဥရောပစက်ရုံ အလုပ်ရုံသို့ကသာ ဝယ်ယူ၍ ပြန်ပို့ပေး၏။ ယခု စိန်ပန်းလုပ် တာဘိုစက်များကို ခြင်္သေ့ပြီး အရည်အသွေး ကောင်းမွန်၍ ဥရောပမှ စက်များကို မမု့မတော့ဘဲ စိန်ပန်းအ ပြောင်းလဲမှာယူခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် စိန်ပန်းစက်မှုကုန်ထုတ် သမအသင်းအနေဖြင့် နိုင်ငံတော်စက်ရုံများက လိုအပ်အည့် စက်ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံ ခြား အရည်အသွေး စံချိန်နဲ့ ပြုလုပ်နိုင်၏။

လယ်စေ့ချိုးနယ်၊ အေယာရီ သတ္တုသန့်စင် ကြိုချက်စက်ရုံ အတွက် နိုင်ငံခြားအဆင့်မီ သတ္တုခွဲစက်၊ သတ္တု အမှုန်ကြိတ်စက်

မြန်မာနိုင်ငံအား စက်မှုနိုင်ငံ အဖြစ် ထူထောင်ရန် ဤအပန်းခဲသော ကနောင်ခင်းသားကြီးနှင့် ယောအလှင်းတို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

မန္တလေးစိန်ပန်းရုပ်မှ စက်မှုဒေသရည်အသွေးပြည့်ဝသည့်
တီထွင်သူ ဦးကျော်စိန်

သတ္တုသန့်စင်စက်နှင့် သတ္တုကျင်စက်များကို ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့၏။
ထို့ပြင် နီကယ်လီသတ္တုရိုင်း သန့်စင်ပြီး နီကယ်လီမှုန့်ထုတ်လုပ်
ရေးစက်ရုံ တစ်ရုံစာ ကော်ပစတီးများ၊ ပုသိမ်ကြီး ဖယောင်း
တောင်ဒေသရှိ အထူးသတ္တုအမှတ် (-) စက်ရုံ၊ အေလာတိုင်
BAUXITE မှ ALUMINA ထုတ်လုပ်သည့် သတ္တုရှေ့ပြေး
စက်ရုံ၊ အေလာရီ ကော့စတစ်ဆီဒါ ရှေ့ပြေးစမ်းသပ်စက်ရုံ၊
အေလာမှပင် ELECTROLYLIC စက်ရုံတို့ကိုစီနီပန်းမှ ထုတ်
လုပ်ပေးခဲ့ပြီး ပျဉ်းမနားသရက်ခုံအေးသ သတ္တု (J) ရှေ့ပြေး
စက်ရုံကိုလည်း ထုတ်လုပ်တည်ဆောက်ပေးခဲ့၏။

ဆရာတပည့် ဆက်ဆံရေး

စိန်ပန်းစက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများ၊ လေလာရာတွင် ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ စက်ရုံ အလုပ်ရုံတိုင်းတွင် အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်ဆမားတို့သည် အလုပ်လုပ်ကြရာတွင် လုပ်သားနှင့် ပိုင်ရှင်ဟူသော အသွင်မျိုးမရှိဘဲ ဆရာတပည့် ဆက်ဆံရေးရှိကြ၏။ ဤအချက်သည် စိန်ပန်းရပ်မှ လုပ်ငန်းခွင် အောင်မြင်မှုအခြေခံအကြောင်းတရားဟု ဦးကျော်စိန်ကဆို၏။ ဤအချက်သည် ပင်လျှင် စိန်ပန်း ကုန်ထုတ်လုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးကြီးထော လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ရပ်ဟုဆို၏။

စိန်ပန်းမှ တီထွင်သူ စက်မှုပညာရှင်အများစုသည် အထန်းပညာ ၅ တန်း၊ ၆ တန်း အမြင့်ဆုံးသာရှိ၍ လူကြီးပိုင်း အများစုမှာ မူလတန်းပညာလောက်သာ သင်ပွားသူကများ၏။ ဒါပေမယ့် အခုလူငယ်ပိုင်းက စာနုတော်တို့အရပ်မှာ အသက်

ထန်းကျောင်း ရလဒ်တစ်ခုအစ ကလေးတွေက ဆယ်တန်းလေးကိစ္စထိ ပညာတတ်လာတော့ ထိုးထွင်းသိရှိမှု၊ သင်ကြားတတ်မြောက်မှုတွေဟာ ပိုပြီး လျင်မြန်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူငယ်တွေ အခြေခံပညာ တတ်မြောက်မှုဟာ စက်မှုပညာ သင်ကြားရေးမှာ အထောက်အကူပြုလို့ ကျွန်တော်တို့က စိန်ပန်းကော်ကိရိယာ စနစ်ကြည့်တိုက်ကံဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒီစာကြည့်တိုက်မှာ အတွေ့တွေ ဗဟုသုတပညာရပ်စာအုပ်တွေ ထားမယ်၊ နောက် စက်မှုပညာရှင်တွေ၊ အတွေ့အကြုံရှိသူတွေရဲ့ ဟောပြောပွဲ၊ စက်ကိရိယာပစ္စည်းပုံစံ အမျိုးမျိုး စာအုပ်ဒီဇိုင်းများ စုဆောင်းမယ်။ ဒါ့ပြင် ဒီအရပ်ထဲက လူငယ် လုပ်သားတွေအတွက် သင်တန်းတွေ ဖွင့်ပေးမယ်။ ဒီလို လုပ်ဆောင်ပေးခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာလှည့်ပြီးတဲ့ နောက် စိန်ပန်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ စက်မှုကဏ္ဍ သမိုင်းသစ်ကို ဖွင့်လှစ်ရာမှာ စိန်ပန်းလူငယ်တွေဟာ ပြောင်မြောက်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်' ဟု ဦးကျော်စိန်က ဆက်ပြောပါသည်။

မြန်မာ့ဦးနှောက်ထဲက ပစ္စည်းများ

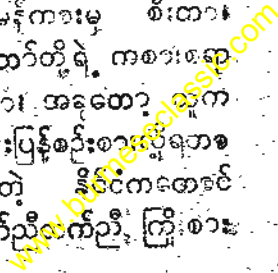
ကျွန်းတော်သည် စိန်ပန်းအကြောင်းကို ဆောင်းနှင့် ချိုမြိန်အားလေးအနက်ထား ရေးပြနေခြင်းမှာ မြန်မာတို့၏ စက်မှုဗိသေယာ၊ ထုတ်လုပ်ထားသော စက်များသည် နိုင်ငံတကာအဆင့်မီစက်များဖြစ်၏။ စိန်ပန်းစက်များကို ပို၍ ကောင်းသည်မှာ ခိုင်ခံ့ခြင်း၊ စက် အစိတ်အပိုင်း ပစ္စည်းများ လွယ်လင့်တကူ ဖြေနိုင်၊ နိုင်ငံခြားငွေ အဖိတ်အစဉ် မရှိဘဲ လိုရာ စက်ကိရိယာပစ္စည်းကို ရရှိခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

စိန်ပန်းမှ နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီစက်များကို ထုတ်လုပ်နေလျှင် အကြီးအကဲများအပါအဝင် အများစုသည် မြန်မာစာအရေးအဖော်သဘာဝတရားကြီး၏ သို့သော် ဘိုးထွေးဘီထင် လက်ထက်မှစ၍ စက်ပစ္စည်းများနှင့်အတူ နေလေခဲ့သည်မှစ၍ စက်မှု

ပစ္စည်း၊ စက်မှု သဘောတရားများကို ထိုးထွင်းသိရှိကုန်နိုင်ငံတကာ အဆင့်အတန်းမီ စက်များကို မြန်မာ့ ဦးနှောက်ထဲမှ ယခုလို ကဲ့ယူထုတ်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအထိ ကျွန်တော် အလေးထားတင်ပြနေခြင်းမှာ မြန်မာတို့သည် လူညံ့များ မဟုတ်ကြ၊ မြန်မာတို့သည် စက်မှုဗိသေယာလက်မှုဗိသေ ရှိကြသူများဖြစ်၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မြန်မာသည် အဘယ်ကြောင့် ကမ္ဘာတွင် ရင်မပိုင်တန်းမနေနိုင်ရမည်နည်း။ ကျင့်တာတွေ ထားပါတော့၊ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်တို့ကြီးစားကြလျှင် အောင်မြင်မှုသည် မဝေးသော အနာဂတ် ကလေးမှ ကျွန်တော်တို့အား စောင့်မျှော်နေမည်မှာ သေချာလှပါ၏။

မြန်မာနိုင်ငံသည် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်၏။ စိန်ပန်း ဦးကျော်စိန်က ဆရာရယ်၊ ဂျပန်နိုင်ငံ တိုးတက်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူတို့နိုင်ငံ တိုးတက်လေ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံအတွက် ကျွန်တော်ကတော့ ရင်နာလေပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဂျပန်ဆိုတဲ့နိုင်ငံက ကျွန်တော်တို့က ကလေးကစားစရာဝယ်တဲ့နိုင်ငံပါ။ အရင်က ကျွန်တော်တို့က ဂျပန်ကားဆို စီးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့စီးတာက အမေရိကန်ကား၊ အင်္ဂလန်ကား၊ ဂျပန်ကားမှ စီးတာ။ ဂျပန်နိုင်ငံဆိုတာက တကယ့်ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကစားစရာ ဝယ်တဲ့ နိုင်ငံလေအင်္ဂလိပ် စာသောစကားတာ၊ အခုတော့ သူ့က စာအားတိုးတက်နေတယ်၊ ဒီတော့ တစ်ချိုးပြန်စဉ်းစားလို့ရတာ စာတော့ ကျွန်တော်တို့ ကစားစရာဝယ်တဲ့ နိုင်ငံကတော့ ဒီလောက်ဖွံ့ဖြိုးနေရင် ကျွန်တော်တို့ တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစား

ကြရင် သူ့လို တို့တက်နိုင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်
 တို့လဲ အသက်ကြီးပါပြီ၊ မသေခင် ကျန်တဲ့ အချိန်ကလေးမှာ
 တော့ သူများနိုင်ငံတွေသို့အားကျမခံ တစိုက်မတ်မတ်လုပ် သွား
 ဖို့ အခြေအနေကိုပဲ လိုချင်တာပါ။ ဆိုလိုတာကတော့ အေး
 အေးဆေးဆေး အလုပ်ကို ဇောက်ချလုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ
 မျိုးပေးတော့ တကယ့်ကို ရချင်ပါကယ်ဆရာ'ဟု ဆိုပါ၏။
 စိန်ပန်းကဲ့သို့ ဗီဇသတ္တိဖြင့် ကုန်ထုတ်နေသော နယ်မြေ
 တစ်ခုကား ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသား မွန်အမျိုးသားတို့
 နေထိုင်ရာ ဘီလူးကျွန်း၊ ချောင်းဆုံဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည်
 ဘီလူးကျွန်းချောင်းဆုံသို့ သွားရောက်ရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစား
 ခဲ့သော်လည်း ရောက်၍ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ဤစာအုပ်မပြီးမီ ရောက်
 နိုင်ပါက တိုင်းရင်းသား မွန်အမျိုးသားကြီးများ၏ အံ့မခန်း
 သော ဗီဇသတ္တိကိုလည်း ဤစာအုပ်တွင် ကျွန်တော် ရေးခွင့်
 ရရှိမည်ဖြစ်ပါ၏။

ဗီဇ၊ သံယံဇာတ ကြွယ်ဝတဲ့ တို့နိုင်ငံ

ထိုကဲ့သို့ တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်သော စက်မှု လက်မှုဆိုင်ရာ
 ဗီဇရှိသော လူမျိုးသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိနိုင်ငံကို မိမိစက်မှု
 နိုင်ငံအဖြစ် မတည်ထောင် မအောင်မြင်ဘဲ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။
 တကယ်လုပ်ပါက အဟုတ်ဖြစ်သည်ဟူသော ဆရာကြီး ဦးသုခ
 ၏ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ညီညီညွတ်ညွတ် ကြိုးစား
 ပါက မကြာမမြင့်သောကာလတွင် အောင်မြင်မှုကို ဆွတ်ခူး
 နိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးသည် ဗီဇရှိရုံမျှမက
 သယံဇာတလည်းရှိ၏။ သယံဇာတသစ်မက ကျွန်တော် ဖော်
 ပြခဲ့သည်အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ သဘာဝကလည်း အလှအပ
 အစုံအလင်ဖြင့် နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အခြေအနေ
 ပေးလျက်ရှိပါ၏။ ဤအခြေအနေတွင် အမိနိုင်ငံနှင့်အတူ မိမိ၏
 ဘဝပါ လွတ်မြောက်လိုကြသော လူငယ်များသည် တို့တက်
 ကြီးပွားရေးအတွက် တစိုက်မတ်မတ် သန္နိဋ္ဌာန်ရုံမျှမဟုတ်ကြီးစေး

၁၉၂ ချစ်စံဝင်း

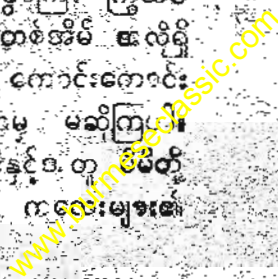
ကြရန် လိုအပ်ပါ၏။ အန္တိဋ္ဌဇန်ချစ် တစ်စိတ်တစ်ပတ်သည်
ကြီးစားရမည်နည်း။ ဤမေးခွန်းကို ကျွန်တော် အား လူငယ်
များစွာတို့ကလည်း စာရေးသား၍ မေးမြန်းခဲ့ကြပါ၏။

စာရေးမေးမြန်းကြသော လူများထဲတွင် မြောင်းမြလမ်း
စမ်းချောင်းခန့် ကိုဝင်းအောင်၊ ဈေးကလေး ကြည့်မြင်တိုင်မှ
မခင်ခင်လှိုင်၊ အထက်မင်းလှ အမှတ်-၂ ရပ်ကွက်မှ ကိုတင်
မောင်စိုး၊ တောင်တွင်းကြီးမှ မဟိုဘိုခင်၊ သာယာဝတီမှ ကိုခင်
မောင်ဖြူ ဝမ်းထိန်၊ ဗဟိုရပ်ကွက်မှ မှုထမ်းပေါင်းစုံ ငွေစာငွေချေး
သမ္မ မောင်အောင်ကျော်မြင့်၊ အောင်စက်မှုလက်မှု မြင်းခြံမှ
ကိုတင်ထွန်းအောင်၊ အထက ရေနံသာ ကံမမြို့နယ်မှ မြတ်
သင်္ဃာ၊ ၈၄-လမ်း မန္တလေးမှ မောင်ကိုကြီး၊ အောင်ဓမ္မ
ရိပ်သာလမ်း လှိုင်မှ မောင်ရဲလှ၊ သုခလမ်း စမ်းချောင်းမှ
မောင်မြင့်ဦး၊ မြရတနာလမ်း ပြည်သာယာ ဘေဂန်တော်မှ
ကိုတင်မောင်၊ မုဒုံမြို့မှ ကိုကိုလှိုင်၊ ပါရမီမှ မောင်ပြေဇော်အေး၊
မြေထဲမှ မောင်မျိုးချစ်၊ ဟင်္သာတကေးလိပ်မှ မောင်သန်းကိုဦး
အစရှိသော လူငယ်များက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကို ကျွန်တော်တို့
တိုးတက်အေးချမ်းသော နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်လိုလှပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်ခဲ့လှသော လူ့အတွက် လူတစ်
လုံး သူတစ်လုံးနေလိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ် ကျွန်တော်
တို့အခါကျမှ အမိနီဝင် မျက်နှာမဲ့ဖြစ်ရမည်ကို မလိုလားဘဲ
ကျွန်တော်တို့ကြီးစားပါမည်။ လူငယ်များသည် လုပ်စရာအလုပ်
မရှိ၍ ထိုင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ လုပ်စရာအလုပ်ရှိလျှင် မခိုမကပ်
တမ်း လုပ်မည်မှာ ယုံကြည်ပါခင်ဗျားဟု ရေးသားခဲ့ကြ၏။

မိမိလွင်သော ခွန်အားများကို ပေးရန်အသင့်

လူငယ်တိုင်းသည် မိမိလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်၍ အထက်သို့
မိမိလည်းလိုကြ၏။ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးကလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လို
၏။ နိုင်ငံနှင့်လူမျိုး တိုးတက်မည်ဟုဆိုပါက မိမိ၏ သစ်လွင်
သော ခွန်အားများကို မတွန့်မတို နှေးအပ်ရန် လူငယ်များက
ဆင်၍နေပါ၏။

ကျွန်တော် ဆိုသို့ စာရေးသား၍ မိမိတို့အစု တိုးတက်လို
စေသည်ဟု ဆိုကြသူများထဲတွင် လူငယ်များက ကျွန်တော်
ချောင်ချမ်းသာလို့ကြပါသည်။ အချောင်ငွေကြေး ကြွယ်ဝ
ကြပါသည်။ မဝင်ပေးသောနည်းဖြင့် အိမ်တစ်အိမ် အလှို
ပါသည်။ လက်ကြောမောင်းတဲ့ ကား ကောင်းကောင်း
ပိုင်ကြပါသည်ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမူ မဆိုကြပါ။
ဦး၏ ခွန်အားကို ရင်းနှီး၍သာ မိမိနိုင်ငံနှင့်ပ. တူ မိမိတို့
ငွားလိုကြပါသည်ဟု ရေးသားကြ၏။ ကလေးများ၏

၁၉၄ ချစ်စိတ်

စိတ်ဓာတ်ကား လေးစားချီးကျူးဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။ လူငယ်များတွင် အချောင်ကြီးပွားချမ်းသာလိုစိတ်မရှိကြပါ။ ထိုလူငယ်များ၏ စိတ်ဓာတ်ကို အမှန်အမြတ်ထား၍ အချောင်ချမ်းသာလိုသူများ၊ နိုင်ငံပစ္စည်း၊ နိုင်ငံဘဏ္ဍာ မလိမ့်ဘဲပတ်ရယူ၍ ကားမျိုးစုံစီး၊ အိမ်တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆောက်ကြသူအချောင်းသမားတို့သည် ရှက်ဖွယ်ဖြစ်ပါ၏။

လူငယ်များသည်မိမိ၏ခွန်အား ခွဲလုံ့လတို့ကို အရင်းတည်၍ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒကို အလေးဂရုပြု၍ ကျွန်တော်သည် တိုးတက်ရာ နည်းလမ်းများကို ကျွန်တော်တဝ အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော်ဘင်ပြုလိုပါ၏။

အမှန်သစ်စစ်ကြီးပွားတိုးတက်ရေးတွင် ပိုသေဖော်မြူလာနည်းကားမရှိပါ။ ကြီးပွားချမ်းသာရေးပုံသေ ဖော်မြူလာနည်းကို တွေ့ရှိပါက၊ ထိုကြီးပွားချမ်းသာရေးဖော်မြူလာကို ရောင်းစားပါက၊ အခြားသော သိပ္ပံဆိုင်ရာသုတေသန အတွဲ၌ ခက်များကို တွေ့ရှိ၍ ရောင်းစားသည်တော် ပို၍ ချမ်းသာမည်မှာ မသဘောလှပါ။

တိုးတက်ချမ်းသာ ကြီးပွားရေးနှင့် မတ်သက်၍ ကမ္ဘာတွင် ခေမာနက်ဂျီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အကြီးအကျယ် ရေးသား ဖော်ပြမှုများ ပြုခဲ့၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း တိုးတက်ကြီးပွားရာ နည်းလမ်းများကို ဆရာကြီး ပီမိုးနှင့် ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များအပိုင် ယ ခု အ ခါ ဦး အောင် ဝင်း (စိတ်ပညာ)၊ တက္ကသိုလ်ဆိုင်ရာ အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တဝအောင်မြင်ရေး နည်းလမ်းများကို ရေးသားကြပါ၏။

ဤကိစ္စ မျိုးရိုးနှင့်မဆိုင်

စာပေတွင် တိုးတက်ကြီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရေးသားမှုများလည်း များစွာရှိပါ၏။ သို့သော် ကြီးပွားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရသည့် အချက်သော မိမှာ တိုးတက်ကြီးပွားမှုသည် မျိုးရိုးဗီဇကို လိုက်၍ ကိစ္စမဟုတ်ဘူသော အချက်ကိုကား ခိုင်ခိုင်မာမာ ပါ၏။ သွေးတိုးရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ၊ သွေးနှင့် သာ အချို့ ရောဂါတို့သည် မျိုးရိုးလိုက်တတ်ပါ၏။ ချမ်းသာကြီးပွားမှုသည် မျိုးရိုးနှင့်မဆိုင်ပါ။ ငါ့အဖေ ချမ်းသာတပဲ၊ ငါ့မိဘက လူထော်တွေပဲ၊ ငါ့လူ အဖေ သွေးပေါတာမဟုတ်ဘဲ ကာချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတို့ ကား သေသည်အထိ ကြွယ်ဝမှုသည် ရောက်လာ

မျိုးရိုးနှင့်ပတ်သက်၍ မိဘဆီမှရနိုင်သည်မှာ နှလုံးလေး
သွေးတိုးရောဂါ စသည့်သေခြင်းဆိုးရောဂါတို့သာ ဖြစ်ပ
တိုးထက်ကြီးပွားမှုအား မိမိဘာသာ ကြီးစားသူများ
ပါ၏။ ထို့ကြောင့် တိုးထက်ကြီးပွားမှုသည် အလွယ်နှင့်ရ
ကိစ္စမဟုတ်ဟူသော အချက်ကိုကား သတိထားရန် လို
ပါ၏။

အချို့ ထင်ရှားသော ဗုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏သားသမီးများ
ကြီးပွားချမ်းသာသူများ ဖြစ်မလာကြပါ။ အခင်ချမ်းသာ
သားဆမ်းမျိုး၊ ချမ်းသာကြည်မဟုတ်ပါ။ သားဆမ်း
ထက်ကျမှ မိဘလက်ထက်က ချမ်းသာသမျှ ပြုတ်ပြုတ်
ကုန်သူများသည် ရှိပါ၏။

ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်စသော သူဌေးသားသည် စာမပ
ပေမတတ်၍ မိဘများအသလေသော် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ကုန်
ပျောက်ပျက်၍ မြို့မှထွက်သွား တောမှာ သေသည်။ ကောင်း
လင်းတကျခံရသည့် ပုံပြင်သည် မြန်မာတိုင်းစွဲမြဲစွာ နား
ထားသော သင်ခန်းစာပုံပြင် တစ်ရပ်ဖြစ်ပါ၏။

နောက်တစ်ချက် ကျွန်တော်တင်ပြလိုသည်မှာ ဘယ်
ဘယ်အချိန်တွင် ဘယ်နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍ မွေးသူသည် ကြွ
ချမ်းသာသည်ဟူသော အချက်မှလည်း မဟုတ်နိုင်ပါ။
အမျိုးသမီးအေးရီကြီးဟိုတက် သည်ဆက် နုတင်ချင်းကပ်
တစ်ပြိုင်နက် မွေးသူများသည် အကျိုးပေးခြင်းကား မတူ
မွေးချိန်အတူတူ၊ မွေးဖွားရာဇေသ၊ လေးစင်ဂျီတွင်
ထွန်အတူ ဖြစ်သည့်တိုင် အကျိုးပေးချင်းမတူကြပါ။ တစ်ခ

အမျိုးသမီး အေးရီကြီးတွင် ပြိုင်တူတစ်ချိန်တည်း တစ်ရက်
တည်း တစ်ခန်းတည်းတွင် ကလေးသုံးယောက် မွေးပါသည်။
ဦးက ရက်ပိုင်းအတွင်းတွင် အသားဝါရောဂါနှင့် အေးရီ
တွင် ဆိုးသွားပါသည်။ တစ်ဦးသော ကလေးမှာ မွေးစက
ရောဂါပါလာ၍ တစ်ဦးက ကျန်းကျန်းမာမာ မွေးလာ
၏။

ရောဂါရှိသော ကလေး၏ မိဘများသည် အလွန်ဆင်းရဲ
ပါ၏။ ကျန်းမာသော ကလေး၏ မိဘများမှာ ချမ်းသာကြ
၏။ ကွယ်လွန်သွားသော ကလေးသည် ကျွန်တော်၏ ရင်
ထဲ ဖြစ်၍ အခြားကလေးနှစ်ဦး၏ လိင်စာကို ဖုခဲမြီးနောက်
၌ နှစ်နေသောအခါ တိုကလေးနှစ်ဦးကို ကျွန်တော်သည်
ခမ်းကြည့်ရာ ဆင်းရဲသော မိဘမှအမျိုးရရှိ ရောဂါပါလာသူ
ကလေးသည် စာတော်၍ လူရည်ချွန်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီး ပညာ
သော ကလေးဖြစ်နေ၏။ ချမ်းသာသော မိဘမှ ကျန်းကျန်း
မာမာ မွေးလာသော ကလေးသည် ပညာ ဖည်းမရွန်ဘဲ မော်
ဘက်ကားတိုက်မှုဖြင့် ဦးခေါင်းကိုထိခိုက်ခံရကာ စာဆက်၍
ဆင်နိုင်သော အဖြစ်သို့ ရောက်နေသည်ကို ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ
အတူခံရပါသည်။

ယခုခေတ်တွင် ဖို၍ ဆိုးပါ၏။ ကလေးကို ဘယ်သ၊ ဘယ်
ထိတွင် မွေးလိုသည်။ မွေးလိုသည်အချိန်ကို အချိန်ကိုက်၍
မွေးအောင်လုပ်နိုင်သော နည်းလမ်းများရှိနေ၏။ ကလေးကို
မွှာတစ်နေရာတွင် မွေးလို အနည်း၊ မွေးလိုသော အရပ်တွင်

မွေးနိုင်၏။ မေထုံမဲ့စားစပ်နည်း။ ဆန္ဒပြုငြိတ်တွင် မွေးခြင်း၊ အမေအာဠာငြိတ် မွေးခြင်း စသည်ဖြင့် နည်းဖြင့် မွေးနိုင်ပေရာ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် မွေးသွား၏ ဟု ပိုကောင်း၍ ပိုချမ်းသာမည်ဟုသော အချက်မှာ စဉ်းစား ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအချက်ကို ယုံကြည်ခြင်းဖြင့် ငါ့ဘဝကမူ မတတ်၊ ငါ ဘယ်ကြီးပွား ပါမလဲ ဟုသော စိတ်ဝင်စား စကယ် ကြီးပွားရေးလမ်းစ ဝိသိသွေးနိုင်ပါ၏။ မကောင်းလျှင် အသစ်လုပ်၍ ရပါ၏။ ဇာတာ ဟော ပိုးထိုးလျှင် ရေနံချေးသုတ်ပေးပါက ဇာတာကြား၍ အသေချာပါသည်။

ကံဟူသောကိစ္စကို အလုပ်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကာ အတိတ်ကံဟူသည်မှာ ရှေးက မိမိပြုနေလုပ်ခဲ့သော ပစ္စုပ္ပန်ကံဟူသည်မှာ ယခု မိမိပြုသော အလုပ်ဟူ၍ သိထားကစ ရှေးအတိတ်က ကံနည်းသူများသည် ယခုကလေးတွင် အလုပ်ပို၍ ကြီးစားခြင်းဖြင့် ကုစားနိုင်ပါ၏။ တိုးတက်ကြီးပွား ချမ်းသာရေးအတွက် အကြီးဆုံး အစဉ်မပြတ် တိုးတက်ကြီးပွားချမ်းသာလိုစိတ်ရှိရန် မိမိ၏ရည်မှန်းချက်ကို ဖျက်ခြည့်မပြတ်၊ အဆက်မပြတ်၊ အဆက် လုပ်ဆောင်လိုသောစိတ် အမြဲ ကိန်းအောင် ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်တွင် ကြီးပွားလိုစိတ်ရှိပြီဟု ဆိုပါက ပွားရန် လမ်းမဝေးတော့ပါ။ ထိုစိတ်ရှိပါက ထိုစိတ်ကို လိုက်မတ်တတ် ရည်မှန်းချက်ထား၍ ဆောင်ရွက်သွား

တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်ပါ၏။ ထိုဆောင်ရွက်မှု၏အကျိုးကို ကျိန်းသေ ခံစားရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကွာခြားမှုရှိနိုင်၏။ ယင်းတို့မှာ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ ကွာခြားမှု၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကွာခြားမှု၊ အလုပ်အမြန် ဆုံးဖြတ်နိုင်မှု၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်မှု၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းမှု မကောင်းမှု စသည့်အချက်များပေါ်တွင် မူတည်၍ ကြီးပွား တိုးတက်မှု များ၏။ အတိုင်းအတားသည် ကွဲပြားမှုရှိနိုင်သည်။ သို့သော် ကြီးစားလျှင် ကြီးစားမှုကိုစတင် မုချ ခံစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကြီးပွား တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် အခြားအရေးကြီးသော အချက် နှစ်ချက်မှာ-

- ခေတ္တပအောင်မြင်မှုသည် အစဉ်အမြဲ ရှုံးနိမ့်ခြင်းမဟုတ် ဟူသောအချက်ကို စွဲခြွားလက်ခံထားရန် လိုအပ်ပါ၏။
- အများများကို အကောင်းဆုံး အရင်းအနှီးများအဖြစ် အသုံးချရမည် ဖြစ်ပါ၏။ (တစ်နည်း) အမိုးများမှ သင်ကြားနုနယ်မှု ရှိရမည် ဖြစ်၏။

လူ တွင် အမိုးမရှိသူဟူ၍မရှိ။ သူတိုင်းမိုးတတ်ကြပါ၏။ ထိုအမိုးတို့သည် အဖိုးတန်၍ လွှင့်မပစ်ကြရန်လိုပါ၏။ တိုးတက်ကြီးပွားရေးကိစ္စကို ကြိုကဲ့သို့ သဘောတရားတွေ အများကြီး လျှောက်ပြောနေပါက စားဖတ်သူ ပြီးငွေ ဖွယ်ရာဖြစ်၏။ တို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လက်တွေ့ဥပမာလေးများနှင့် တင်ပြ လိုပါ၏။

အသက် ၂၀၄ နာရီကြည့်တတ်

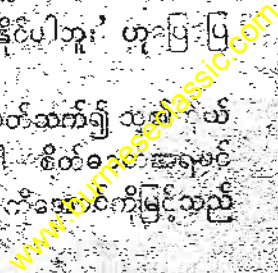
ကျွန်တော် တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရှိပါ၏။ သူ အမည်ကို အေဒေဂ်မြင့် ဖြစ်သည်။ ငယ်နာမည်တော့ ဟုတ်သန်မတူစွာ ရန်ကုန်ခရိုင်မှ နာမည်ပြောင်းထားဟန်တူပါ၏။

ကိုဆောင်ကိုမြင့်သည် နတ်မောက်မြို့နယ်၊ လဲဘူးကျေးရွာ ဧကန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုဆောင်ကိုမြင့်ကို တိုးတက်စေအယူဆဆများရှိခြင်း သူ့အရပ်ဒေသကို အလွန်အမင်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပို့ခြင်း၊ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိခြင်း ကိစ္စများအပေါ် အခင်စွာ ခင်မင်ခဲ့ပါ၏။

ရန်ကုန်ဘူရီ ကိုဆောင်ကိုမြင့်သည် နေ့မျိုးသားချင်းဟု မရှိဘဲ များသောအားဖြင့် တုန်းကြီးကျေးရွာများတွင် ကပ်နေခဲ့ပါ၏။ ထစ်ခါကစ၍ ကိုဆောင်ကိုမြင့်သည် သူ့ရွာမှလူငယ်ငယ်များနှင့် အတူလာခဲ့ပြီး ပရဟိတကျောင်းများတွင် ပို့ထား

ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကရင်ပြည်နယ်ရှိ ထုံးအိုင် ပညာသင်ရန်ကုန် ကျားကျောင်း ပရဟိတ၊ ဗျာဝ ပရဟိတ အဖွဲ့တို့ ပရဟိတ ကျောင်းများသို့ မိမိအရပ်ဒေသမှ တေးလားများကို ခေါ်ဆောင်ခံထား၏။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုဆောင်ကိုမြင့်က 'ဦးချစ်စံ' ဝီကလေးတွေဟာ ရွာမှာ အခင်စာတတ်မှာလည်းမတတ်ဘူး၊ ကျွဲကျေ ငါး၊ နွားကျောင်းနဲ့ပဲ သူတို့အစား သူတို့အဖေတွေ ကျင်လည်တဲ့ သမား ကျင်လည်ပြီး သွားမှာပဲ၊ ကျွန်းတက်က ဒီကလေးတွေကို သူတို့မိတ်ဆွေကို ရှင်ဖျါ ကလေးတွေကို စည်းရုံးပြီး ပရဟိတ ဂေဟာတွေမှာ ပြန်ပို့တော့ ဒီကလေးတွေဟာ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းပေးတာ အောင်ပြီး ရွာပြန်သွားရင်ပဲ ရွာမှာနေတဲ့ အခြား ကလေးတွေနဲ့ မတူတော့ဘဲ အသိအမြင်က အစ တိုးတက်လာပြီ။ ဒီလို သူငယ်တစ်ယောက် တိုးတက်လာတာဟာ ကျွန်တော် ရှေးကျွန်တော် အရပ် တိုးတက်လာတာပဲ။ ကျွန်းတက် အရပ်၊ ကျွန်တော် ရွာ တိုးတက်လာတာ ကျွန်တော် မြေ ကျွန်တော် ယာ တိုးတက်လာတာပဲ။ ကျွန်တော် မြေ ကျွန်တော် ယာ တိုးတက်လာတာဟာ ကျွန်တော် ဒီဝင်ကိုးတက်တာပဲ။ ဒီဝင်ကိုးတက်ဖို့ ဆီရာမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက် လေးငါးယောက် ကိုယ်လွတ်ချွန်းရုံ ထွက်ပေါက်ရှာရုံနဲ့ မရနိုင်ပါဘူး' ဟုပြောပြပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုဆောင်ကိုမြင့်နှင့် ပတ်သက်၍ ယင်းကလေးငယ်ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ခင်မင်အတော်ကြီး အတူအညီပေးခဲ့ရပေ သည်။ ကိုဆောင်ကိုမြင့်သည်

ထကယ့်ကို ကိုယ်ပွားကိုယ်ချွန်သမားဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က ပဲခူးရိုးမတွင် ပျားဖွတ်၊ ထင်းခွေး၊ နွားကျောင်းရင်း အသက်ခွဲချော် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ မြေအလမ္မာယ်ဆရာ သို့မဟုတ်မြေဖမ်းရောင်းချစားသူ ဖြစ်ပေ နှစ်ပါ၏။

ကိုအောင်ကိုမြင့်ကို ၁၉၄၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် မွေးဖွားတိုင်း၊ နတ်မောက်မြို့နယ်၊ လဲဘူးကျေးရွာတွင် အဖဦးကြီးအမိ ဒေါ်ခင်တုတ်တို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ငယ်စဉ်က ဘုန်းကြွကျေးစင်းတွင် စာတတ်ဝါ သင်ခဲ့ဖူးသည်မှအပ အတန်းကျောင်းနေခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပါ။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အရွယ်ရောက်သည်အထိ ဝါးခတ်၊ ဆစ်ခတ် အလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပါ၏။ သို့သော် ထိုသို့နေရင်း ကိုအောင်ကိုမြင့်သည် ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း အတွက်တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့သွားရောက်ခဲ့ပါ၏။ တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ပရဟိတဂေဟာ စသည်တို့တွင် ဝင်ရောက်နေရင်း အတန်းကျောင်းများတွင် တက်ရောက်၍ စာမေးပွဲကြေးခံခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ပညာသင်ကြားရင်းမှ ကိုအောင်ကိုမြင့်သည် ရန်ကုန်သို့ ပထမအကြိမ် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုအောင်ကိုမြင့်၏အသက်သည် ၂၀ များရှိနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုအသက်အရွယ်သို့ ရောက်သည်မှာ ကိုအောင် ကိုအောင်ကိုမြင့်သည် နှစ်ရီ မကြည့်တတ်သေးပေ။ ကိုအောင်ကိုမြင့်က သူ နှစ်ရီမကြည့်တတ်ပုံကို 'ဒီလိုဦးချစ်စင်ကျွန်တော် အသက်ကလဲ ၂၀ ရောက်နေပြီ အဲဒီအထိ နှစ်ရီမကြည့်တတ်သေးတော့ သူများမေးလည်း ရှက်စရာဖြစ်တယ်။

ပန်းဆိုးတန်းထိပ်က မီးရထားနှာရီစင်ကို မြင်ရတဲ့ ပိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်ကနေ အဲဒီနှာရီကိုကြည့်၊ နှာရီနဲ့လက်တံအတိုအရှည်ကို မှတ်ထားပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်က လက်ပတ်နှာရီပတ်လေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆရာ ဘယ်နှစ်နှာရီရှိပြီလဲလို့ မေးရတယ်။ သူက ၁၂ နှာရီခွဲလို့ဆိုတော့ မီးရထား နှာရီကို ကြည့်ပြီး ၁၂ နှာရီခွဲဆိုတာ လက်တံအတိုက ဘယ်မှမှ၊ လက်တံအရှည်က ဘယ်မှာဆိုတာ မှတ်ရတယ်။ နောက်တစ်ခါ နှာရီပတ်ကြာတော့ လမ်းလျှောက်လာတဲ့သူကို ဆရာဘယ်နှစ်နှာရီရှိပြီလဲလို့ မေးတော့ သူက တစ်နှာရီဆိုတာပဲ။ ဒီတော့ မီးရထားနှာရီက တစ်နှာရီဆိုတာ လက်တံအတိုက ဘယ်နေရာမှာလဲ၊ လက်တံအရှည်က ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ မှတ်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သုံးရက်လောက်ဆင်ယူမှ ကျွန်တော် နှာရီကြည့်တတ်ပါတယ်ဟု ဆိုပါ၏။

စဉ်ဆက်မပြတ် အားထုတ်မှု

အသက် ၂၀ တိုင် နာရီမကျည့်ဘတ်သေးသော ကိုအောင်ကို မြင့်သည် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်မှ ချီးမြှင့်သော လူငယ်အာပေ ဗဟုသုတကို ရေးဆန် လေ့ဆန်အစရှိသည်တို့ကို ဟူသော စာအုပ်ဖြင့် ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့၏။ ကိုအောင်ကိုမြင့်သည် စာဖတ်မှု ဗဟုသုတရှိမည်၊ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝရန် စွမ်းဆောင်ရည်အား နည်းမှသာ စာဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ စွမ်းဆောင်ရည်အား နည်းဖြင့် ဝညာရရှိရေးအတွက် စာများကို ဖတ်ခဲ့၏။ စာဖတ် လမ်းသွေးအခါ စာရေးဆရာဖြစ်လိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ရန်ကုန်ကွက် သူလုပ်ရသော အသက်စာလည်း စာပေနှင့်မကလေး သော အစုပျံဖြစ်ရကား စာရေးဆရာဖြစ်လိုစိတ်သည် သူ့ထံ တွင် တိုးတက်ပွားများလာသည်။ ထိုသို့ ထိုစိတ်ကို အားပေး ထိန်းသိမ်း စွဲမြဲကာ ကြိုးစားလာ၏။ ထိုကြောင့် ကိုအောင်ကိုမြင့်

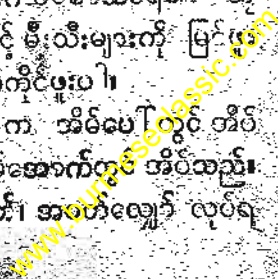
သည် စာရေးဆရာ တစ်ဦးအဖြစ် ခံယူလာနိုင်သည်ဟု မက စာပေဗိမာန် ဗဟုသုတကိုပါ ရရှိခဲ့၏။

ကိုအောင်ကိုမြင့်ထက် စာပိုတတ်၍ ကိုအောင်ကိုမြင့်ကား တိုတာ လုပ်ပါဦး။ ဒီဟာ လုပ်ပါဦး ဟု ခိုင်းနေသော သူများ သည် စာပေနှင့် နီးကပ်စွာ အဆက်မပြတ် ဝမ်းကျောင်း ပြုခွင့် ရကြသည်တိုင် စာရေးဆရာလည်းမပြုစာ အချို့စာရေးဆရာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့လို နိုင်ငံတော်က ချီးမြှင့်သည့် စာရေးဆရာ တစ်ခုကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် မရရှိနိုင်ဘဲ ရှိကြ၏။ ကွေးခြားမှုမှ ကိုအောင်မြင့်ကိုတွင် ဦး ဝိရိယရှိ၏။ ပေါ့ပေါ့မနေတတ်။ သူ့ ရေသမားပေါ် သူ့သည် ကြိုးစားစွာ စေတနာထမ်း၏။ လုပ်ဝန်း တစ်ခုအပေါ် ဧည့်ဆက်မပြတ် အားထုတ်မှုရှိ၍ ထိုအားထုတ်မှု စေတနာတို့သည် သူ့အား သူ့ဖြစ်လိုသောအရာ၊ သူ့ဖြစ်လိုသော နေရာသို့ တွန်းပို့ ပေးခဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်ပါ၏။

အကယ်၍ ကိုအောင်ကိုမြင့်က သူ့အသက်(၂၀)တွင် မှ နာရီကျည့်တတ်သည်ဟု ဆိုပါက ကျွန်တော်တလည်း ပြောပြ ရန် အကြောင်းတစ်ရပ် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အသက် (၁၂) (၁၃)နှစ်ခန့်လောက်တွင် ခွဲမှ ပဲခူးရှိ အတိုးအိမ်သို့ လာခဲ့၍ အင်္ဂလိပ်စာသင်ရ၏။ ထို အချိန်က ကျွန်တော်သည် လျှပ်စစ်မီးပွင့် မီးသီးများကို မြင်ဖူး သော်လည်း တစ်ခါမျှ မီးခလုတ်ကို မကိုင်ဖူးပါ။

ပဲခူး အတွင်းအိမ်တွင် လူကြီးများက အိမ်ပေါ်တွင် အိပ် ကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ညိုက အိမ်အောက်တွင် အိပ်သည်။ မောင်ညိုသည် တစ်နေ့ကုန် ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော် လုပ်ရ

၂၀၆ ချစ်ဝံ့ဝင်း

ဆဖြင့် ညစောစောအိပ်ရာဝင်၏။ ကျွန်တော်က ညဉ့်နက်သည် အထိ ရေခပ်ရသည်။ တစ်ညတွင်တော့ လူကြီးများ အိမ်အပေါ်သို့ တက်သွားပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်တစ်ခါဖူးမျှ မဖွင့်ဘူးသော မီးခလုတ်ကို နှိပ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးပေါ်ခဲ့ပါ၏။

သို့သော်လည်း မီးခလုတ်ကို မနှိပ်ထုတ်၍ မီးလုံးကြီး ထပေါက်မည်။ မီးလုံးပျက်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေရသေး၏။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် မီးခလုတ်ဖွင့်ကြည့်ခြင်းကို ကားမောင်းထင်သလို ထင်ယူရသည်ဟု ထင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် နည်းစနစ်မသိဘဲ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်မိပါက ပျက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူများ မီးဖွင့်သည်ကို ကြည့်ထားပြီးဖြစ်ရာ ထိုအတိုင်းလုပ်ပါက အမှားအယွင်းမရှိနိုင်တူသော ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မီးခလုတ်ခွဲသို့ သွားကား တန်ဖင်သောလက်ဖြင့် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ မီးခလုတ်သည် ချက်ချင်းလင်းလာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ကိုယ် ကျွန်တော် အတော်ကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ဖွင့်ချည့် မိတ်ချည့် ထပ်လုပ်သည်။ မီးလုံးသည် ဖွင့်လျှင် လင်း၍ ပိတ်တွင် မိတ်သွား၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ် မိမိ မီးခလုတ်ဖွင့်ခြင်း၊ ပိတ်ခြင်း မဆင်ရဘဲ တတ်မြောက်သူအဖြစ် အထင်ရှိကာ ကျွန်တော်၏ ကျွန်တော် ကမ္ဘာပေါ်၌ လျှပ်စစ်မီးကို စတင်ဖန်တီးသူ သောမတ် အယ်ဒီဆင် လော့ခ် နီးနီး စိတ်ကြီးဝင်သွားခဲ့ဖူးပါ၏။

သိုင်းဘိုးအေ မောင်နှင်းဆွေ

ကျွန်တော် မိတ်ဆွေများထဲမှ အခြား ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးနှင့် နီးတော်မိတ်ဆက်ပေးလိုပါသေး၏။ ထိုသူမှာ ကျွန်တော်က နီးဆက်ပေးစရာပင်မလို။ အားလုံးက သိရှိပြီး ဖြစ်နေသော ရော့ဆရာ မောင်နှင်းဆွေ ဖြစ်ပါသည်။ မောင်နှင်းဆွေကို နီးတော် အနေဖြင့် သိုင်းဘိုးအေ မောင်နှင်းဆွေဟု တင်စားတတ်ပါ၏။

မောင်နှင်းဆွေနှင့် ကျွန်တော် ၁၉၆၀ ခုနှစ်လောက်ကစ၍ နီးပါသည်။ ထိုအခါက ယခု ဆူးသေဘုရားလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်းထောင့်ရှိ ကြော်ငြာများ ကပ်ထားသော ကွက်လပ်ပေါ်၌ လေဟာပြင်ဈေး ရှိပါ၏။ ယင်း လေဟာပြင်ဈေးတွင် ဝတ်အထည်၊ စားစရာ အစုံရောင်းသည်။ စာအုပ်ဆိုင်လေးလည်း ရှိ၏။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ထိုလေဟာပြင်ဈေးမှ စာအုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် မောင်နှင်းဆွေသည်

စာအုပ်ဆရာဝန်များရ၏။ မောင်နှင်၊ ဆွေသည် အတန်းပညာ
 ရွေးကောက်ခံ၊ ခုနစ်တန်းလောက်သာ သင်ကြားဖူး၏။ သို့သော်
 လည်း သူသည် စာဖတ်သက်ရင်၍ မြန်မာစာကျွမ်းသည်။ သူ
 သည် စာအုပ်ဆောင်းရင်း တွေ့သမျှသော မြန်မာစာအုပ်
 ရေးသားထားသော စာအုပ်မျိုး၏ အကုန်အစုံဖတ်၏။
 အင်္ဂလိပ်စာကို မိမိကားသာ ဆရာထမ်းဆောင် လေ့လာသင်ကြား
 သည်။ မောင်နှင်၊ ဆွေသည် ဤသို့ဖြင့် စာဖတ်သက် သုံးလေးနှစ်
 လောက်ရှိသောအခါ မြန်မာစာအုပ်အလွန်ကောင်း သူမဖတ်ဘူး
 သော နှစ်နှစ်ကြီးစာအုပ်တိုင်း မရှိသေးလောက် ဖြစ်လာ၏။ ထို
 နောက်တွင် သူက စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ဘုံကို
 ဦးဆောင်၍ ဆွေနှင့် နိုင်လဒ၏။ သူသည် ဘုံစဉ်ကတည်း စာရေး
 ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ရမည်။ စာရေးဆရာဖြစ်ပါက ပြည်သူအား မိမိ
 တတ်ကျွမ်းသော စာပေအရေးအသားဖြင့် ဖျော်ဖြေမည် ဟူ
 သော သန္တိဋ္ဌာန်ရှိခဲ့၏။

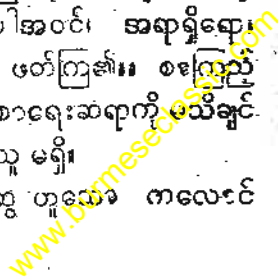
ကျွန်တော်နှင့် မောင်နှင်၊ ဆွေသည် ခုန်ကုန်တစ်မျိုးတည်း
 ကွပ် အတူနေကြသော်လည်း ၁၉၆၇ ခုနှစ်လောက်မှစ၍ မောင်
 နှင်၊ ဆွေနှင့် ကွဲသွား၏။ မောင်နှင်၊ ဆွေသည် စာအုပ်များ ဖတ်ပေ
 ရန်သည် ဟုသေကြားခဲ့သည်။ တစ်နေ့မျိုးထဲအရောက် မောင်
 နှင်၊ ဆွေ ဟူသော အမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့၍ ကောက်
 ကိုင်မိရာ ဇာတ်အိမ်ကဲ့ စတင်ဖွဲ့စည်းထားသော နေရာသည်
 ကင်း၊ ကရစ်တက္ကသိုလ်၏ တစ်ခန်းသို့ ကြိုသွင် အကျပြုစွမ်းအင်
 ဆိုင်ရာပါမောက္ခကြီးနှစ်ဦးက ကမ္ဘာကြီး၏ သေရေးရှင်ခရီး
 စိစစ် ဆွေးနွေးမှုအကြောင်းဖြင့် သူ့ စာအုပ်တွင် ဖွင့်ထား၏။

တကယ်တော့ မောင်နှင်၊ ဆွေသည် အင်္ဂလန်သို့ မရောက်ဘူး
 ပါ။ သို့သော် သူ့ဖတ်ထားသော စာအုပ်ဖြင့် ကင်း၊ ကရစ် တက္ကသိုလ်ကို
 သူ စိတ်ကူးဖြင့် သူ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ကစား တည်ဆောက်ပါ၏။ နေ့စဉ်
 ထစ်ခန်းနှစ်ခန်းလှည့်ကြည့်သောအခါ ဇာတ်အိမ်နေ့စဉ်နေရာ
 တို့မှ အစပရိကတောနက်ကြီးနှင့် အာတိတ်၊ အန္တာတိတ်တစ်
 ဝိုင်းများ ဆီသို့ရောက်ပြီး အထွေထွေပုံစံသည်လည်း သူ့ စာအုပ်
 တွင် ခပ်သေးသေး ဖြစ်တစ်ခုသာ ဖြစ်နေပါ၏။ ကမ္ဘာကြီး၏
 သေရေးရှင်ခရီး ကိစ္စများကို ရေးသားနေမှတော့ အမေဇုံ
 တေးနက်ကြီးသည်လည်း မောင်နှင်၊ ဆွေ၏ လက်တွင်သော်လည်း
 ရပါတော့မည်။

မောင်နှင်၊ ဆွေက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့်
 သူ ဇာတ်အိမ်ကို သူဖွဲ့သည်။ သူသည် ကြီးစားသည်။ သူ
 စိတ်ကို သူ ခပ်မြင့်မြင့်တွင် အမြဲထားသည်။

ယခုအခါ မောင်နှင်၊ ဆွေသည် သူ၏ ငယ်စဉ်ကရည်မှန်း
 ချက်အတိုင်း သိုင်းဘုရင်ဘွဲ့ခံကာ ပြည်သူ လူထုအား ဖျော်ဖြေ
 မှုပေးလျက် ရှိပါ၏။ သိုင်းစာအုပ်ဟု ဆိုလျှင် ယနေ့ စပယ်ယ
 ရော၊ စိန်ကုန်သည်၊ ကျောက်ကုန်သည်ရော၊ ကျောင်းဆရာ
 ဆရာမ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအပါအဝင်၊ အရာရှိရော၊
 ဝန်ထမ်းမှအစ ကုန်စိမ်းသည် အဆုံး ဖတ်ကြ၏။ စာကြည့်
 တိုက်၊ အငှားဆိုင် လေ့လာတွင် အခြားစာရေးဆရာကို မသိချင်
 ရှိမည်။ မောင်နှင်၊ ဆွေဆိုပါက မသိသူ မရှိ။

မောင်နှင်၊ ဆွေသည် မောင်နှင်၊ ဆွေ ဟူသော ကလောင်

၂၁၀ ချစ်စံဝင်း

တစ်ချောင်းတည်းသာမက နာမည်ပွား သုံးခဲသုံးခုနှင့်လည်း
ဖျော်ဖြေရေး သိုင်းစာအုပ်များကို ထုတ်သည်။

မောင်နှင်းဆွေကို လေ့လာသော် လူသည်

- ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသည်။
- စာပေဖြင့် ပြည်သူ့အား ဖျော်ဖြေမည် ဟူသော
ရည်မှန်းချက်ကို မဆွေမဖည်ဘဲ တစိုက်မတ်မတ်
လုပ်ခဲ့သည်။
- သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာကို ဆရာတေးတဲ မိမိတာသာသင်ယူ၍ မိမိ
ဇာတ်အိမ်ကို ကင်းဘရစ် တက္ကသိုလ် စင်္ကြံတွင် စတင်ခဲ့သော
မောင်နှင်းဆွေ၏ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သော စိတ်သည်
အောင်မြင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သော စိတ်၊ အောင်စိတ် ဟု
ခေါ်ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ၏။

စာအုပ်ကိုမှ လက်လီ ရောင်းလိုသူ

မိမိရည်မှန်းချက်အတိုင်း အစဉ်တစိုက် ထားရှိခဲ့၍ အောင်
ငဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ တစ်ဦးအကြောင်းကို ထပ်၍ တင်ပြလို
ပါသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ စာပေလောက စာအုပ်တိုက်နှင့်
နိပ်ထုတ်ခဝရေး လုပ်ငန်း ဖခင်ကြီးဖြစ်သူ သခင် ခင်ညွန့်
ဖြစ်ပါသည်။

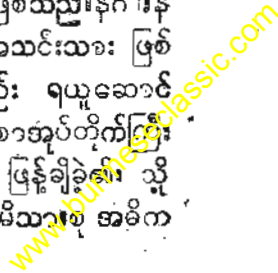
သခင် ခင်ညွန့်သည် အသက် မင်းလှ ဇာတိ၊ အဖ
မြတ်ကြီး- အမိ ဒေါ်ကြင်မူတို့၏ မွေးချင်း ခုနစ်ဦးအနက်
နံနံ ၁၄ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသော
မြောက်ယောက်မြောက် သားဖြစ်သည်။ သခင် ခင်ညွန့်၏
ခင်ကြီးမှာ အထက်မင်းလှမြို့ ဈေးကြီးအတွင်း အထည်
ပိုင်ဖြင့်လွှတ် ရောင်းချသော လက်လုပ် လက်စား တစ်ဦးဖြစ်၏။

သခင် ခင်ညွန့်၏ဖခင်မှာ ဂျီစီဘီအေ နိုင်ငံရေးခေတ်
 မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ယူ၍ နိုင်ငံရေး လှုပ်ငန်းကို လှုပ်
 ခဲ့၏။ ဦးလေးဦးခင်ညွန့်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဖခင်ကြီး၏နိုင်ငံ
 လှုပ်ရှားမှုများကို တရင်းတနှီး ထိတွေ့နေရ၍ နိုင်ငံရေး
 ခေတ် ဝါဇာဝါသနာထုံခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးကို ဝါသနာပါခဲ့
 နှင့်အညီ ဦးလေးဦးခင်ညွန့်သည် ဖခင်ကြီး ဖတ်ရှု
 သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်ရှုရင်း စာပေ
 စိတ်ဝင်စားလာခဲ့၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဦးလေးဦးခင်ညွ
 သည် နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးတို့ အတွက်
 စာပေကို လေ့လာရမည်၊ စာပေကို လူငယ်တိုင်း လေ့လာ
 တိုင်းပြည်ကြီးပွား တိုးတက်မည့် ဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။ စာ
 ဖတ်ရှုရမည့်ဟု ဆိုပါက စာအုပ်များ လိုအပ်လာ၏။ ဦးခင်
 ဦးခင်ညွန့်သည် လူငယ်များအတွင်း စာပေ ပြန့်နှံ့ လိုပါ
 စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးသည် အဓိက ကျကြောင်း သိရှိလာ
 ထိုအချိန်မှစ၍ စာပေ ဖြန့်ချိရေးကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင်ပင် ဦးခင်ညွန့်၏ ဖခင်ကြီးသည် ဆရာ
 အရေးအခင်းတွင် ဂျီစီဘီအေ ဘက်တော်သားအဖြစ် အဖမ်း
 ရကာ တိုင်းပြည်လည်း မငြိမ်မသက်၊ စီးပွားရေးလည်း ကျဆင်း
 လာသောကြောင့် အထက်မင်းလှတွင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ရေ
 ချောင်း၊ ရေနံမြေ တွင်းကုန်းရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ရ
 ရေနံချောင်း၌ ရေနံမြေရပ်ကွက် ဈေးအတွင်းမှာပင် အထူး
 ဆိုင်လေးကို ဖွင့်ကာ ထိုအချိန်တွင် ဦးလေးဦးခင်ညွန့်သည်

င်ကြီး၏ ကိုယ်စား မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ပခုံး
 တွင်း တာဝန်ယူခဲ့ရ၏။
 ရေနံမြေ တွင်းကုန်းရပ်သို့ ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင်
 မြန်မာအစည်းအရုံးက ရေနံမြေသို့လာ၍ စည်းရုံးရာ ဦးလေး
 ခင်ညွန့်သည် သခင် ခင်ညွန့်ဖြစ်လာခဲ့၏။ သခင် ခင်ညွန့်ဘဝ
 အလုပ်သမား ရပ်ကွက်ကို စည်းရုံးရသောအခါ အလုပ်
 မှားများ နိုင်ငံရေးကို ခေတ်နှင့်အညီ တွေးခေါ်တတ်စေရန်
 တင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်ရှုမှု ဖြစ်မည်ကို
 တော်တော် သိရှိသဖြင့်သောအခါ မူလက စာအုပ် ဖြန့်ချိရေး
 နှင့်အညီ ဦးလေးဦးခင်ညွန့်၏စိတ်တွင် ပို၍ ခိုင်မြဲလာ
 နှင့်။

ထိုစိတ်ဓာတ်နှင့်အညီ ဦးလေးဦးခင်ညွန့်သည် နိုင်ငံရေးနှင့်
 မိသားစု စီးပွားရေးလုပ်ရင်း စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးကို စတင်လုပ်
 နိုင်ခဲ့၏။ ဦးလေးဦးခင်ညွန့်သည် စာအုပ်ဆိုင်များမှ ဆတင်း
 ဝယ်ယူ၍ ဂျာနယ်များကို တစ်ဆင့် ဝယ်၍ အားလပ်သည့်အချိန်တွင်
 လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်ထွက်ကာ စာအုပ်ရောင်းချခဲ့၏။ ဦးလေး
 ခင်ညွန့်ကဲ့သို့ပင် ရေနံချောင်း၌ စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်နှင့်
 ဆတင်းသူတစ်ဦးမှာ လူထုလက်ရုံး ဦးကျော်စိန်ဖြစ်သည်။ နဂါးနီ
 စာအုပ်အသင်း ပေါ်လာသောအခါ နဂါးနီအသင်းသား ဖြစ်
 အပြီး နဂါးနီစာအုပ် ကိုယ်စားလှယ်ကိုလည်း ရယူဆောင်
 နှစ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ အခြား နိုင်ငံရေးစာအုပ်တိုက်ကြီး
 များနှင့်လည်း ဆက်သွယ်ကာ စာအုပ်မျိုးစုံ ဖြန့်ချိခဲ့၏။ သို့
 သက် ထိုအချိန်အထိ ဦးလေးဦးခင်ညွန့်သည် မိသားစု အဓိက

၂၁၄ ချစ်စိမ်း

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည် လွယ်အိတ်ရောင်းချသည့် ငန်းသားဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဦးလေးသည် အစည်းအဝေးများတွင် စာအုပ်များကို လွယ်အိတ်တွင် အမြဲထည့်၍ ရောရာနေရာတွင် စာအုပ်ဖြန့်ချိသည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ထိုသို့လုပ်ဆောင်ရင်း ဦးလေး ဦးခင်ညွန့်၏ စိတ်ကွင်းနိုင်ငံကြီးပွားလိုပါက စင်ကောင်း ပေကောင်းများဖြန့်ချိလိုအပ်သည်။ အကျိုးပြုစေပေ ထုတ်ဝေရေးနှင့် ဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့အစည်းများအတွက် အရေးကြီးလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်နိုင်ငံလုံးသို့ စာအုပ်ဖြန့်ချိသော လုပ်ငန်းကြီးစားလုပ်ဆောင်မည့်ဟူသော စိတ်ဓာတ်သည် ဖာရိုဖာ ပြု၍ ခိုင်မာလာခဲ့၏။

ဤလိုဖြင့် ဂုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရာ စစ်ပြေးဘဝခေတ်ခွဲရ၏။ စစ်ကြီးပြီးသောအခါ အိမ်ထောင်လည်းကုန်ပြီး မူလအထည်ရောင်းဝယ်သည့် လုပ်ငန်းကိုစွန့်ကာ စာအုပ်ရောင်းသည့် လုပ်ငန်းကိုသာ တစ်စိုက်မတ်မတ်လုပ်ဆောင်ခဲ့၏။ စစ်ခေတ်တွင် စာအုပ်များကလည်းရှား၊ စာအုပ်များကလည်းမထွက်တစ်ချက် ထွက်တစ်ချက်နှင့် ရောစာအုပ်များကို ဝယ်ဖြန့်ချိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်လုပ်ငန်းသည် တစ်အိမ်ထောင်တစ်မိသားစု စားလေ့ကိစ္စမရှိခဲ့။ သို့သော်လည်း ဦးလေး၏ အခြားလုပ်ငန်းကို ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုဘဲ ရှိစေပစ္စည်းများကိုသာ ထုခဲ့ရောင်းချ စားသောက်ရင်း စားစရာဆိုင်လုပ်ငန်းကို ထိန်းသိမ်းထားခဲ့၏။

နေ့စဉ် စာအုပ်များ အထွက်များလာသောအခါ စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းလည်း ကောင်းလာသည်။ ထိုအခါက ဆိုင်နာမည်မှာ 'ညွန့်ဝေ' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤလိုဖြင့် ရေနံချောင်းမှ ရန်ကုန်သို့ မကြာခဏ စာအုပ်လေ့ရောက်ဝယ်ယူရင်း မြန်မာစာအုပ်လောကကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့် ရရှိခဲ့၏။ ဦးလေးဦးခင်ညွန့်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ဖြန့်ချိနိုင်သည့် စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်လိုပါက ရန်ကုန်တွင် အခြေစိုက်ရမည် ဟူသောအချက်ကို သိရှိလာကာ ရေနံချောင်းမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရေးသည် ဦးလေးဦးခင်ညွန့်၏ ရည်မှန်းချက်တစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်က ရန်ကုန်တွင် မြန်မာစာအုပ် သက်သက်ကံသာ ရောင်းချသော ဆိုင်များသည် အခန်းနှင့် ရောင်းချမှုမရှိဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်သာ ရောင်းချကြ၏။ ပလက်ဖောင်းမှာ ရောင်းချမှု စာအုပ်က ဝယ်ယူသူနှင့် တွေ့မှာဟု ဆိုကာ ပလက်ဖောင်းတွင်သာရောင်း၏။ ဝယ်ယူချွေးကလည်း မြန်မာစာအုပ် လိုချင်ပါက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာသာ လာဝယ်လေ့ ရှိ၏။ ထိုအခါ မြန်မာစာအုပ်သက်သက် တိုက်ခန်းနှင့် ရောင်းသောဆိုင်သည် ပညာအလင်းပြ စာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်တည်းသာ ရှိ၏။ ပညာအလင်းပြ စာအုပ်တိုက်၏ ဆိုင်ရှင်သည် ဆရာဖိုးဖြစ်၍ ဆရာဖိုးမှာ နတ္ထလင်းမ လာရောက်၍ စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးလေး ဦးခင်ညွန့်သည် မြန်မာစာအုပ်ကို တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ဖြန့်ချိရုံသာမက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ စာအုပ်ကို တိုက်ခန်း ဗီဂျီအတွင်းသို့ ရောက်အောင်

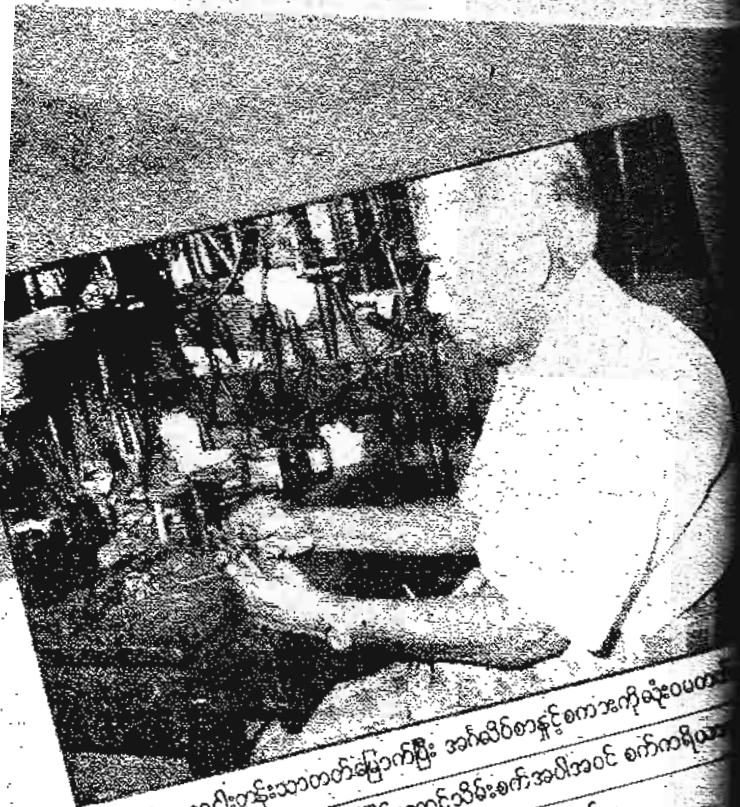
၂၀၆ ချစ်ခင်စင်

ပို့ရမည်ဟူသော ရည်မှန်းချက် တစ်ရပ်သည် ဦးလေးထံ ထပ်မံခရောက်ရှိခဲ့ပြန်၏။ ဤအချိန်မှစ၍ ဦးလေး ဦးခင်ညွန့်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရေးကို ကြိုးပမ်းခဲ့ပြီး အခွင့်ရသည်နှင့် ရေနံအချောင်းမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သော မြန်မာစာအုပ်ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာတော့ မရောင်းဘူး။ မြန်မာစာအုပ်ကို ဝိရိထဲရောက်အောင် မပို့နိုင်မီ စာပေဗိမာန်မှ ရောင်းသကဲ့သို့ ကားနှင့်ရောင်းမည်ဟုဆိုကာ 'စာပေလောကမော်တော်ယာဉ်' ဟု အမည်ပေးပြီး ဆူးခေလဘုရားလမ်း၊ ပလက်ဖောင်း စာအုပ်ဆိုင်တန်းတွင် စာအုပ်ကို ကားပေါ်တင်၍ ရောင်းခဲ့သည်။ ဆိုကဲ့သို့ စာအုပ်ကို မော်တော်ယာဉ်နှင့် ရောင်းနေရာမှ အိမ်စောင့်အစိုးရ လက်ထက်တွင် မြို့တော်အင်္ဂါရပ်နှင့်ညီအောင် လမ်းဘေးဆိုင်များကို ဖျက်သိမ်းရာ စာပေလောက မော်တော်ယာဉ်လည်း မထွက်ရတော့ဘဲ ရဲရင့်ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ဘေးကပ်ဆိုင်လေးအဖြစ် ပြန်၍ ထွက်ခဲ့ရ၏။ 'အဲဒီနေရာမှာတော့ ဦးလေး မျှော်လင့်ချက်လေးက စတင် အကောင်အထည်ဖြစ်လာတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ စာအုပ်က ဆိုင်နဲ့ဘာနဲ့ ဖြစ်လာတာကိုး' ဟု ဦးလေး ဦးခင်ညွန့်က ပြောပြ၏။

'ဒီလိုနဲ့ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ရင်းက ရဲရင့်ဆိုင်ခန်းကို ပြန်အပ်၊ ငွေဖြည့်ပြီး ၂၉ လမ်းမှာ စာအုပ်ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ပါတယ်။ အဲဒီကနေကြိုးစားပြီး အခု ၃၃ လမ်းနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး ပုံနှိပ်စက်ရော၊ စာအုပ်ဆိုင်ရော၊ ဖြန့်ချိရေးရော လုပ်ခဲ့တာပေါ့' ဟု ဆို၏။ ဦးလေး ဦးခင်ညွန့်သည် စာအုပ်ကို တစ်နိုင်ငံလုံးသို့

မြန်မာစာပီးတန်းသာတတ်ပြန်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာနှင့်စကားကိုခိုးဝပတ
သော်လည်း စက်လုပ်နှင့်ခြင်ထောင်သိမ်းခက်အပါအဝင် စက်ကရိယာ
များစွာတို့ကို တီထွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော ဦးအေးဦးခင်မောင် ။

ဖြန့်ချိရေး၊ မြန်မာစာအုပ်များ တိုက်ခန်းနှင့် ဗီရိုအတွင်းသို့
ရောက်ရှိရေးကို အစဉ်တစိုက် လုပ်ဆောင်ရာတွင် အခက်အခဲ
များစွာတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဦးလေးသည် နိုင်ငံရေးဝါသနာထုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဦးလေးတွင်စီးပွားရေးမျိုးရိုး ဗီဇလည်းရှိခဲ့၏။
ဦးလေးသည် နိုင်ငံရေးနှင့် အထည် ရောင်းဝယ်ရေး
လုပ်ငန်းကို စွန့်ကာ စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းကို တစိုက်မတ်
မတ်လုပ်ခဲ့သည်။ စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းသည် စေတနာ ဝါ
သနာ၊ အနစ်နာ ဟူသော နာသုံးနာသာမက ကျွမ်းကျင်မှုနှင့်
လုပ်ရည်ကိုင်ရည်လည်း လိုအပ်သည်။

ဦးလေးက ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို စနစ်တကျ လုပ်ရင် စီးပွား
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးရဲ့စိတ်ဆန္ဒကိုက စာအုပ်ကိုပဲ
ရောင်းချင်တယ်။ ဖြန့်ချင်တယ်။ စာအုပ် လက်လီ ရောင်းတဲ့
အလုပ်ဟာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကို အကျိုးပြုပါတယ်။ စာအုပ်
ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းဟာ တိုင်းပြု ပြည်ပြု လုပ်ငန်းတစ်ခုပါ။
လူတစ်ယောက် ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်ကို သူ့လက်ထဲ ရောက်ဖို့
လက်လီဆိုင်များကသာ တတ်နိုင်ပါတယ်။ ဦးလေးက စာအုပ်
ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကို ဒီလို ယုံကြည်ချက် အပြည့်နဲ့
လုပ်လာတာ။ အခု သားသမီးများ အရွယ်ရောက်လာတော့
သူတို့ ဆက်လုပ်နေကြပါတယ်။ ဒီလို လုပ်ဆောင်အောင်လို့
လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ကြဖို့နေ့စဉ်
နဲ့အမျှ စိတ်ဓာတ်သွင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာ လူမျိုးများဟာ
မိဘ ကြီးပမ်းခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကို ဆက်မလုပ်ကြဘဲ မျိုးဆက်

၂၁၈ ချစ်ခင်စမ်း...

တစ်ဆက်တောင် မခံတတ်ဘူး၊ ဖခင်ကြီးလည်း မျက်စိမိုတ်သွား
ရော လုပ်ငန်းလည်း ပျက်သွားရော ဖြစ်တော့ပါပဲ။ အခုအထူး
ဦးအနေနဲ့ ဦးဖြစ်စေချင်တဲ့ လမ်းစပေါ်တော့ ရောက်ပဲ ပြီး
သွားသမီးများ ဇွဲရိုရိုနဲ့ ဆက်လုပ်ဖို့ တွန်းအားပေးရမှာပဲ ဟု
ဆိုပါ၏။

ဦးလေးဦးခင်ညွန့်က စပေးလာက ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်
ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းသည် လမ်းစပေါ် ရောက်ရှိနေပြီဟု
ဆိုပါ၏။ အမှန် စင်စစ်ကား စာပေးလာက ပုံနှိပ်ရေးနှင့်
စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်သော လုပ်ငန်း
ကြီးတစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ယခုအခါ နိုင်ငံ
အကျိုးပြုစာပေ စာအုပ်ပေါင်း ၁၇၆ အုပ်ကို စာပေးလာက
မိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါ၏။ စာအုပ် အားရအတွက်အားဖြင့်
ကား အင်ရေပေါင်း တစ်သန်းခန့်ကို ဖြန့်ချိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

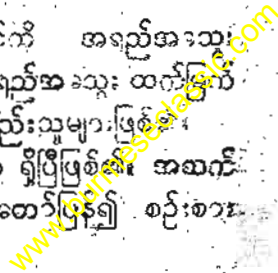
အထက်မင်းလမှ ယခုအခါ နိုင်ငံရေးစိတ်ဝင်စားသူ လူငယ်
တစ်ဦးဘဝမှ ရန်ကုန် စာပေလောကတွင် မိမိရည်စူးချက်
အတိုင်း စာအုပ်ကို တိုက်ခန်း ဝီရိ အတွင်းသို့ ရောက်အောင်
ပို့ဆောင်ခဲ့သည့်သာမက အကျိုးပြုစာပေစာအုပ်တစ်သန်းကျော်
ကို ဖြန့်ချိပေးခဲ့သော လုပ်ဆောင်ချက်သည် ဦးလေးဦးခင်ညွန့်
၏ ငယ်စဉ်မှစ၍ မိမိ ရည်မှန်းချက်အပေါ် တစိုက်မတ်မတ်
ရည်မှန်းချက် မတွေ့ပြားဘဲ ဆောင်ရွက်တတ်သော အောင်
စိတ်၏ ထတ္တိကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ အောင်မြင်မှုကို ရရှိခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

ဖြစ် လို ရာ ဖြစ် နိုင်

လူများတွင် ဝိဇယတ္တိများ ရှိကြ၏။ ထိုဝိဇယတ္တိများအရ
လူတစ်ယောက်သည် ဘာဖြစ်ချင်သနည်း၊ ဝိလ်ချပ်ကြီးဖြစ်လို
သလား၊ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်လိုသလား၊ စာရေး ဆရာကြီး၊
ကဗျာဆရာကြီး သူဌေး၊ ယူကြွယ်ကြီး တစ် ဖြစ်လိုသနည်း၊
ဖြစ်ချင်ရာကို ဖြစ်နိုင်သော အရည်အသွေးများသည် လူတိုင်း
တွင် ရှိ၏။ မိမိ ဖြစ်ချင်ရာကို ဖြစ်နိုင်စွမ်း ရှိသည့် သူကိုလည်း
လူ ဟူ၍ ခေါ်၏။

သို့သော် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် ပင်ကို အရည်အသွေး
တွေ့လို၏။ မြန်မာတို့သည် ပင်ကို အရည်အသွေး ထက်မြက်
သူများ ဖြစ်သော်လည်း ဝီရိယ အားနည်းသူများဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ အထက်အညွှန် ယခု ၅၀ ရှိပြီဖြစ်၏။ အထက်
၅၀ တွင် ကျွန်တော် ဘဝအား ကျွန်တော်ဖြန့်၍ စဉ်းစား

သော် လူ့ဘဝတွင် လူသားသည် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါလား၊ ဟူသော အချက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုအချက်သည် ကျွန်တော်၏ အသက် ၅၀ အခါတွင် အကြံတစ်ရပ် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး၊ နိုင်ငံရေးသမား တစ်ဦး၊ ကျောင်းဆရာတစ်ဦး၊ ဖန်းချီဆရာတစ်ဦး၊ စစ်ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး၊ ကြွယ်ဝသူတစ်ဦး၊ ကုန်သည်တစ်ဦး စသည်ဖြင့် ဘဝအခါအခါ အဆစ်များတွင် အားလုံး ကျွန်တော်ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်မှစ၍ စာရေးဆရာသာ ဖြစ်လို၏။ ဆုလက်တံဘက်ခုခု ရရှိမည်ဆိုပါက စာပေဆုများကိုသာ ရရှိလို၏။ ကြွယ်ဝစရာရှိပါက စာပေပရိသတ်စား ကြွယ်ဝလို၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ အချိန်များကို ငွေကြေးရှာဖွေခြင်း၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ရန် အားထုတ်ခြင်း၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် အားထုတ်ခြင်းထက် စာရေးသော ကိစ္စတွင် စာ ပိုမို အားထုတ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်သလို စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်၍ ရွာမှ အမေ့ထံ ပြန်သွားသောအခါ အမေက ကျွန်တော်ကို 'သားကို ကျောင်းဆက်ပြီး အမေ မထားနိုင်တော့ဘူး။ သား ဆယ်တန်းအောင်တယ်ဆိုရင် တော်ပြီ၊ အမေ့ကို အမျိုးထဲမှာ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့လူတွေခင်မရှိဘူး။ ငါ့သားတစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ အမေ့ရွာမှာ သားဆယ်တန်းပညာနဲ့ လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံး ဖြစ်နိုင်ပါပြီ' ဟုဆို၏။

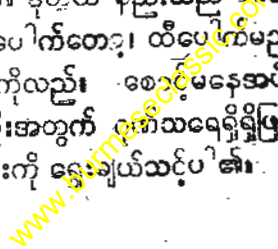
ကျွန်တော်က 'အမေ့ရယ်၊ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ချင်တယ်'ဟု ဆိုသောအခါ အမေက 'ငါ့သား၊ အမေ့မှာ

ငွေ သုံးရာပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီငွေသုံးရာကို ယူသွား၊ ထပ်ဆောင်းလို့လည်း အမေ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့သား ထပ်လည်း မတောင်းနဲ့တော့၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကိုတော့ အမေ့ဆယ်မထားနိုင်ဘူး' ဟု ဆိုကာ ငွေသုံးရာပေးလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုငွေ သုံးရာ ကျပ်နှင့်ပင် တက္ကသိုလ်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်က တက္ကသိုလ်ရောက်သောတိုင်အိုယူခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကား ဖြစ်၊ သို့သော် ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်သော စာရေးဆရာကား ဖြစ်လာခဲ့၏။

လူ့ဘဝတွင် ကြီးပွားချမ်းသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ နည်းလမ်းသုံးသွယ်ဖြင့် ချမ်းသာတတ်ကြ၏။ ပထမ နည်းလမ်းမှာ မိမိ၏ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေး၊ အရည်အချင်း၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယဖြင့် ချမ်းသာခြင်းဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာနည်းမှာ မတော်တဆ ချမ်းသာခြင်းဖြစ်၏။ ဥပမာ - ထိပေါက်ခြင်း၊ မြေပေါက်ရာမှ ရွှေဒင်္ဂါးများ ခုတ္တုခြင်းတို့ဖြစ်၏။ တတိယနည်းမှာ မတော်မတရား ပြုလုပ်လိမ့်ညွှန်၍ ချမ်းသာခြင်း၊ ဥပမာ ဓားပြတိုက်ခြင်းနှင့်အင်္ဂါသန်နိုင်ငံကဲ့သို့ လက်တစ်ဝါးလေးကပ်ရှိသော ကျွန်းနိုင်ငံလေးများကို လိုနီနယ်ချဲ့၍ ချမ်းသာခြင်းမျိုးဖြစ်၏။

ဤနည်း သုံးနည်းတွင် တတိယနည်းသည် မကျင့်သုံးအပ်သော နည်းဖြစ်၍ ရှောင်ရှားသင့်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ နည်းသည် မကျင့်သောနည်းဖြစ်၏။ ထိပေါက်မှ ပေါက်တော့၊ ထိပေါက်မည် နေ့ကို စောင့်နေ၍ မရ၊ ဤနည်းကိုလည်း စောင့်မနေအပ်။ ပထမနည်းသည်သာ လူသားတစ်ဦးအတွက် ဝန်ထုရေးရှိမြဲ ချမ်းသာနည်းဖြစ်၍ ပထမနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်သင့်ပါ၏။

လူကို အကဲခတ်ရာတွင် ကိုယ်ချည် ကိုယ်သွေးသည် အရေးကြီးသည်။ မိဘမျိုးရိုး၊ မိဘ ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှု တို့သည် အရေးမကြီးလှ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ နဖူးရည်ဒူးရည်သည် အရေးကြီးလှသည်။ သမီးရှင်တို့က လူရွေးရာတွင် ပိုက်ဆံမည်မျှ သုံးဖြုန်းနိုင်သည်၊ မည်သူ့သားသမီးဖြစ်သည် စသည်တို့ကို အလေးထားကြည့်တတ်၍ ငွေရှိုငွေစည်း၍ မိဘချမ်းသာပါက ထိုလူငယ်၏ စာရိတ္တ ချွတ်လွင်းမှုများကို လျော့ပေါ့ပစ်တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုကဲ့သို့ စီမံပေးသော အိမ်ထောင်များစွာသည် မသာမယာရှိရုံသာမက ပြိုကွဲသော အိမ်ထောင် အများအပြား ရှိပါ၏။

ညောင်တီသို့ ရောက်သူကိုင် ဦးရဲကျော်သူ ဆိုသော အမည်တို့ တွေ့ဖူးကြမည်ဖြစ်ပါ၏။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်တစ်ရာကျော်က လှူဒါန်းထားသော ဦးရဲကျော်သူ၏ ကျောင်း၊ ကန် ဇရပ်တို့မှာ ထိုကာလကပင် သိန်းပေါင်းများစွာတန်သော ဒါနများဖြစ်၏။ ယခု ကလံ တန်ဖိုးနှင့် ဆိုသော် သန်းပေါင်းများစွာကန်မှသာ ထိုအလှူဒါနမျိုးကို ပြုလုပ်နိုင်မည်ဖြစ်ပါ၏။ ဦးရဲကျော်သူသည် သာမန်လှေသိုးသား၊ စေ့ရင်းငှားလေးတစ်ဦးသာဖြစ်၏။ အလုပ်ကို ကြိုးစားခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ ကြံရည်ဖန်ရည် ရှိခြင်းကြောင့် သူ့ အလုပ်ရှင်က သူ၏ စေ့ရင်းငှားရဲကျော်သူကို မိမိ၏သမီးနှင့် ပေးစားခဲ့ရာ ဦးရဲကျော်သူသည် ညောင်တီ၏ သမိုင်းတစ်ခေတ်ကို ကမ္ဘာလုံးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မျိုးရိုးကြောင့် ချမ်းသာသည် ဟူသော အချက်နှင့်၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါ မွေးသူတို့က ဆင်းရဲ၍ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါ မွေးသူတို့က ချမ်းသာသည်ဟု ဆိုသော ထွက်ကိန်းကို မယုံကြည်ပါ။ လူတိုင်းတွင် တိရစ္ဆာန်နှင့်ကွာခြားသော အစွမ်းသတ္တိများ ပါလာကြသည်။ ထိုသတ္တိဖြင့် လူတို့သည် လူ့ သမိုင်းကို ရေးသားနေကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

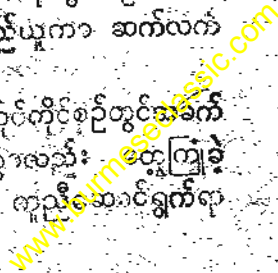
စေတနာရှေ့ထား ပျံသည့်ကျား

ကျွန်တော်သည် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ထပ်မံ တင်ပြလိုပါသေး၏။ ကျွန်တော် ယခုတင်ပြလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အခြားဟုတ်၊ ပြည်မြို့ ကျားပျံ ဦးအုန်းမောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးအုန်းမောင်၏ပုံပန်းကို ကျွန်တော်သည် ခပ်သွယ်သွယ် ခံက်ညက်ညက်အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ပါ၏။ သူစီးသော ဖိနပ်ပင်လျှင် ခပ်သေးသေးဖြစ်၏။ အားလုံး စီးလာကြသော ဖိနပ်များ၊ ဖိနပ်ချွတ်တွင် ရော၍ ချွတ်ထမ်းလျှင် ဦးအုန်းမောင် ဖိနပ် ဘယ်ဟာလဲ ဆိုသည်ကို ရွေးလိုရသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သူ့ဖိနပ်သည် အခြားဖိနပ်များထက် သေးသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ ဆောင်ရွက်မှုတို့က သူ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ထက် မြင့်ပါ၏။

ဦးအုန်းမောင်သည် ဟင်္သာတတောင်မြစ်၏ ဦးအုန်းမောင် က ဇာတိမြေနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်အမင်း ဝမ်းလှမြင်နိုးသူ ဖြစ်သည်။ အဖ ဦးသန်းမောင်၊ အမိ ဒေါ်တောက်တို့တွင် ဦးအုန်းမောင်၊ ဦးစိန်ထင်၊ ဒေါ်ခင်အုန်းအေး တို့သော ခွေး ချစ်၊ သံဦးအုန်းကံ၊ ဦးအုန်းမောင်သည် ထားကြီးဖြစ်၏။ ဦးအုန်းမောင်၏ဖခင်ကြီးဖြစ်သူ ဦးသန်းမောင်သည် ငယ်စဉ် က ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ထစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဦးသန်းမောင်သည် ဟင်္သာတ-ခုသိမ် လမ်းပေါ်တွင် မြေကြီးကို အလုံးလုပ်၍ ဝိလုံးဖုတ်ကား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရသူ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့သော အဝမနေ၍ ကြိုးစားလာခဲ့ရာ စစ်ဖြစ်ကြ သောအခါ မြင်းခြံမြို့မှ မြင်းပျံဆေးလိပ် လုပ်ငန်းရှင် ဦးတင် သည် ဟင်္သာတမြို့သို့ စစ်ပြေးလာခဲ့၏။ ဦးတင်နှင့်ဦးအုန်းမောင် တို့သည် စစ်ပြေးရင်း သိချမ်းခဲ့ရာ ဦးတင်သည် စစ်တိုင်း ကာလ၌ပင် ဆေးလိပ် လုပ်ငန်းကို လက်လှမ်းမီသလောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

စစ်ပြီး၍ ဦးတင် မြင်းခြံသို့ပြန်သောအခါ ဆေးလိပ်လုပ်ငန်း ကို ဦးအုန်းမောင်အား ပေးအပ်ခဲ့၏။ ဦးအုန်းမောင်သည် ထိုဆေးလိပ်လုပ်ငန်းကို လက်ခံဆောင်ရွက်ရာတွင် ဦးတင်က မြင်းပျံ ဟု ဆို၍ မိမိကကျားပျံ ဟု နာမည်ယူကာ ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျားပျံ ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကိုင်စဉ်တွင် အခက် နှင့်အမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ရက္ခန္ဓာစွာလည်း တွေ့ကြုံခဲ့ ရ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းကို ကူညီဆောင်ရွက်ရာ

၂၂၀ ချစ်စိတ်

ဤနေရာတွင် ထိုးတက်ကြီးပွားလိုသူတိုင်းအတွက် စေတနာတူသော စကားရပ်ကို ရှင်းရန် လိုအပ်ပါ၏။ စီးပွားရေးစာမားကြီးပွားရေးသမားတို့သည် ဘုရားဆုပန်မင်းယောက်ျား မဟုတ်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် စေတနာတရား ထားရမည် မှန်သော်လည်း မိမိလုပ်ငန်းကို ထိခိုက် မှုက်စီးနိုင်လောက်အထိ အထိကား စေတနာတရားခြင်း၊ အားနာခြင်းမျိုး မရှိအပ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဦးအုန်းမောင်နှင့်အတူ ရက်အတော်ကြာ နေခဲ့ရာ နံနက်တွင် ဦးအုန်းမောင်သည် ငွေတစ်ထောင်၊ ဝေဟင်္ဂါကိုးရာကို အိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား၏။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းသည် သူ၏ ရုံးခန်းပင်ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဦးအုန်းမောင်သည် ဆေးပေးလိပ်ကို တစ်လိပ်ပြီး ထုလိပ်ဖွဲ့ကာ လုပ်ငန်းများကို အစီအစဉ်မရှိဘဲ ကြုံရာလုပ်ငန်းကို ကြုံသလို လုပ်သည်။ ထိုသို့ ဆိုင်ရင်း၊ လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝ စီမံခန့်ခွဲနေရင်းမှ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါက်လာလျှင် ဘယ်ဘယ်ဝါ သွားခေါ်စမ်းဟု ဆိုကာ ခေါ်ခိုင်းတတ်သည်။ ခေါ်ခိုင်းသူ ရောက်လာသောအခါ 'ဟဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ နင်ကြေတယ်သေခက်ရှိလဲ' ဟု မေးရာ 'ကျွန်မ ကြွေးတစ်ရာ ရှိသည်' ဟု ဆိုပါက 'ရော ဒီတစ်ရာကို ကြွေးဆပ်၊ ဒီတစ်ရာနဲ့ ဆန်သွားဝယ်၊ ဆန်ပွဲဝယ်နေဘို့' ဟု မှုးကာ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်အဖိုက်ဆံဖေးပြီး 'ပြန်၊ ပြန်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်' ဟု ဆိုနှင့်လွှတ်၍ ဆေးလိပ်ထိုး ဆက်ဖွဲ့ကာ အလုပ် ဆက်လုပ်ပြန်သည်။ ရှေ့သို့ အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြတ်သွားပါက 'ဟေ့ အုန်း၊ လာအုန်း၊ မင်းအမေ နေမကေခင်းဘူးဆို၊ ညနေ

ဆရာဝန်ဆီသွား၊ ရော-ခေတ်စမ်းဖို့ ၁၅၀ယူ' ဟု ပေးတတ်၏။

ဦးအုန်းမောင်က သူလွတ်သော လူနာများကို အခမဲ့ ကုသပေးရန် ဆရာဝန်နှစ်ဦး၊ သုံးဦးနှင့် စီစဉ်သားဟန်တူ၏။ ဆရာဝန်က လူနာအား ဆေးကုသပေးရာတွင် ဆေးဖိုးဝါးခကို လူနာ ထံမှ မယူဘဲ ဦးအုန်းမောင်ထံမှ လချုပ်နှင့် ပြန်တောင်းယူသည့် လက္ခဏာ ရှိပါ၏။

ခရီးသွားလျှင်လည်း ခုက္ခရောက်နေသူ၊ အလူးဆဖြင့် နေထိုင် မကောင်းသူတို့အား ငွေတစ်ရာ၊ တစ် ရာ ဝါ၊ ဆယ်ကိုလက်မရွံ့ ဘဲ ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်မနက်ခင်းတွင်ပင် နံနက်ခင်းက အိတ် ကပ်ထဲ ထည့်ယူလာသော ငွေ တစ်ထောင်၊ ထောင် ဝါ ရာဖြင့် ပေးကမ်း၍ မလေးခက်သောကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ လူလွတ်၍ ငွေယူခိုင်းရသေး၏။ ထိုသို့မရှိသူ၊ ခုက္ခရောက်သူတို့အား ပေးကမ်းသည်ကို ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းစိန် ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဝမ်းပန်းတသာ လိုက်လျှော့မှုပြုပါသည်။

ဦးအုန်းမောင်က သူငယ်များကို ပြုစုပျိုးထောင်လိုစိတ်၊ မိဘမဲ့ ကလေးများ၊ လေ လွင့် နေသော ကလေး များအား ကိုယ်တိုင် ပရဟိတ ဂေဟာဖွင့်၍ ပြုစုလိုသော ရည်မှန်းချက်လည်း ရှိ၏။

၂၂၈ မျစ်စံဝင်း

ဤနေရာတွင် တိုးထက်ကြီးပွားလိုသူတိုင်းအတွက် စေတနာ့ဟူသော စကားရင်ကို ရှမ်းရန် လိုအပ်ပါ၏။ စီးပွားရေးစာမားကြီးပွားရေးသမားတို့သည် ဘုရားဆုပန်ခမ်းယောက်ျားများ မဟုတ်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် စေတနာ့တရား ထားရမည့်မှန်သော်လည်း မိမိလုပ်ငန်းကို ထိခိုက် မျက်စီးနိုင်လောက်သည့်အထိကား စေတနာ့ထမ်းခြင်း၊ အားနာခြင်းမျိုး မရှိအပ်ပါ။

ထွန်ထောင့်သည် ဦးအုန်းမောင်နှင့်အတူ ရက်အထောက်ကြနေခဲ့ရာ နံနက်တွင် ဦးအုန်းမောင်သည် ငွေတစ်ထောင်၊ ဇောက်ကို အိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းစေ၏။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းသည် သူ၏ ရုံးခန်းပင်ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဦးအုန်းမောင်သည် ဆေးပေးလိပ်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်ဖွားကာ လုပ်ငန်းများကို အစီအစဉ်မရှိဘဲ ကြုံရာလုပ်ကြုံရာလို လုပ်သည်။ ထိုသို့ ဆိုင်ရင်း၊ လုပ်ငန်းကိစ္စအစဉ်စီမံခန့်ခွဲနေရင်းမှ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါက်လာလျှင် ဘယ်အယ်ဝါ သွားခေါ်စမ်းဟုဆိုကာ ခေါ်ခိုင်းတတ်သည်။ ခေါ်ခိုင်းသူ ရောက်လာသောအခါ 'ဟဲ အယ်သုဘယ်ဝါ၊ နင်ကြော့ဘယ်လောက်ရှိလဲ' ဟု မေးရာ 'ကျွန်မ ကြေးတစ်ရာ ရှိပါသည်' ဟု ဆိုပါက 'ရော့ ဒီတစ်ရာကို ကြေးဆပ်၊ ဒီတစ်ရာနဲ့ ဆန်သွားဝယ်၊ ဆန်ပဲဝယ်နော်' ဟု မှဇကာ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်အဖိုက်ဆဲခပးပြီး 'ပြန်၊ ပြန်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်' ဟု ဆိုကာ နှင်လွှတ်၍ ဆေးလိပ်ထို့ ဆက်ဖွားကာ အလုပ် ဆက်လုပ်ပြန်သည်။ ရှေ့သို့ အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြတ်သွားပါက 'ဟေ့ ဟေ့' ဟု ခေါ်ဝေါ်ကာ ဝမ်းနာစရာကောင်းကောင်း ဆိုသည့် အရာဝန်ဆီသွား၊ ရော့-ခတ်စစ်ဖိုး ၁၅၀ ယူ' ဟု ပေးတတ်၏။

ဦးအုန်းမောင်က သူလွှတ်သော လူနာများကို အခမဲ့ကုသပေးရန် ဆရာဝန်နစ်ဦး၊ သုံးဦးနှင့် စီစဉ်ထားဟန်တူ၏။ ဆရာဝန်က လူနာအား ဆေးကုသပေးရာတွင် ဆေးဖိုးဝါးခကို လူနာထံမှ မယူဘဲ ဦးအုန်းမောင်ထံမှ ဆေးချပ်နှင့် ပြန်တောင်းယူသည့် လက္ခဏာ ရှိပါ၏။

ခရီးသွားလျှင်လည်း ဒုက္ခရောက်နေသူ၊ အလှူးသဖြင့် နေထိုင် မကောင်းသူတို့အား ငွေတစ်ရာ၊ တစ် ရာ့ငါး ဆယ်ကို လက်မရွံ့ဘဲ ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်မနက်ခင်းတွင်ပင် နံနက်ခင်းက အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ယူလာသော ငွေ တစ်ထောင်၊ ထောင်ဝါးရာဖြင့် ပေးကမ်း၍ မလေးကံသောကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ လူလွှတ်၍ ငွေယူခိုင်းရသေး၏။ ထိုသို့မရှိသူ ဒုက္ခရောက်သူတို့အား ပေးကမ်းသည်ကို ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ် ထန်း စိန် ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဝမ်းဖူးတသာ လိုက်လျော့မှုပြုပါသည်။

ဦးအုန်းမောင်က လူငယ်များကို ပြုစုပျိုးထောင်လိုစိတ်၊ မိဘမဲ့ ကလေးများ၊ လေး လွှင့် နေသော ကလေး များအား ကိုယ်တိုင် ပရဟိတ ဧကဟေ့စွင့်၍ ပြုစုလိုသော ရည်မှန်းချက်လည်းရှိ၏။

အကောက်ဟူသမျှ ထင်၊ဘဝ

ဦးအုန်းမောင်က မိမိ၏သစ္စာတရားသည် သစ္စာတရားကို ဖြစ်စေပါသည်။ မိမိ၏သစ္စာတရားကြောင့် မိမိအား သစ္စာ ရှိသော ရောင်းရင်းများ၊ သားတပည့်များကို ရရှိခဲ့ပါသည်ဟု ဆို၏။

ဦးအုန်းမောင်က မိမိရှိ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို စာရင်းပြုစု ရာတွင် ထိုစာရင်းတွင် ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများထက်၊ အလျှင် မှတ်သားရမည့် ပစ္စည်းစာရင်းများရှိ၏။ ထိုစာရင်းမှ မိမိ၏ ဆုံးရှုံးမှုစာရင်းဖြစ်သည်။ လူတိုင်းသည် မိမိ၏ဆုံးရှုံးမှုကို အဖိုး မပြုတ်နိုင်သော ရတနာပစ္စည်းများ၏ စာရင်းတွင် ထိပ်တန်း နေရာမှ စာရင်းသွင်းထားရမည်ဟု ဆို၏။

ဦးအုန်းမောင်က စီးပွားရေးလုပ်တာဟာ ခင်မင်ဖို့၊ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ဖို့လုပ်တာ၊ စီးပွားရေးလုပ်လို့ အခင်အမင်ပျက်ကြရမည်ဟု ဆိုပါက မလုပ်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဟု ဆို၏။

တစ်ဖန် ဦးအုန်းမောင်က မိမိသည် ရွှေတွေ ငွေတွေ ရှိသေး ညွှန်သည်ထက် ရိုးစားသောညွှန်သည်ကို အမြဲ မျှော် နေသည်။ ရိုးစားသောသူများနှင့် အလုပ်လုပ်ရပါက အလွန် စိတ်ချမ်းစားရသည်။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုရှိသည်။ ရိုးစားရုံ

ကြည့်ဖန်ညွှန်ရှိသူများသည် ထိပ်တန်းသို့ ရောက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် များဟု ဆို၏။ ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးအုန်းမောင်က 'သစ်ပင်တွေက တောထဲမှာ မျိုးစုံပေါက်နေတာပဲ၊ သစ်ပင်တွေ ထဲမှာ အကောက်လည်း ရှိတယ်၊ အပြောင်လည်း ရှိတယ်၊ လူတွေဟာ သစ်ပင်အေးလုံးကို ခုတ်ကြတာပဲ၊ ဒါလေမယ့် အရည်အသွေး၊ ကောင်းတဲ့သစ်ပင် အပြောင် သစ်ပင်တွေကို တော့ ဘုရားဆင်းတုတော်များ ထုလုပ် ကိုးကွယ်ကြတယ်၊ နောက် ပန်းပုရုပ်တုများ ထုလုပ်ကြတယ်၊ အနုပညာလက်ရာ ပစ္စည်းများ၊ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ပြုလုပ်ပြီး အထက် ထက်ဆုံး အမြတ်တန်း ထားကြတယ်၊ ကောက်နေတဲ့သစ်ပင် တွေကိုတော့ ဘာလုပ်လဲဆိုရင် အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်ပြီး ထင်းဆိက် ပစ်လိုက်ကြတာပဲ၊ ဒီသဘာဝ အတိုင်းပါပဲ၊ လူမှားလည်း ဖြေခင်တဲ့လူက တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ကောက်တဲ့ကောက်က ထင်းဖြစ် ရတပေါ့ပဲ' ဟု ဆို၏။

တစ်ဖန် ဦးအုန်းမောင်က 'သစ်ပင်တွေမှာ အနှစ်ချားလစရင် အကာက ပါးလစရစမြဲပါ၊ ဒီတော့ အကောင်းတွေများလာ ရင် မကောင်းတာတွေ ပါးလာရမှာပေါ့၊ လူငယ်များအတွင်း မှာလည်း ဧကင်းတဲ့ အလေ့ အထတွေ၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ အားစိုက်ထုတ်လုပ်သူတွေ များလာရင် မသင့်လျော်တဲ့ အပြု အမူတွေ လျော့ပါးလာမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ် ဖြစ် အနှစ်ထူထူရှိအောင် လုပ်ပေးရမယ်၊ ဒါမအကာတွေပဲ လာမှာပေါ့' ဟုလည်း ဦးအုန်းမောင်က သူ၏ အယူအဆကို ရှင်းပြပါ၏။

ထင်ပြစ်သော အကြောင်းအရာ သုံးခု

ယခုအထိ ဤအာဖရိကတိုက် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်ပြစ်သော အကြောင်းအရာများကို ဖြန့်၍ချုပ်ရှုအောင် အကြောင်းအရာ သုံးခုကိုသာ တင်ပြခဲ့ရပါ သေး၏။

ပထမအကြောင်းအရာမှာ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးကို လူကြီး လူငယ် လူလတ် ကျား မ မရွေး ချင်မြတ်နိုး ကြသည့် အခါ ဖြစ်၏။ လူတိုင်းတွင် ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်ရှိကြသည့်အခါ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံကို တယ်သူ တယ်ဝါကပို၍ ချစ်ပါသည်ဟုမဆို သေး။ မည်သို့သော လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသူ ကမူ တိုင်းပြည်ကို ပို၍ ချစ်ပါသည်ဟု ပြောဆို၍မရ။ လူတိုင်း အတိုင်းသည် ကိုယ်နိုင်ငံ ကိုယ်လူမျိုး၊ ကိုယ်မြေ ကိုယ်ယဉ်ကျေးမှုတို့ကိုသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဒုတိယအကြောင်းအရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့တို့ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် အစိုးရတန်ဖန်သတ်မှုများ၊ အစိုးရတန် သဘာဝရွှေခင်းများနှင့်

တကယ့်တန်ဖိုးရှိအောင် နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ရာဇဝင်အဘိတ်သမိုင်း၊ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာရှိပြီး ပြည်ထောင်စုသားတိုင်းရင်းသား များသည် စက်မှုလက်မှုအတတ်ပညာ ဖက်တွင်ညီ သူများအကြောင်း လူများမကုတ်၊ သိပ္ပံဆိုင်ရာ၊ စိစစ်ဆိုင်ရာ၊ စက်မှုလက်မှုဆိုင်ရာ ပီဗီသွေး၊ ပီဗီအထံ ရှိကြသူများဖြစ်သည်။ ဟူသော အချက် ဖြစ်၏။

တတိယအချက်အနေဖြင့်ကား ကိုယ်နိုင်ငံ ကိုယ် လူမျိုးကို ချစ်သောစိတ်၊ မြတ်နိုးသောစိတ်ရှိသည်။ မြန်မာတို့သည် အမိ နိုင်ငံအား တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင်လည်း ကောင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် လည်းကောင်း မျိုးရိုးမလို၊ လူတိုင်းတွင် အထက်သို့ တက်လှမ်း နိုင်သော ပီဗီစိတ် ရှိနေကြသည်။ ထိုစိတ်သည် ဘေးဒင်စိတ် ဖြစ်သည်။ ထိုဆောင်စိတ်ကို အသုံးချရမည်။

တောင်စိတ်ကို အသုံးချရာတွင်-

- ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ စိရိယရှိရမည်၊ ကြီးစားမှုရှိရမည်။
- စာနိဂုဏ်၊ စင်ကြယ်သော စိတ်စေတနာရှိရမည်။ ရိုးသား ရမည်။ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိရမည်။
- မိမိ၏ တိကျသော ရည်မှန်းချက်ကို မရွှေ့ မပြောင်း စဉ်ဆက်မပြတ် ကြိုးစားပါက လောကုတွင် မဖြစ်နိုင် သောအရာ မအောင်မြင်နိုင်သောကိစ္စ ဟူသည် မရှိ။ မိမိရည်မှန်းချက် ပြည့်ဝရေးအတွက် အဆင်ရွက်ရာ

တွင် စဉ်ဆက် မပြတ်သော ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှု လိုသည်။

- ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်နိုင်ငံ တို့ယ် လူမျိုး၊ တိုးတက် ကြိုးပွား အေးချမ်းသာယာရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြရမည်။ ကိုယ်ခေတ် ကိုယ်အခါကြမ္မာ ညီကြရလျှင် တောင့် ထင်ရော၊ မင်းရော၊ ကျုပ်ပါ အေးလုံးရှက်ဖွယ် ရာသာ ဖြစ်မည် ဟူသော အချက်များ ဖြစ်ပါ၏။

တင်ပြပါရစေ ခုနစ်ထွေ

ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များသည် နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်သွယ်၍ မိမိတို့ယ်မိမိ ကြိုးပွားတိုးတက်ရေး၊ မိမိနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးတို့ကို ဆောင်ရွက်ကြရာတွင် လူငယ်တိုင်းသည်-

- ၁။ အချိန်ကို အလေးတရ ပြုကြရမည်။
- ၂။ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သို့မဟုတ် ဘာသာစကားတစ်ခုခု တတ်ကျွမ်းရေးကို အလေးထား ဆောင်ရွက်ရမည်။
- ၃။ နိုင်ငံတကာ အပြုအမူများ ဧည့်ကျင့် တတ်မြောက်ရန် လိုအပ်သည်။
- ၄။ နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အမျိုးစား စိတ်အခြေခံဖြင့် ဆက်ဆံ၍ ကိုယ် အမျိုးဂုဏ်ကို ထိခိုက်လာပါက ဓာနကွယ်ရန်နှင့်၊ နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် နိုင်ငံခြားငွေရ ပြီးရောဆိုသည့် စိတ်ဓာတ်ကို ရှောင်ရှားရန် လိုအပ်သည်။

၅။ လူငယ်များ ခရီးသွားရန် သို့မဟုတ် စာဖတ်ရန် ခရီးမသွား၊ စာမဖတ်ဖြစ်ပါက ဆွေးနွေး ဟောပြောမှုများကို နားထောင်ရန် လိုသည်။

၆။ စာဖတ် ခရီးသွား ဆွေးနွေး ဟောပြောမှုတို့မှ ရရှိလာသော စံသုချက်များကို လက်တွေ့လိုက်နာကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ရမည်။

၇။ နောက်ဆုံး အနေနှင့်ကား မည်သည့် အခြေအနေတွင်မဆို ကျန်းမာရေးကို အရေးကြီးပြု ရမည့် ဟူသော အချက်များ ဖြစ်ပါ၏။

ဤအချက်များကို ဆက်၍ ဆွေးနွေးလိုပါသည်။

ကျွန်တော် ထံ ခရီးကြသူများထဲတွင် ကျွန်မက အသေရမချီ သည့် စလေမြို့ကပါ ဟူသော စလေသူ မဂ္ဂဗျာဆွက နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်ဆံမှုများ ပြုရာတွင် ထားရှိအပ်သော အမျိုးသားစိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လို ထားရှိအပ်သည်ကို အကြောင်းပြန်ပါ ဟုဆို၏။ ပေါင်းသည်မြို့မှ မောင်သန်ဇော် (အလှကုန်) ပျဉ်းမနားမြို့ ချယ်ရီဆမ်းမှ မောင်သက်ခိုင်တို့က နိုင်ငံတကာနှင့် ပို့ကုန်လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင် ကိုယ်ခံအရည်အသွေးများ တာတွေလိုအပ်ပါသည်ဟု မေးမြန်းခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ရခိုင်အမျိုးသား လူငယ်ဖြစ်သည့် ကိုဝင်းဖေက ဘဝတက်လမ်း ရှာဖွေခြင်းနှင့် ကျန်းမာရေးအကြောင်း အချိန်အရေကြီးပုံကို မေးမြန်းခဲ့ပြီး ချောကီမြို့ ရေနံချက်စက်ရုံ အနီးရှိ ကိုသန်းထွန်းဝင်းနှင့် ရွှေပြည်သာမြို့နယ်မှ ကိုမောင်

မောင်တရ အစရှိသူတို့အပြင်၊ ချေခင်းဆုံကြေးနန်းရှုံးမှုကို သိန်းအေး ပြည်မြို့ ကြခတ်ရွာမှ ကံတင်လှိုင်၊ လင်းခေးမှ ဦးကိုထိဋ္ဌေး ထွန်းစာပေ နတ်မောက်မှ ကိုမျိုးချစ်ထွန်း၊ မိတ္ထီလပ် ဆောင်ဆန်းရပ်မှ တို့တင်အောင်ကျော်နှင့် လင်းခေးမြို့၊ ဦးဘိုစိန် တွင်ခဲ့မှ ကိုမြင့်၊ ဝမ်းတွင်မြို့မှ မောင်သန်းဦတို့ကလည်း တိုးတက်ကြီးပွားရေးအတွက် အခြေခံအချက်များကို သိလိုကြပါ။ ဆည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော် တင်ပြလိုသည်မှာ ယနေ့ကလ စီးပွားကုန်သည်မှ လုပ်လျှင်ကား တို့အချက် ၇ ချက်ကို လူငယ်တိုင်း အလေးထားရန်ကား လိုအပ်လှပါ၏။

အချိန် ကန့်သတ်ချက်ဖြင့်
ဖွဲ့စည်းထားသော လူ့ဘဝ

အချိန်နှင့် ဝီရိယကို အလေးဂရုပြုသူများထဲတွင် ကျွန်တော်
တို့လူမျိုးသည် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခြင်း မရှိပါ။ မရှိသို့လုပ်စား
တာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟူသော စကားသည်ပင် နောက်သလိုလို
နှင့် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွင် အတည်ဖြစ်နေ၏။

မြန်မာလူမျိုးထဲတွင် အချိန်ကို အလေးဂရုပြုသူ အလွန်
ရှား၏။ ကျွန်တော် အထွေအကြွအရ အချိန်ကိုအလေးဂရုပြု
သူများကို မကြုံတွေ့ဖူးရသလောက်ပင် ဖြစ်၏။ အချို့သော
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် လုပ်ငန်းကြီးများကို ဆောင်ရွက်ရာမှမလွှဲ
မရှောင်သာ အချိန်ကို အလေးဂရုပြုကြသူများလေ့စဉ်တို့သာ
အထွေအကြွပေးပါ၏။

ဆရာဦးသိန်းဖေမြင်သည် အချိန်သတ်မှတ်၍ စားရေးသားမှု
ပြုလုပ်သည်ဟူသော ကြားဖူးသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
အချိန်ကို အလေးဂရုပြုသူများထဲတွင် မပါ။ ယခု အထက် ၅၀
ကျော်ကားမှ ၀၂၁၀တွင် အချိန်သိပ်မကျန်တော့ပါလားဟု
ဆိုကာ အချိန်ကို ယခုမှ အတော်လေး ဂရုစိုက်သတိထားလို့
ရမိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ဧည့်သည်အခတ်များသူဖြစ်၏။ တစ်နေ့
တွင် အနည်းဆုံးဧည့်သည် သုံးလေးဦးမှ ဆယ် ခုနစ်ဦးအထိ
လာထက်၏။ ထိုဧည့်သည်များကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဧည့်ခံနေ
ရာက တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်သွား၏။ ဧည့်သည်
လာသဖြင့် စာရေးပျက်သော်လည်း ထိုဧည့်သည်များနှင့်
စကားပြောရ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဗဟုသုတ၊
မိတ်ဆွေပွားရခြင်းဟူသော အမြတ်ကား ရရှိပါ၏။

တိုးတက်ကြီးပွားလိုသူတိုင်းသည် အချိန်ကို အလေးအနက်
ထားရမည် ဖြစ်၏။ လူ့ဘဝတွင် အချိန်သည်လည်း အရေးကြီး
သော အရင်းအနှီးတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အခြားအရင်းအနှီးများ
ကို ဝယ်ယူခြင်း၊ ဖလှယ်ခြင်း၊ ချေးငွားခြင်းတို့ပြုလုပ်နိုင်သော်
လည်း လူသည် အချိန်ဟူသော အရင်းအနှီးကို ဝယ်ယူခြင်း
ဖလှယ်ခြင်း၊ ချေးငွားခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်၍ မရနိုင်ပါ။ သဘာဝ
ထရားကြီးက လူများကို သူ့အချိန်နှင့်သူ အံ့ပြီးတိုင် သတ်မှတ်
ပေးထားပြီးဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပေးထား ခံရသူ ဖြစ်သောကြောင့်
မိမိရရှိသော အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုသူတို့က
အသုံးမပြုသူများထက် ပို၍တိုးတက်ကြီးပွားကြပါ၏။

အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပေါ်က အချိန်အတိုအစကလေးများကိုလည်း အလေးကျင့်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ လူ့ဆက်အချိန်ကလေး ဆတ်မှတ်ချက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။ ထို့ကြောင့် လူ့အတွင်း အချိန်သည် အဆက်ပင်ဖြစ်၏။ အချိန်ကို ထန်ဖိုးမထားဘဲ သည် မိမိ၏ အဘက်ကို တန်ဖိုးမထားဘဲပင် ဖြစ်၏။

ဆရာကြီး ပီပိုးနှင့်သည် သူ၏ ကြီးပွားရေးလမ်းညွှန်စေအပ် များစွာနှင့် အချိန်အရေးကြီးကြောင်း၊ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားရမည်ဆိုကြောင်း များစွာကိရားသားထားပါ၏။ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားသူသည် ချမ်းသာကြီးပွားနိုင်သူ ဖြစ်၍ အချိန်ကိုအသုံးမချတတ်သူသည် မချမ်းသာ မကြီးပွားမည် သူ့သာဖြစ်၏။ တစ်ခါက ဟစ်ဘတ် ခေါ် ခဲသားတစ်ဦးသည် ဥပဒေစေအုပ်မှ စာရွက်များကို တစ်နေ့လျှင် တစ်ရွက်ကျဆုတ်၍ အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပြီး ပတ်တစ်ရောင် လှည့်ရင်း ကျက်မှတ်ခဲ့ရာ ၁၅ နှစ်အတွင်းမှာပင် စကျင်စော ထင်ရှားသော ဝတ်လုံကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

လူငယ်များသည် တစ်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံး ၁၀ လုံးကို အလွတ်ကျက်ပါ။ ထို ၁၀ လုံးကို ဝါကျပြုလုပ်ပြီး ကျက်သွားပါက တစ်နှစ်တွင် အင်္ဂလိပ် စာလုံးပေါင်း ၃၆၀၀၀ ခန့် ဆတ်နှစ်တွင် အင်္ဂလိပ် စာလုံးပေါင်း ၃၆၀၀၀ နှင့် ဝါကျပေါင်း ၃၆၀၀၀ ရရှိနိုင်၏။ ထိုသို့ဆိုပါက အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်အတွင်း စာလုံးပေါင်း တစ်ဝက်ကို ကျက်မှတ်ပြီးသူ ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ပြင် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝါးနှစ်အတွင်း အင်္ဂလိပ်စာ ပြောကတ်၊ ဆိုတတ်ရေးတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်ပါ၏။

မဟာသမ္မတသည် ရေဖြင့်ပြီး၏။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် မြေအမှုန်တို့ဖြင့်ပြီး၏။ ကောင်းကင်ကြီးသည် ကျယ်ပြန့်မှုနှင့် ပြီး၏။ လူ့ဘဝဟူသည် အချိန်ဖြင့်ပြီး၏။ အချိန်ဟူသည် မိနစ်၊ စက္ကန့်များဖြင့် ပြီးပေရာ အချိန် လေးစားသူ အားလုံးသည် မိနစ်၊ စက္ကန့်များကိုပင် အထူးဂရုပြု နှမြေရန် လိုအပ်ပါသည်။ ငွေနှမြေခြင်းထက် အချိန်ကို နှမြေစက ပို၍ကြီးပွားသည်။

တစ်ဘဝတွင် အနှစ် ၂၀ အိမ်

အချိန်ကို စနစ်တကျ အသုံးပြုရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာကြီး ပီပီနှင့်က အထက် ၆၀ နေရာမည့် လူတစ်ဦး၏ အချိန်အစာအာရုံ တွက်ပြစူးပါ၏။

လူတစ်ယောက်သည် သူ့ဘဝ၌ အနှစ် ၆၀ အသက်ရှင်မည်ဟု ဆိုကျပါစို့။

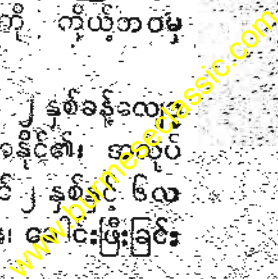
- ၁။ အိပ်ချိန် - အနှစ် ၂၀
 - ၂။ (ကစားနဲ့ ၀ နှာရီအိပ်)
 - ၃။ စားသောက်ချိန် - ၃ နှစ်
 - ၄။ စားသောက်ရေးအတွက် စေ့ငံဆိုင်း နေချိန် -
 - ၅။ အလုပ်လုပ်ချိန် - ၁၇ နှစ် နှင့် ၆
 - ၆။ အပျော်အပါးအချိန် - ၇ နှစ် နှင့် ၆
 - ၇။ လမ်းလျှောက်ချိန်ကစားချိန် - ၆ နှစ် နှင့် ၇
 - ၈။ အဝတ်အစားအတွက်တုန့်ကျချိန် - ၂ နှစ် နှင့် ၆
 - ၉။ အလုပ်မလုပ်ဘဲနေချိန် - ၂ နှစ် နှင့် ၆
- စုစုပေါင်း-အနှစ် ၆၀ နှင့် ၄

အထက် ၆၀ ရှည်သော လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ထန်ဖို၊ နှိယောအချိန်ထဲမှ အနှစ် ၂၀ အိပ်ပစ်လိုက်ရ၏။ အခင်းစား ရာဆယ်စက်ရန်အတွက် ၃ နှစ်လုံးလုံး ပြုန်းတီးပစ်လိုက်ရသည်။ အမင်းရူးနေ၍ မုန်တိုင်းခါးဆိုင် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွင် မုန့်မှာ ရင်း နေခင်ခန့်ရသော အချိန်များကို ပေါင်းလိုက်လျှင် ၉ လမျှ ကြာသည်။ အပျော်အပါး- ဆွေရာလေးပါး ကိစ္စများအတွက် တုန့်သည် အချိန်သည် ၇ နှစ် နှင့် ၆ လပင်ရှိ၏။ လမ်း လျှောက်ခြင်း၊ ကစားခြင်း၊ ထိုင်လိုက် ထလိုက် လုပ်ချိန်များ ကြောင့် ၆ နှစ်နှင့် ၇ လ ကုန်ခဲ့ရပြီး အဝတ်အစား လဲရန်၊ ခေါင်းဖြိုးရန်၊ အလုပ်ပြင်ရန်အချိန်သည် တစ်ဘဝတွင် ၂ နှစ်နှင့် ၆ လ ကြာ၏။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေသောအချိန်သည်လည်း ၂ နှစ် နှင့် ၆ လ ကြာ၏။

လူတစ်တွင် အထက် ၆၀ နေရာမည့်အပါက အလုပ်လုပ်ရန် အချိန် ၁၇ နှစ်နှင့် ၆ လသာရပါ၏။

လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှိလာသော ၁၇ နှစ်နှင့် ၆ လအတွင်း အဝတ်အစားပြင်မှုရစေရန် လူထက်ပေး အပြိုင်ကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်သည်။ တန်ဖတ်ချိန်အတွင်း အပြိုင် ကြိုးစား ကြရာတွင် တွန့်တော်တိုသည် အောက်ပါ အချိန်များကို ကိုယ့်ဘဝမှ ဖယ်ပြန်၍ ခိုးယူနိုင်ပါသေး၏။

ထိုစေ့စားထဲမှ အပျော်အပါးအချိန်များကို ၂ နှစ်ခန့်လေးခု အလုပ်လုပ်ပါက အချိန် ၅ နှစ် ပိုထွက်လာနိုင်၏။ အလုပ် မလုပ်ဘဲ ကျောဆန့်နေချိန်များ လျော့လိုက်လျှင် ၂ နှစ်နှင့် ၆ လ ထားပါမည်။ သို့အပြင် အဝတ်အစားလဲခြင်း၊ ခေါင်းဖြိုးခြင်း

၂၄၄ ချစ်ခင်စင်

လုပ်ငန်းများကို စနစ်နှင့် မြန်မြန်လုပ်ခြင်းဖြင့် ထိုအထဲမှအချို့ တစ်နှစ် ခိုးယူ၍ ရှုပ်မည်။

စားသောက်ချိန်နှင့် လမ်းလျှောက်ချိန်ကို ကျန်းမာရေးအတွက် အကျိုးရှိစေရန် သူတို့ကို မထိခိုက်ပါနှင့်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အချိန် ၈ နှစ်နှင့် ၆ လ ပိုထွက်လာနိုင်ပါသေး၏။

မာဂရက်သက်ချာလို အောင်မြင်မှု ရရှိပြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တစ်နေ့တွင် ၅ နာရီသာ အိပ်၍ အလုပ်လုပ်သည်ဟု ဆိုလျှင် ထွန်းထော်သည်လည်းကောင်း၊ စာမတ်သူသည်လည်းကောင်း အိပ်ပိုမင် မကောင်းတော့ပါ။

ထိုကြောင့် အအိပ်အနေနည်းအောင်ကြိုးစား၍ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ဆည်းအထဲမှ အနည်းဆုံး အချိန် ၁ နှစ်လောက်ကို ခိုးယူ၍ မအိပ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ရန် ကြိုးစားဆင်ကြပါ၏။ ကျန်းမာရေး ရှုထောင့်မှလည်း အအိပ်အနေ များ၍ ပိုကျန်းမာလာခြင်းမရှိသလို၊ အအိပ်အနေနည်းမှုကြောင့်လည်း ကျန်းမာရေး အလွန်အမင်း မချို့တဲ့ပါ။ အအိပ်အနေနည်းအောင် လေ့ငွေ့ကိုယ်အား ကျင့်၍ယူရပါသည်။

နှစ်နှာရှိသာ လိုချင်သော နပိုလီယံ

အချိန်သည် မည်မျှအရေးကြီးသည် ဆိုလျှင် တစ်ခါက နပိုလီယံသည် ဝယ်လင်တန်ဟူသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား တိုက်ရန် ဝါဒာလူးစစ်ပွဲသို့ အပြင်းချီတက်သွားခဲ့၏။ သို့သော် သူရောက်ရှိသောအခါ နေသည် ဝင်ခါနီးတော့မည် ဖြစ်၏။ ဝယ်လင်တန်ထံ စစ်ကူများမရောက်မီ ယခုညနေတွင်တိုက်မှသာ တိုက်ပွဲကို အောင်နိုင်မည်ကို နပိုလီယံကသိ၏။ သို့သော်သူသည် စစ်မြေပြင်သို့ အရောက် နောက်ကျခဲ့၏။ နပိုလီယံသည် တဖြည်းဖြည်းဝင်နေသော နေမင်းကြီးအား နှမြောတဲသစ္စာဖြင့် ရပ်ကြည့်ကာ 'နေမင်းကြီး၊ ယနေ့အတွက် ၂ နာရီလောက်သာ သင့်ကို ဝါဒား၍ရမည်ဆိုပါက သင့်အား ဝါသည်ကြိုလော့ကဲ့သို့ ဘာမဆိုပေးနိုင်မည်' ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုစစ်ပွဲတွင် ၂ နာရီ နောက်ကျ၍ နပိုလီယံ စစ်ရှုံးခဲ့၏။

၂၄၆ ချစ်စိတ်

တိုးတက်ကြီးပွားလိုသူတို့အတွက် အချိန်သည် အရေးကြီးလှ၏။ မကြီးပွားချင်၊ မတိုးတက်ချင်သူများ အတွက်တော့ အချိန်အရေးကြီးကြောင်း စကားကို မပြောလိုပါ။ သူတို့အတွက် အချိန်သည် အရေးကြီးကြောင်းကို မပြောလိုပါ။ အချိန်တို အချိန်စားလားများကိုမူ အလေးအနက် ရရှိပြုရန် ထုတ်ဖော်ပါ၏။

အချိန် အရေးကြီးကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တင်ပြရအံ့အား အချိန်သည် မန်မန်ရှေ့ လျားဝေး၏။ အချိန်နှင့်ဝီရေတည် လျက် မစောင့်၊ ရွှေ့လျားပြီး သွားသော အချိန်တစ်မိနစ်ကို ခွဲတော့ တစ်သောင်းသောင်း ပြန်ဝယ်ယူဆိုသော်လည်း မရနိုင်ပါ။

ပန်းပဲသမားသည် သံက မီးပူပေး၍ သံတုံးကြီး နီရေချိန်တွင် ထုရ၏။ သံတုံးကြီးသည် ပန်းပဲထုထု ထုတ်လိုက်ချိန်တွင် တစ်စုံတစ်စုံ ဆေး၍အေး၍ လိုက်လေး၏။ ထိုသံတုံးကြီး အေးသွားသည်အထိ မရောက်ခင် ပန်းပဲသမားက အမြန်လိုက်၍ ထုရသည်။ သံပူတုံးကြီးကို ချ၍ ငါ့ရှေ့နှွေးကြမ်းလေး တစ်ခွက် ဆောက်လိုက်ဦးမည်ဟု ဆိုကာ သံပူတုံးကြီးကို ဒီအဘိုင်း အထား၍မရ၊ သံပူတုံးကြီးသည် ရှေ့နှွေးကြမ်း ဆောက်နေသလို မစေရင်၊ ဆေးသွေးလျှင် အစပြုန်စ၍ ဤသံတုံးကို ဖားဖိုတွင် ထပ်၍မီးဖုတ်ရပြန်သော် မီးသွေးကုန်ဦးမည်ဖြစ်၏။ အစမပြုန်၍ မီးပေးသည့်တိုင်အောင် ပထမ အပူပေးထားသော သံပူတုံးကြီးကို မရနိုင်တော့။ နောက်ထပ်၍ အပူပေးပါက ထိုသံတုံးကြီး ပြန်၍ပူလေးမည်တိုင် ထိုသံတုံးသည် ပထမသံတုံးမဟုတ်တော့။ ဂုတီယ အပူပေးသော သံပူတုံးသာလျှင် ဖြစ်တော့၏။ ပထမ

အပူပေးသော သံတုံးကြီးသည် ရှေ့နှွေးကြမ်းဆောက်နေခြင်းနှင့် အတူ သွေးကဲကွယ်သွားပြီဖြစ်၍ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်၍ မရနိုင်တော့ပါ။

လူ့ဘဝသည်လည်း ဤသို့ပင်ဖြစ်၏။ သံတုံးကြီးချိန်ချိန်တွင် လိုက်၍ ထုရနေရ၏။ သံတုံးကြီးကလည်း လူကိုစောင့်မနေ၊ ထုကလည်း သူ့ဘဝသဘာဝ ဆေးနေသည်။ သူမဆေးခင်ထုရ၏။ သူဆေးမှ ထုလျှင် သံတုံးပါ ပျက်စီးသွားနိုင်၏။

သံတုံးကြီး တစ်ခုတစ်ခု ဆေးလျက်ရှိသည့် လူ့ဘဝတွင် မွေးဖွားပြီးသည့်မှစ၍ တစ်ခက်တစ်ရက် ကြီးလာသည့်နှင့် တူ၏။ ဝီရေ နှေးနှေးကြမ်းဆောက်နေ၍ လက်ဖက်ညှော်ဆိုင်ထိုင်နေ၍ ကုန်သွားသော နှစ်ချိန်များကို လူ့ဘဝတွင် ပြန်မွေးဖွား၍ မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ပညာဆင်ချိန်တွင်ပညာသင်၊ စီးပွားရှာချိန်တွင် စီးပွားရှာရန်လိုအပ်ပါ၏။ ပညာဆင်ချိန်တွင် လက်ဖက်ညှော်ဆိုင်ထိုင်နေပါက သံတုံးကြီးဆေးသွားလျှင် မိမိလိုသော အစည်းပုကို သံတုံးဖြင့် ပုံမဖော်လိုက်နိုင်ဘဲ ရှိတတ်၏။

လသေတန်းဝိုင်းငါးမိလ္လာခင်တွန်ချို၊ အချိန်မိုခိုက်လို့ လစိုက်၊ မီးရွှေတုန်းရေခဲ ဟူသော မြန်မာ စကားပုများသည် အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာအသုံးပြုရေးအတွက် ထုတ်ပေးထားသော အဖိုးတန်စကားပုများ ဖြစ်ပါသည်။

လူ့ဘဝ၏ အခြေခံ အုတ်မြစ်

အချိန်ဟုဆိုရာတွင် ကျွန်းမာနေသောအချိန်ကိုဆိုလိုရင်းဖြစ်ပါ၏။ မကျန်းမာသောအချိန်သည် နပိုလီယံကဲ့သို့ ဝင်နေသောနေမင်းကြီးကို ဆောင်းကြည့်ရချိန်ဖြစ်၍ ဘာမျှ တန်ဖိုး သိပ်မရှိတော့ပါ။

မကျန်းမာသူသည် အလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်၊ စားလည်း မဖတ်နိုင်၊ တွေးစားကြံဆမှုလည်း မပြုနိုင်သဖြင့် မကျန်းမာသောသူသည် ဘေးလူသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကိုစနစ်တကျ ဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် အသုံးပြုနိုင်ရန် မိမိကိုယ်မိမိ ကျန်းမာအောင် အစဉ် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ကျန်းမာရေးကို မိမိတို့ သားသမီးများအား ငယ်စဉ်မှစ၍ ကျန်းမာအောင် နေတတ်၊ စားထတ်သော အလေ့အထများကို ကျင့်ပေးရမည် ဖြစ်ပါ၏။

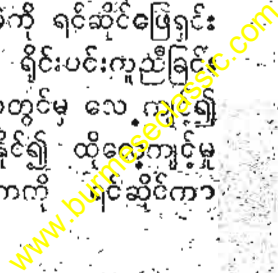
မြန်မာ မိဘများတွင် ကလေးများ ကစားလျှင် တားမြစ်ပိတ်ပင်၍ စာကိုသာ အတင်းဖတ်ခိုင်း၏။ အားကစားပြုလုပ်

ခြင်းနှင့် စာပေလေ့ကျင့်သင်ကြားခြင်းတို့ကို တန်းတူရည်တူ အရေးကြီးသောကိစ္စနှစ်ရပ်အဖြစ်သဘောထားရမည်ဖြစ်ပါ၏။

လူကို စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်းတို့နှင့် တည်ဆောက်ထားရာ စိတ်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ပညာသင်ကြားခြင်း၊ လေ့ကျင့် နားယူ ခြင်း၊ သင်အံ့ရွတ်ဖတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်၏။ စိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆင်အံ့မှ၊ လေ့ကျင့်မှု၊ ဆင်ကြားမှုတို့ကြောင့် စိတ်ဖွံ့ဖြိုးမှု ရှိသော်လည်း ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်သည့် ကျန်းမာရေးမကောင်းလျှင် စိတ်ဖွံ့ဖြိုးမှုသည်လည်း သိပ်အသုံးမကျနိုင်ပါ။

ပညာသင်ကြားရေးသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုဖြစ်၍ ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်ရေးသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုဖြစ်၏။ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ဆောင် လူငယ်တစ်ဦးသည် စာပေသင်ကြားမှုကို အလွယ်တကူ ပြုနိုင်၏။ ဉာဏ်စဉ်မီ၏။ မကျန်းမာသောသူများသည် အများအားဖြင့် ဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှုလည်း အားနည်း၏။ လူ့ဥပမီသူများ ဖြစ်၏။

ဂျပန် ကျောင်းသားများတွင် စာသင်ကြားရေးနှင့်အတူ ကျွဲဗိုကရာတေး၊ သိုင်း၊ ကိုယ်ခံပညာများအားကစားလုပ်ငန်းများကို တန်းတူရည်တူ အချိန်ပေး၍ သင်ကြားမှု ပြုကြ၏။ အားကစား ပြုလုပ်ရာမှ ရရှိသော စုပေါင်း လိုပဲဆောင်ခြင်း၊ အပေးအယူမျှမျှတတ လုပ်ခြင်း၊ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခြင်း၊ အခက်အခဲကို ကျော်လွှားခြင်း၊ ရိုင်းပင်းကူညီခြင်း စသော အရာများသည် အခြားဘယ်နေရာတွင်မှ လေ့ကျင့်၍ မရနိုင်ဘဲ အားကစားနယ်ပယ်တွင်သာ ရနိုင်၍ ထိုနေရာတွင်မှ ချမ်းသာ၍ မိမိကြီးပြင်းလာ၍ လူ့လောကကို ဖန်ဆင်းကာ

ပခုံးနဲ့ လက်ပြင်၊ ကြောခြင်က သံချောခွင်း

လေးကသာရဆရာက အသက်ရှည်စွာ၊ အနာမဲ့ ကြောခြင်း၊ ကောင်းလှစေခွင့် ဟု ဆိုဆုံးမ၏။ အသက်ရှည်ပြီး အနာမဲ့ စေရန် ကျန်းမာရေးကို ငယ်စဉ် ကလေးဘဝမှစ၍ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရမည်ဖြစ်၏။

လူသည် မိသားစုနှင့်ရာမှ ကျန်းမာရေးကို လိုက်၍လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။ အသက် ၂၀ မှစ၍ ကျန်းမာရေး လိုက်စား၍လည်း ရ၏။ အသက် ၄၀ မှစလည်းရ၏။ ၅၀ မှစလည်းရ၏။ ၆၀ ရလည်း ရ၏။ ကျန်းမာရေးကို လိုက်စားရမည်ကို သဘောပေါက်နားလည်ချိန်သည် ဘယ်အချိန်နည်း။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျန်းမာရေးကို လိုက်စားနိုင်ပါသည်။ ကျန်းမာအောင် လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် ဘယ်သောအခါမှ နောက်ကျသည်ဟူ၍မရှိပါ။ သို့သော် ဆေးရုံပေါ်ရောက်မှတား ကျန်းမာရေးကို လိုက်စားပါတော့မည်ဟု နောင်တစကားဆို၍ မရနိုင်တော့ပါ။ ထစ်နာရီ လမ်းလျှောက်စဉ် အသက်သည် ထစ်နာရီ တိုးရှည်၏ဟု ဆို၏။

အချိန်စနစ်ဖိုးရှိကြောင်းနှင့် ကျန်းမာရေးသည် လူ့ဘဝတွင် အလွန်အရေးကြီးကြောင်း အချက်များသည် အမှန်စင်စစ်အခွင့်ရတိုင်း သတိပေးနေရန် လိုသော အချက်များ ဖြစ်၏။

ဂျပန်၊ တောင်ကိုရီးယား၊ အစရှိသော နိုင်ငံများတွင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် လူငယ်များ၏ ကျန်းမာရေးကြံ့ခိုင်မှုသည် ထစ်ဆက်တည်း တစ်စပ်တည်း ရှိပါ၏။

ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော လူငယ်များအဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ရာတွင် အဖုဟုခေါ်သည့် အလွန်အရေးကြီးသော ဆဗ္ဗေသတ္တဝါ အဖုဟု ငြိတိကာ ဟု ဆို၏။ လူ့ဘဝတွင် သည် အဖုဟုခေါ်သည့် အသက်ရှင် ကြံ့ခိုင်နေခြင်းဖြစ်ရာ မြန်မာလူငယ်များသည် လိုလောက်သော ပရိုတိုနစ် (အသားဇာတ်) ရရှိအောင် စားသုံးနိုင်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ အဖုဟုခေါ်သည့် ဆရာဇော်ဂျီ၏ ပုဂံသားကဲ့သို့ လာစမ်းတဲ့ မေ့ သား၊ အမယ်မင်း၊ ထွားလိုက်စား၊ စစ်သားကြီးလုံးလုံး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရှုံးလေ့ကတည်း။ ပခုံးနဲ့ လက်ပြင် ကြောခြင်ကသံချောခြင်း၊ ထစ်နာရီအတွင်းမှာ ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းရော၊ ကောင်းလိုက်ပေ မယ့်သား၊ ဤဇမ္ဗူတလူရွားလေ့ကသော သားသမီးတော်များကို ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။ ဤဇမ္ဗူတလူ ရွားလေ့ကသော ပုဂံသားလို ကြံ့ခိုင်ကျန်းမာလှပါက အဖုဟုခေါ်သည့် စနစ်တကျ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရရှိတစိုက် စားသောက်ရပါမည်။

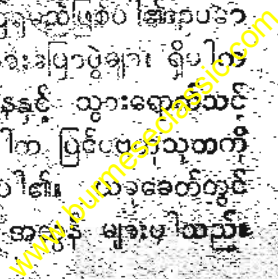
တိုးတက်ကြီးပွားလိုသူတိုင်း
စာဖတ်ပါ။ ခရီးသွားပေါ့

ကိုယ်လက် ကြိုခိုင်မှုရှိသော လူငယ်တစ်ဦးသည် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုနှင့် အထွေထွေ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် အရေးကြီးလှပါ၏။ အထွေထွေ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝရေးအတွက် ယေဘုယျအားဖြင့် အခြေခံမညာတတ် ခြောက်ရန်လိုအပ်သည်။ အခြေခံမညာဆိုသည်မှာ ဆယ်တန်းအထိ မျှသော ပညာကို အခြေခံမညာဟုခေါ်ဆိုနိုင်ပါ၏။ ဘဏ္ဍသိလ် မှ ဘွဲ့တစ်ခုခု ရရှိသည် အထိပင် အခြေခံမညာဟု ဆိုပါက လည်း မမှားနိုင်ပါ။ ဦးကျော်စိန်က မိမိတို့ကတော့ မူလတန်း ဖင် မအောင်၊ သို့သော် မိမိတို့ စိန်ပန်းရပ်တွင် ဆယ်တန်း ကျောင်း ရောက်ရှိလာ၍ လူငယ်များ အခြေခံမညာတတ် ခြောက်လအထိကြောင့် တီထွင် လုပ်ဆောင်မှုများ ပိုမို တိုး တက်မှု ရှိလာသည်ဟု ဆို၏။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက မိမိသည် စီရိယနှင့် သစ္စာရှိမှုတို့ ကတိတည်ကြည့်မှုတို့ကြောင့် ကြီးပွား တိုးတက်လအရသော်လည်း နောက်အစဆင့်ထပ်၍ တိုးတက်ရေး အတွက် ပညာတတ်ပိုင်တစ်ဦးနှင့်မို့ ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရန် ခရင်ဝါးဝါး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်ဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် လူငယ်တိုင်းသည် ပထမ ကျောင်းစာအော်သူ များဖြစ်သင့်ပါ၏။ ကျောင်းသည် ဘဝကို ပျိုးထောင်ရာတွင် ပျိုးခင်းသတ္တဝါဖြစ်ပါ၏။ ပျိုးပင်ဘဝတွင် ချည်နဲ့နေပါက ဆက်လက်ရင်သန်ချေးအတွက် အခက်အခဲ ရှိနိုင်ပါ၏။ ထို့ ကြောင့် ကျောင်းစာကို သင်ကြားခွင့် ရနိုင်သလောက် သင် ကြားမှတ်ယူရန် လိုအပ်ပါ၏။

သို့သော် ကျောင်းစာကို သင်ကြားခွင့် မရကြသော်လည်း လူ့ဘဝကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့ ကြရန်မလိုပါ။ ဦးခင်ခောင်သွင် ဦးတင်ဝင်း၊ ဦးကျော်စိန်၊ မောင်နှင်းဆွေ စသည်တို့သည် ဆယ်တန်းပညာကို အောင်တတ်အစီ ပညာတတ်ကြပြီး မတတ်ကပါ။ သို့သော် သူတို့သည် လူ့ဘဝတွင် အောင်ပွဲရ မှားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

သူတို့သည် အတန်းပညာ မတတ်ကြသော်လည်း အထွေထွေ ဗဟုသုတကြွယ်ဝကြပါ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိဘဝကို တိုးတက်ကြီး ပွားလိုသူများသည် စာဖတ်ကြပါသည်။ သို့မဟုတ် ခရီးသွား ကြလေ့မည်။ သို့မဟုတ် သူများဖော်ပြော ဆွေးနွေးခြင်းများကို နားထောင်မတ်ဆာထုတ်ဆုများ ဖြစ်ကြရမည်ဖြစ်ပါ၏။ ပညာ လူငယ်များသည် တေးပြောမှု၊ စကားပြောပွဲများ၊ ရုပ်ဝါက ယင်းကိစ္စကို အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေနှင့် သွားရောက်သင် ပါ၏။ အခြေခံအတန်းပညာအားနည်းပါက ပြင်ပတက်သူတို့ကို တိုးတက်မတ်ဆာရှားဖွေကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ယခုခေတ်တွင် ဗဟုသုတရှာဖွေရရှိရန် နည်းလမ်းများ အလွန် များမပါသည်။

ရေဒီယိုနားထောင်ခြင်း၊ တီဗီ၊ ကက်ဆက် သည်တို့ကို နားထောင်ခြင်းမှလည်း ဗသုဟုတ် ရရှိနိုင်ပါ၏။ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းတို့က ယူဆသော သတင်းတိုင်း အမှန် မဟုတ်ပါ။ သတင်း မှန်မမှန်ဟူသော ကိစ္စကိုကား မိမိဘာသာ ခွဲခြား စိတ်ဖြာကြရမည်ဖြစ်သည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် ပုံနှိပ်ထားသော အရာအားလုံးသည် အမှန်တွေချည်း မဟုတ်သည်ကို အထူး စတုပြုရန် လိုပါ၏။ လူငယ်များသည် ဘာစာဖတ်ရမလဲဟု ဆိုပါက စာအစုံဖတ်ရပါမည်။ သို့သော် စာဖတ်ရာတွင် ဖတ်ရုံ ထက်သက်ဖြင့်ကား အချိန်ကုန်သဖြင့် ဖတ်ရုံသက်သက်ဆိုပါက စာကို မဖတ်သည်က ပို၍ အကျိုးရှိပါ၏။ စာဖတ်ပြီး ထိုစာထဲမှ သင်ခန်းစာ ထုထိယူအသုံးမပြုနိုင်ပါက ထိုစာဖတ်ချိန်အတွက် ရေသွားထမ်းနေပါ။ သို့မဟုတ် ဆန်ပြား စပါးစေ့ ရွေးထုတ် နေပါက ပို၍ အကျိုးရှိနိုင်၏။ ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူများသည် စာဖတ်ကြပါ၏။ သို့သော် ထို ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူများထဲမှ သုံးလေးဦးသည်သာ စာထဲမှ ဗဟု သုတကို အဝင့်ပြန်လည်အသုံးပြုကြ၏။ ထိုသုံးလေးဦးသာလျှင် ကြီးပွားချမ်းသာကြ၍ ထောင်ပေါင်း များစွာသော စာဖတ် သူတို့သည် မကြီးပွား မချမ်းသာကြဘဲ ရှိကြပါသည်။

ထိုကြောင့် စာဖတ်ရုံသက်သက်သည် ဘာမှ အကျိုးမရှိ။ စာဖတ်ရုံသက်သက် ဆိုပါက ထိုစာဖတ်ချိန်ကို ထင်တွေးခွဲ ရေသွားခပ်၊ တံမြက်စည်းသွားလှည်းပါ။ ပို၍ အကျိုးရှိပါသည်။ စာတစ်ပုဒ်၊ စာတစ်ကြောင်း ဖတ်ပြီး ထိုစာတစ်ကြောင်းကို မိမိလက်ခံပါက မိမိသဘောတွင် လက်တွေ့ လိုက်နာကျင့်သုံးပါ

သို့မှသာ စာပေဖတ်ရှုမှုသည် ဘဝတွင်အကျိုးရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက လူငယ်များ မဟုတ်တာသွား ချုပ်နေတာထက်စာရင် တစ်ခုခုဖတ်နေတာက ပို၍ အကျိုးရှိပါ စည်ဟုဆို၏။ ဆင်သည် တိုးတက်ကြီးပွားနေချင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မဟုတ်တာလုပ်ရေးဟူသော ကိစ္စကို အရေးအရာ မှန်၍ စဉ်းစားနေရန် မလို။ ဟုတ်တာများကိုသာ စနစ်တကျ လုပ်ရင်း မိုးထိအောင်လေ့ကားထောင်မည်သူ ဖြစ်၍ မဟုတ်တာ လုပ်မိစေရန် အတွက်ကား စာကို ရတိုးလုပ်၍ လစာဖတ်မနေ နှင့် ယခုကြံစားသည် မဟုတ်တာလုပ်သူများ လိမ္မာယဉ်ကျေး သာင်မြင်နေရေးအတွက် ရေးသားနေသော စာပေဟုတ်ပါ။ ထိုအတွက် လှည့်ပတ် ဆုံးမနေရန်လည်း အချိန်မရှိ။ တိုးတက် ကြီးပွားလိုသော လူငယ်များအတွက်သာ တိုးတက်ရေးလမ်းစ ညကို ရေးသားနေခြင်းဖြစ်သည်။ တိုးတက်ကြီးပွားရေး၊ ဘဝ နှိပ်ခန်းစာ ရယူရေးအတွက်သာ စာဖတ်လေ့ရှိပါသည်။

လူကြီးမိဘတို့က ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းကို တားမြစ်ကြ၏။ ဝတ္ထု ဖတ်ပြီး သင်ခန်းစာမယူနိုင်ပါက လူကြီးမိဘများ ဆိုဆုံးသေလို သည်က ပို၍ ကောင်းပါသည်။ ခရီး သွားရာတွင်လည်း စာဖတ် တွင် ပြစ်၏။ မိမိ ခရီးသွားရာအရပ်မှ လူတို့၏ စေလှ နှင်း အပြုအမူအပြောအဆိုတို့မှ သင်ခန်းစာ ယူရောများကို ဖတ်ပါ။ အတုယူရောများကို အတုယူ၍ ဆောင်ရွက်ပါမှ ခရီး သွားရန် အလွယ်တူပင် ဟောပြောပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲများကို နားထောင် ရမည်တို့တွင်လည်း ဟောပြော ဆွေးနွေးပွဲများကို

မိမိ၏ အသိဉာဏ်နှင့် စိစစ်ပါ။ မှန်ကန်သည်၊ လက်တွေ့ထက်
တွင် အကျိုးရှိမည်ဟု ဆိုပါက မိမိဘဝတွင် လက်တွေ့ကျင့်သုံး
ရန် လိုအပ်ပါသည်။

တစ်ဖန် ဂီတနားထောင်မလား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား၊ ပြဇာတ်
ကြည့်မလား၊ ကြည့်ပါ။ ထိုရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ပြဇာတ်၊ အငြိမ်းထဲ
မိမိဘဝအတွက် သင်ခန်းစာ ရယူပါ။ သင်ခန်းစာ မယူနိုင်ပါက
ဖျော်ဖြေရေးအတွက် သက်သက်သာဟု ဆိုပါက ကြိုက်စွဲများသည်
သင်ကဲ့သို့ ကြီးပွားလိုသူတစ်ဦးအတွက် အခိုင်ကျန်ပါသည်။

ထစ်၍ တင်ပြလိုသော အချက်မှာ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ဇာတ်
အငြိမ်း စာအုပ်များတွင် ပြောဆို ရေးသားချက် အားလုံးသည်
အမှန်ချည်း မဟုတ်ပါ။ အနုပညာရှင်၊ စာရေးဆရာများက
သူ့အယူအဆကို တင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်၍ မှန်မမှန် ဟုတ်မဟုတ်
ဟူသော အချက်ကို စာဖတ်သူ ကာယကံရှင်က မိမိဘာသာ
ဆုံးဖြတ်၍ လိုက်နာရမည် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူက အမှန်
တင်ပြထားမှုကို အမှန်ထင်ကာ မိမိ၏ စူးစမ်း ဆင်ခြင်မှု
အသုံးမပြုဘဲ လက်ခံပါက ထိုအမှားတရားအတွက် ခံရမည်
မှာ စာဖတ်သူသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များသည် ကျန်းမာ ကြံ့ခိုင်စေ
လူငယ်များဖြစ်ကြပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များသည် အခါ
ကိုလေးစား၍ စာပေ ဗဟုသုတ ရှိကြမည်။ ဆွေးနွေး နှီးနှေး
ပြောဆိုမှုများ၌ ပျော်မွေ့ကြမည်။ ခရီးသွားလစသော အခါ
အထဲများ ရှိကြမည်ဟု ဆိုပါက ယင်းပုဂ္ဂိုလ်သည် အောင်မြင်စွာ
ထက်မြက်ပြီးလမ်းကြောင်းပေါ် သို့ ရောက်ရှိပြီဟု ယူဆနိုင်ပါ၏။

ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ

တိုးတက် အောင်မြင်သော လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်
နေပြီဟု ဆိုရုံမျှဖြင့် သင်သည် မိမိကိုယ် မိမိ အထင်ကြီး
သွားရန် မသင့်သေးပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြေးလမ်း
ကြောင်းပေါ်တွင် မိမိတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါ။ ဆိုလိုသည်မှာ
တိုးတက်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်ရုံမျှဖြင့် ထိုသူသည်
အောင်မြင်ပြီဟု မဆိုနိုင်သေးပါ။ တိုးတက်အောင်မြင်မှု လမ်း
ကြောင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသူများ ဗုဒ္ဓနှင့်ဓားရှိပါ၏။ အောင်မြင်မှု
ပြေးလမ်းကြောင်းတွင် မိမိနှင့်တွေ့ကြုံရမည့်သူများသည် သူလို
ငါလိုလူများမဟုတ်ကြတော့ပါ။ သူလိုငါလိုခပ်အေးအေးနေလို
သူများသည်လည်း တိုးတက်အောင်မြင်ရေး ပြေးလမ်းကြောင်း
ပေါ်သို့ ရောက်လာနိုင်ခြင်းမရှိကြပါ။ ထို့ကြောင့် တိုးတက်
ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်ဝယ် သင့်လို အရည်အချင်းရှိသူ၊ လင်
ကဲ့သို့ အောင်မြင်မှု သရဖူကို ဆောင်လိုသူများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍
ပန်းတိုင်သို့ ဝင်ကြရမည်ကို အမြဲအတိ ရှိရန် လိုအပ်ပါ၏။

အောင်မြင်မှု ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်ဝယ် ကျွန်တော်တို့
 သည် အောင်မြင်မှု ရလိုသူအဖွဲ့ချင်းချင်း တွန်း၍ဖယ်၍ ကြိုးစား
 ကြရမည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင်
 စား မိမိ၏ ကြံ့ရည် ဖန်ရည်ကို အသုံးပြု၍ ပန်းတိုင်သို့
 စောစောဝင်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ပန်းတိုင်သို့
 လေ ကြံ့ညှိဖန်ရည် ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးသည် အရေးကြီး
 လေဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင် ကြံ့ခိုင်မှု ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးများ
 ထင်မနာ (Stamina) သည် အရေးကြီးလှပါ၏။ စတင်မနာ
 Stamina) သည် ဘဝပန်းတိုင်သို့ ပန်းအဝင်တွင် အဆုံးအဖြတ်
 ပေးမည့်အချက်ဖြစ်ရာ ဘဝစတင်မနာကောင်းရေးသည် အထူး
 အရေးကြီးလှပါ၏။

ဘဝစတင်မနာ ဆိုသည်မှာ ကျန်းမာရေး၊ အချိန်ကို တိုကျ
 န်ကန်စွာ အသုံးပြုရေး၊ အတွေ့အထွေ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝရေး၊
 ဆေးဝါးမှုရှိရေး၊ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်ရေး၊ ချင်ချိန်နိုင်စွမ်း
 ရေး၊ အမှန်ကို လျင်မြန် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိရေး၊ မတွေ့ဝေဘဲ
 ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ရေး၊ စသည်တို့ပင် ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စ
 မေးလုံးကို ပြေးလမ်း မရောက်မီကပင် လေ့ကျင့်ထားပြီး
 ဖြစ်ကြရပါမည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ကျွမ်းကျင်ဝါ

ကျွန်တော်သည် အခြားကျန်ရှိနေသေးသော အချက်အချို့
 ကို ဆက်လက် ဆွေးနွေးပါသေး၏။ ယခု အမိန့်ပိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေး
 ကြိုးပမ်းရာတွင် တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးဝါဒကို ကျင့်သုံးလျက်
 ရှိရာ မလွဲမရှောင်သာ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ဆက်ဆံကြ
 ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဆက်ဆံကြရာတွင် ခြေဟန် လက်ဟန်
 လေးကံဖြင့် ဆက်ဆံ၍မရ။ ဈေးဆစ်မှုများ၊ ဈေးစကားပြောမှု
 များ၊ စာချုပ် ချုပ်ဆိုမှုများမှ အာ တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ
 စေရေး စကားပြောဆို ဆက်သွယ်မှုများကို လုပ်ကြရမည်ဖြစ်ရာ
 ကြားခံ ဘာသာစကား တစ်ရပ်ရပ်ကို မလွဲမရှောင်သာ
 ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ထတ်ကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအခါ မြန်မာ့လုပ်ငန်းရှင်များသည် ကြားခံဘာသာ
 တစ်ရပ်အဖြစ် ဘာသာ တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရမည် ဆိုပါက
 အင်္ဂလိပ်စာသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အရင်းအနှီးဆုံး၊ အကျွမ်း
 တဝင်အရှိဆုံး ဘာသာရပ် ဖြစ်ပါ၏။ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် စကား
 အပြင်ဂျပန်၊ တရုတ် အစရှိသော အခြားဘာသာစကား များကို
 လည်း သင်ယူလိုပါက သင်ကြားတတ်မြောက်ထားရန် လိုအပ်
 ပါ၏။ ဘာသာမျိုးစုံ တတ်လေ ကောင်းလေ ဖြစ်ပါသည်။
 သို့သော် တတ်စားရုံမျှဖြင့် မပြီ။ ဘာသာစုံတတ်မှုကို အသုံး
 ပြုနိုင်ရန်လည်း လိုအပ်ပါသည်။

၂၆၂ ချစ်ခင်စင်

ကုန်သည်ကြီးများအသင်း ၂၀၀၅ ဦးမောင်မောင်ညွန့်က မိမိသည် ဟိန္ဒူစတန်ဘာသာကို ပြောဆိုနိုင်ဆဲဖြင့် မိမိသွားရောက်ခဲ့သော ပါကစ္စတန်တွင် ကျင်းပမည့် အာရှဇွဲရှိဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံများ၏ ကုန်သည်ကြီးများအသင်း ညီလာခံတွင် အထောက်အကူ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်ဟု ဆို၏။

ယခု ကုန်တိုက်(၁) နှင့် ဖက်စပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသော စင်္ကာပူ ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ Mr. Lek Eng Khian က စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲ သင်တန်း၌ စကားပြောရာတွင် စင်္ကာပူနိုင်ငံတွင် တရုတ် အမျိုးသားများ မလေးရှား အမျိုးသားများ ရှိဆည်း မူရင်း တရုတ်စကား မလေးရှားစကားများအပြင် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကြားခံစကား အဖြစ် ပြောကြသည်။ စင်္ကာပူနိုင်ငံသား အားလုံးလိုလို ကလေး မှစ၍ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောကြသည်။ စင်္ကာပူတွင် တရုတ် အမျိုးသား ၇၆ ရာခိုင်နှုန်းရှိ၍ မလေးရှား အမျိုးသား ၃၆ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားတို့ ရှိကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားသည် ကမ္ဘာသုံးစကားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်သို့ ဝင်မည့်ဟု ဆိုပါက အင်္ဂလိပ်စကားပြောကို တတ်ကျွမ်းရန် လို၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသား ဆက်သွယ်မှုများ တတ်ကျွမ်းရန် လိုသည်ဟုဆို၏။

မြန်မာ လူငယ်များအတွက် အတန်းပညာ သင်ကြားရာတွင် ပင် အင်္ဂလိပ်စာကို ဘာသာတစ်ရပ် အနေနှင့် သင်ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ အနည်းငယ် တိုးတက်လေ့လာရုံမျှဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာကို တတ်မြောက်နိုင်ပေရာ မြန်မာလူငယ်တို့အတွက် အင်္ဂလိပ်စာ

သင်ကြားရေးသည် အလွယ်ကူဆုံး ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား၊ အပြောအဆိုများကို စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလုပ်ရန် ကုန်သွယ်ရန် စိတ်ကူးသူ လူငယ်တိုင်း အလေးထား သင်ကြားကြရမည် ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်စာကို စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပါက ၅ နှစ်အတွင်း တတ်မြောက်နိုင်သော ဘာသာစကား ဖြစ်ပေရာ အသက် ၃၀ သို့မဟုတ် ၄၀ သို့ ရောက်သူများအတွက် စီးပွားရေး လုပ်မည် ဆိုပါက အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားရန် လိုအပ်၏။ အသက် ၅၀ ရောက်သူပင်လျှင် အင်္ဂလိပ်စာကို စသင်ကြားလျှင် ၅၅ နှစ်၌ တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်နိုင်ပေရာ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးကုန်သွယ်မှု ပြုမည်ဆိုပါက အသက်ကြီးပြီ ဟူသော အကြောင်းပြချက်မျှဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာကို မသင်ကြားဘဲ မနေသင့်ပါ။

အင်္ဂလိပ်စားပြော၊ အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသားကို လေ့ကျင့်မှုသည် (ဘွတ်-ရွတ်) ပြော၍ ဗိုလ်ဆန်ရန်မဟုတ်၊ ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေးလောက၊ ကုန်သည် လောကသို့ ဝင်ရန် ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ဖန် အင်္ဂလိပ်စာအပြင် ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် တူးလူးဆက်ဆံရန် အသားအလာရှိသော ဂျပန် ဘာသာစကား ကိုလည်း လေ့ကျင့် သင်ကြားရန် လိုအပ်ပါ၏။ မည်သည့် ဘာသာ စကားမဆို တတ်ကျွမ်းပါက အဆုံးအရှုံး မရှိနိုင်ပါ။ ဘာသာစကား များများတတ်လေ ကောင်းလေ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏ အားလပ်ချိန်များကို အလဟဿ ဖြန့်တီးမည်အစား ဘာသာစကား လေ့ကျင့်မှုများဖြင့် အခြားဘာသာတစ်ရပ်ရပ် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လာနိုင်ပါ၏။

ခေလထူးစံများကို ဂရုစိုက်ပါ

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကတည်းကလို့ဆိုရင် ကိစ္စတစ်ခုပဲ မှာ လူမျိုး တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး ဆက်ဆံရာတွင် မိမိဆက်ဆံသော လူမျိုး၏ ယဉ်ကျေးမှု ခေလစရိတ်များကို အလေးထားရန် လိုအပ်ပါ၏။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံမှု များကိုလည်း အဘော်အဘန်လေ ကျင့်ထားရန် လိုအပ်သည့် နိုင်ငံခြားသား များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် နံနက်ခင်း၊ နေ့လယ်ခင်း၊ များတွင် 'Good Morning, Good Evening, Good Night, စသည့် တို့ဖြင့် နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ ထမင်းစားရာတွင် ဇွန်းကိုင်၊ ချက်ရစ်၊ ကိုင်မှုမှစ၍ စားသုံးမှု အလေ့အထများကို လေ့ကျင့်ထားရန် လိုအပ်ပါ၏။

တစ်ခါက ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးနှင့် ထမင်း အတူစားကြရာ ဧည့်သည်လာ၍ ဆိုသည့်သည်ကိုပါ အတူ ထမင်းစားရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ပါ၏။ ဧည့်သည်ကလည်း ထမင်း ဝင်စားသည့် ဧည့်သည်က ထမင်းကို လက်ဖြင့်အားရပါးရ စား၏။ ကျွန်တော်က မြန်မာတို့သည် ဤလိုစားရမည့်အကျင့်ပုံသည် ဧါခေလထူးစံပဲဟု ဆိုသောအခါ နိုင်ငံခြားသား ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ခံ၏။ သို့သော် ထမင်းစားရင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်က လေ့ချင်တက်ရာ အတူစားနေသော နိုင်ငံခြားသားသည် ထမင်းမစားဘဲ ထမင်း ဝှံ့မှ ထသွားပါ၏။ မြန်မာဧည့်သည်မှာ လေ့ချင်တက်သည်ကို ရိုင်းပျံသော အခေလအထက် မမှတ်ယူပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုနိုင်ငံ ခြားသား ထမင်းဝိုင်းမှ ထသွားသည်ကိုပင် ဘာကြောင့် ထ

BURMESE CLASSIC

သွားသည်ဟူ၍ ယင်းမြန်မာဧည့်သည်က သိလိုက်ပါ။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ထမင်း ဝင်စားသော ဧည့်သည်သည် လက်သမားဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ လက်ရာ မြောက်၍ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားသို့ ပစ္စည်းများ ပို့ရာတွင် အသုံးပြုသည့် သေတ္တာများကို ပေးသွင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သေတ္တာများသည် ဈေးနှုန်းသက်သာ၍ လက်ရာ လည်း ကောင်းပါသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရန် လုပ်ဆောင်သောအခါ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားသားသည် ထမင်းအတူစားသော လက်သမားဆရာ ထံမှ ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန်ကိစ္စကို ယဉ်ကျေးမှုတို့ဖြင့် ငြင်းဆို ပါ၏။

ကျွန်တော်က ဤလက်သမားဆရာသည် လက်ရာ ကောင်း ကြောင်း၊ ဈေးနှုန်းသက်သာကြောင်း ပြောသည်ကိုပင် သဘောမတူဘဲ၊ ဈေးနှုန်းတူ လက်ရာညံ့ဆည့် အခြား သူမကောင်းသော လက်သမားဆရာတစ်ဦး၏ ပိုးများကို ဝယ်ယူရန်ကိုသာ သူက သဘောတူခဲ့ပါ၏။

ဤကိစ္စတွင် အပြုအမူသည် မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်း သိသေးလှပါ၏။ အကယ်၍ ဤလက်သမားဆရာသည် ထမင်းကို ဇွန်းခက်ရင်းနှင့်စား၍ လေ့ချင်မတက်ဘူးဟုဆိုပါက ထိုလက် သမားသည် အလုပ်ရမည့် ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ရာကောင်း သော ပိုးများကို ရပါမည်။ ယခုတော့ လက်ရာကောင်းသော လက်သမားဆရာလည်း အလုပ်မရဘဲ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း လက်ရာညံ့သော ပိုးများကို ဝယ်ယူခဲ့ရပါ၏။

အမျိုးသား မာန်နှင့် မာန

ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို နိဂုံး ချုပ်ပါတော့မည်။ နိဂုံးပိုင်းအနေနှင့် နိုင်ငံတကာနှင့် ကုန်သွယ်မှု ပြုရာတွင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရာတွင် အမျိုးသားရေး မာန်မာန အပြည့်အဝ ထားရှိရေးကို တင်ပြလိုပါ၏။

ဤကိစ္စသည် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ လူမျိုး ဓလေ့စဉ်အား နိုင်ငံခြားသားများ ဧည့်သည်များအား ယဉ်ကျေးပော်ရွှေစွာ ဆက်ဆံကြသည်။ ဧည့်သည်များအား မြန်မာတို့က ဧည့်ဝတ်ပြုရာတွင် လိုအပ်ထက်ပင် ပိုတတ်ကြ၏။ ဧည့်သည်ကို အိမ်ထက်ပင် ဦးစားပေးကြ၏။ ထိုဓလေ့ထုံးစံနှင့်အညီ ကျွန်တော်တို့သည် နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်များအား ဧည့်ဝတ် ကြရမည်ဆိုသော်လည်း နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ဆက်ဆံရာ

မိမိအမျိုးသားရေးအမျိုးမာန်ကို ထိခိုက်မည်ဟုဆိုပါက ထားရှိအပ်သော မာန်ကို တစ်ပြားသားမှ မလျှော့ဘဲ အပြည့်အဝ ထားရန် လိုပါသည်။

နိုင်ငံခြားသားပဲ၊ သူတို့က တို့ဆီက ပစ္စည်းဝယ်အားပဲ၊ သူတို့ဆီက လက်ဆောင်ပစ္စည်း လှလှများ၊ အဖိုးတန်များ ရတာပဲ၊ ငွေရှာတာပဲ၊ ခွေလဲရတာပဲ ဟု ဆိုကာ မလိုက်လျောသင့်သည်များကို မလိုက်လျောရန် လိုအပ်သည်။ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မည်သူ့ကို မည်မျှအထိသားလိုက်လျောစွာ ဆက်ဆံသင့်သည်ဟူသော စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက် ထားရှိဆက်ဆံရန် လိုအပ်ပါ၏။ ထိုစည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်ထက် ကျော်လာပါက မိမိတို့ မလိုက်လျောနိုင်ကြောင်း၊ မိမိတို့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အညီအညွတ်မဟုတ်ကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောဆိုကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အားမနာဆင့်သော ကိစ္စများအတွက် အားနာရန် လုံးဝ မလိုအပ်ပါ။ အားမနာဆင့်သော ကိစ္စများကို နိုင်ငံခြားသားများအား အားနာ လိုက်လျော့ပေါက် အမျိုးသားရေး ဆိုင်ရာ ဆုံးရှုံးမှုများ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဥပမာ ရွေးတောင်းပစ္စည်းအချို့နှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံတော်က ခွင့်မပြုသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ရပ်ကို မိမိအနေနှင့် အရေးမကြီးဟု ထင်ရုံမျှဖြင့် လိုက်လျော့မှု အပေးထားမျိုး မဖြစ်စေပါ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်ကား ရွေးတောင်းပစ္စည်းများ ပေါ်ကြွယ်ဝပေရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းစောင်းတန်းမှ ပန်းဆွဲလေးတစ်ခုကို မိမိတို့အတွက်ကား အားမကြီးဟု ထင်စရာရှိပါ၏။ အလားတူပင် ဧည့်သည် တစ်ဦးအနေဖြင့်

၂၆၈ ချစ်စိတ်ဝင်

အပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်နိုင်ရေးကို အိမ်ရှင်က ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရမည် ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှုခမ်းလှော်ရိုက်ဘို့နှင့် မညီညွတ်သော ကိစ္စရပ်များကို မလိုက်လျော့သင့်ပါ။

ထီးပွားရေးဝါဒဖြင့် နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်ဆံကုန်သွယ်မှု ပြုလုပ်ရာတွင် မိမိ၏အကျိုးစီးပွားနှင့် နိုင်ငံတော်၏အကျိုးစီးပွားတူ၍ အကျိုးစီးပွား နှစ်ခုရှိပါ၏။

ကိစ္စတစ်ရပ်သည် မိမိမူကား အကျိုးစီးပွားရှိ၏။ နိုင်ငံတော်အတွက်ကား အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ဆိုပါက ထိုကိစ္စမျိုးကို မလုပ်သင့်ပါ။ နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးစီးပွားကို မထိခိုက်သည့်တိုင် ကိုယ်လူမျိုး ကိုယ်နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းစေမည့် ကိစ္စမျိုးဆိုပါကလည်း မိမိအကျိုးရှိသည်တိုင် ထိုကိစ္စကို မလုပ်သင့်ပါ။

ဤကိစ္စသည် အသွန်မှ အရေးကြီးလှပါ၏။ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အသွန်အမင်း ချင့်ချိန်နိုင်ကာမှ သင့်တော်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါ၏။

“မြန်မာဟူသော ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မြန်မာဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို မိမိ၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကြောင့် မညစ်နှမ်းစေသင့်ပါ။”

ကုန်သွယ်မှုဖြုခြင်းသည် အလကား အယူခံခြင်း၊ အလကားထောင်ခံခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့အကျိုးစီးပွားနှင့် ကိုယ်အကျိုးစီးပွား ဖလှယ်ခြင်းဖြစ်ရာ ပစ္စည်းများကို ရောင်းဝယ် ဖလှယ်ရာတွင် တန်းတူရည်တူ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဖလှယ်ရန် လိုအပ်ပါ၏။ ပိုက်ဆံရှိသော နိုင်ငံခြားသားသည် ကျွန်တော်တို့၏အကျိုး

ထက် များမဟုတ်ကြပါ။ သူတို့က ပိုက်ဆံလစာပေးသလို ကိုယ့်ထံမှလည်း ပစ္စည်းများ လုပ်အားများ ပေးလိုက်ကြပေရာ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံရေးသည် အလွန်အရေးကြီးလှပါ၏။

ကုန်သွယ်မှုဖြုခြင်း စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်ရာတွင် မိမိခွမ်းသာကြီးပွားရေးနှင့် မိမိနိုင်ငံ ကြွယ်ဝရေးတို့အတွက် ရည်မှန်းချက်များ ထားရှိလုပ်ဆောင်ကြခြင်းဖြစ်ရာ၊ မိမိအထိုက်အလျောက် အကျိုးရှိရုံမျှဖြင့် နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအား ထိခိုက်စေသော လုပ်ငန်းများကို ရှောင်ရှားရန် လိုအပ်ပါ၏။

တစ်ဖန် ယခင် စီးပွား ကုန်သွယ်မှု မြှူခြင်းတွင် တစ်ဘယ်တော် ကြွယ်ဝချမ်းသာရေးအတွက်သာ လုပ်ဆောင်၍မရ မိမိနှင့်အတူ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ရပါမည်။

ယခုအခါတွင် ငါချမ်းသာလျှင်ပြီးရော ဟူသော ဘယ်သူ့အသေ၊ ငတေမငြီးရော ဟူသော စကားလို ငတေမလျှင် ငြီးသမ်း လုပ်ဆောင်လိုပါက မျက်မှောက်ကလေးတွင် စီးပွားကုန်သွယ်မှု မပြုလုပ်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိမိအကျိုးနှင့် နိုင်ငံအကျိုးကို မျှတစွာ ဖြည့်၍ မိမိတို့ခေတ်တွင်မှ လှည့်များ ဖြစ်ကြလေအောင် အသန်ထုတ်၍ အလုပ်လုပ်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံး

လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်သည် လူပုဂ္ဂိုလ်
လူငယ်တို့ ခွန်အားစိုက်ထုတ် အလုပ်လုပ်ကြပုံ ရိုးသားမှုကို
အရင်းတည်၍ စီးပွားရှာကြပုံများကို တင်ပြခဲ့ပါ၏။

ယခု မြန်မာ လူငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ်တွင်
သူများတကားတွေ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၊ အားထုတ်ဆောင်ရွက်
မှုများကို အားကျရုံမျှဖြင့် မပြီး၊ ကိုယ်နိုင်ငံ ကိုယ်လူမျိုး
ကြီးပွားရေးအတွက် အားမာန်ထုတ်၍ အလုပ်လုပ်ကြရန်၊ အား
ငယ်စရာမလို မည်သူ့အဆင်တိုင်မှ အပြစ်တင် မနေကြဘဲ
တစ်နည်း၊ အပြစ်ပြောနေရင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ အဖိုးတန်
အချိန်များကို ဖြုန်းတည်း၊ မပစ်ကြဘဲ ညီညီညွတ်ညွတ်ဖြင့်
အားမာန်ထုတ်၍ အလုပ်လုပ်ကြပါက မြန်မာနိုင်ငံသည် ငွေ
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်လာမည်မှာ မလွဲအဘိ
လှသည် ဟူသော အချက် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သည်
ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ယုံကြည်သည့်အတိုင်း တင်ပြလိုက်ရပါ၏။

မြောက်မြားစွာသော ပြည်သူတို့သည် မျိုးချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံ
ချစ်စိတ်၊ လူမျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်စွာဖြင့် ယခုအခါ နိုင်

အတွက် ခွန်အားကို ပေးဆောင်ရန် အသင့်ရှိနေကြ၏။ မြန်မာ
လူမျိုးသည် ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန် သမိုင်း အစဉ်အလာ
ယဉ်ကျေးမှုဖြင့် ရင့်ကျက်သည်။ သောလူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။
မြန်မာတို့သည် သိပ္ပံဆိုင်ရာ စက်မှုဆိုင်ရာများတွင် ကိုယ်အသင့်
အသွေး ရှိကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဝိရိယနှင့် ရိုးသား
ဖြူစင်သော စိတ်ဓာတ်ကို အရင်းခံ၍ အလုပ်လုပ်ကြပါက
မဝေးသော အနာဂတ်တွင် အဖိနိုင်ငံ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုသို့ ကျွန်တော်
တို့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်သာနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြရပါ
သည်။

ချစ်စင်

